ДУХТАРОНИ ШАМШЕРДОР

ЧӢ ГУНА САЛИБИ ХУДРО ҚАҲРАМОНОНА БОЯД БУРД

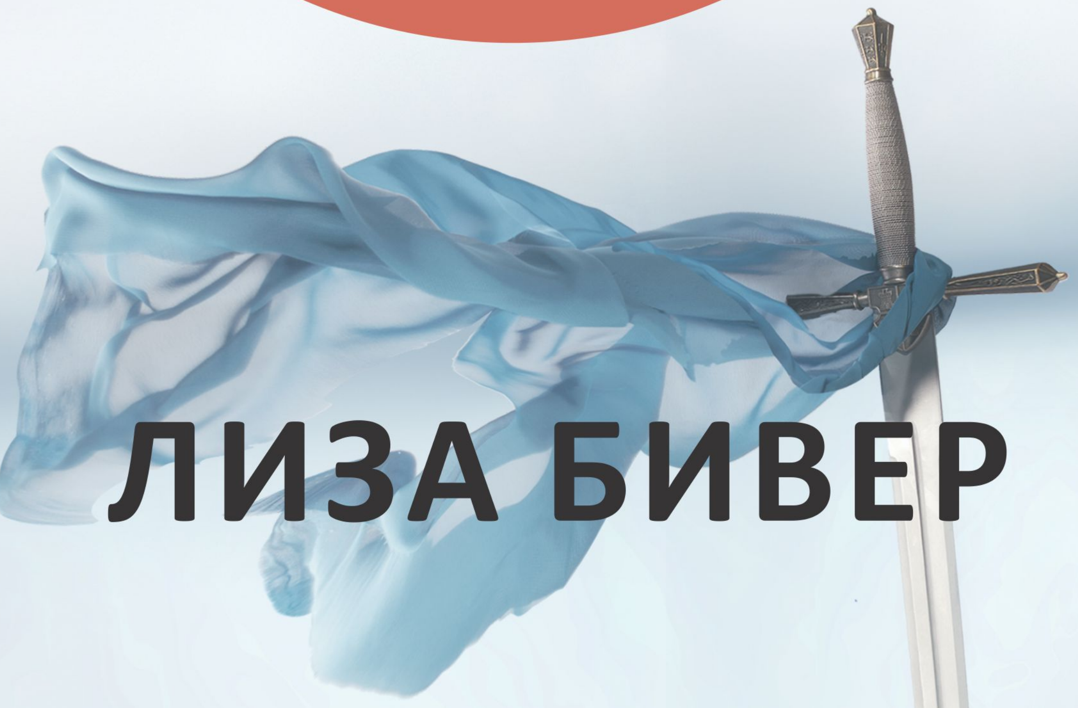

ЛИЗА БИВЕР

Дугонаи азиз!

Ҳоло вақти он нест, ки дар тарс ақибнишинӣ кунем, ҳоло вақти он аст, ки мо ҳамчун Бадани Масеҳ бархезем ва дар муҳаббат нашъунамо кунем. Вақти он аст, ки шамшери рӯҳонии худро бигирем ва аз он истифода бурда, осмону заминро пайвандем, шамшери Каломи Худоро бигирем, ки ниятҳои заминиро аз мақсадҳои осмонӣ ҷудо мекунад. Вақти он расидааст, ки занон қаҳрамононе бишаванд, ки Худо онҳоро офаридааст, ва, бо қобилияти фарқ кардан, бахшидан ва нишон додани ҳикмат, устуворона ва далерона биистанд, то ки наслҳои имрӯза ва ояндаро барои Ӯ таълим диҳанд ва тағйир диҳанд.

Худованд ин паёмро ба дили ман гузошт, то ки ман тавонам онро бо шумо ва дигар пешвоён дар тамоми ҷаҳон мубодила кунам. Лутфан онро якҷоя бо муҳаббати қавӣ ва дастгирии ман қабул намоед. Ман боварӣ дорам, ки он шуморо ва ҳамаи онҳоеро, ки зери парастории шумо ҳастанд, меафрӯзад, он шуморо ба мақсад, қудрат ва таъиноти илоҳӣ хоҳад овард.

Ин паём ба ман илҳом бахшид ва маро даъват намуд, ки боз ҳам бештар барои Масеҳ меҳнат кунам, то ки бархезам ва насли духтарони (ва писарони) Худоро ба истифодаи он чизе, ки доранд, рӯҳбаланд намоям, то ки дар доираи таъсири худ ва дар атрофи худ дигаргуниҳо ба вуҷуд оранд.

Ба Рӯҳулқудс гӯш диҳед, вақте ки шумо он чизеро мебаред, ки салиб ба ҳамаи онҳое, ки бо умед интизоранд, додааст.

Хоҳари шумо дар Масеҳ,

Лиза Бивер
LisaBevere@ymail.com

Messenger INTERNATIONAL

Шарҳҳо дар бораи китоби “Духтарони шамшердор”

Занҳо, шамшерҳои худро бигиред! Китоби “Духтарони шамшердор”, вақте ки шумо бо ҳақиқати Худо мусаллаҳ гардида, ба муҳорибаҳои худ омодагӣ мебинед, ба шумо қуввати нав хоҳад бахшид. Шуморо озмоишҳои душвор интизоранд, аз саҳифаҳои ин китоб илҳом бигиред.

– Пастор Крейг ва Эми Грешел, LifeChurch·tv,
Эдмонд, иёлати Оклахома

Лиза Бивер – ин яке аз баландтарин садоҳои муосир дар таърих. Дили вай барои Подшоҳ ва Подшоҳии Ӯ метапад. Вай ба духтарони Худо таълим медиҳад, ки чӣ гуна бархоста, мувофиқи таъиноти худ зиндагӣ кунанд.

– Шейла Уолш, муаллифи китоби “Худо шикастадилонро
дӯст медорад” ва сухангӯи асосӣ дар ҳаракати
“Занҳои имон”

Лиза Бивер занонро дар саросари ҷаҳон илҳом мебахшад, то ба Масеҳ хизмат кунанд ва барои васеъ кардани Подшоҳии Ӯ кӯшиш кунанд. Дар китоби “Духтарони шамшердор” шумо даъват мегиред, ки ба сафи масеҳиёне, ки аллакай дар имони худ пеш рафта истодаанд, ҳамроҳ шавед. Ҷангро тарк накунед! Устувор бошед ва ғалабаи рӯҳонӣ ба даст оред.

– Пастор Стивен ва Ҳолли Фертик, “Elevation Church”,
Шарлотта, иёлати Каролинаи Шимолӣ

“Духтарони шамшердор” – ин фарёди нубувватӣ барои замони мо, даъват ба духтарони Худо аст, то ки далерона шамшери Каломи Ӯро аз ғилоф берун оранд. Лиза Бивер барои қуввати моро кушодан, ваколати Худоро дорад, то ки ба ҷаҳон шифоӣ, адолат ва барқароршавӣ орем. Ин китобро бо огоҳии одилона бихонед: ба шумо мебояд дар ҳаёти пур аз тавоноӣ ва далерӣ ба шиноварӣ шурӯъ намоед!

– Кристин Кейн, муаллифи китоби “Нотарс” (“Undaunted”)
ва асосгузори Ширкати A21

“Духтарони шамшердор” – ин паёми нубувватӣ, библиявӣ, пандомез, равшанкунанда ва илҳомбахш. Ин на фақат сӯҳбати байни мо духтарон аст, балки ин як ғизои пурқувват ҳам барои

занон, ва ҳам барои мардон аст. Мо аз нашри ин китоб ва таъсири потенсиалии он ба калисо дар тамоми ҷаҳон мамнунем.

– Ҷуда ва Челси Смит, пасторони “City Church”, Киркланд, иёлати Вашингтон

Китоби “Духтарони шамшердор”-ро хонда, шумо қувватеро ба даст меоред, ки ба шумо барои далерона бартараф кардани мушкилот ва ҳамчун қаҳрамон зиндагӣ карданро ёд гирифтан лозим мешавад.

– Роберт ва Дебби Моррис, пасторони “Gateway Church”, Даллас/Форт Уорт, иёлати Техас, ва муаллифони китоби “Издивоҷи баракатёфта”

Мо дар замони аҷиби таърих зиндагӣ мекунем; имрӯз дар сайёра инқадар дард, ранҷу азоб ва дарди дил вуҷуд дорад, аммо мо имконияти бузурге дорем, ки тағйирот ворид намуда, қисми ҳалли он бошем. Дар услуби беназири худ Лиза Бивер ба мо мефаҳмонад, ки мо, духтарони Подшоҳ, як қисми ҷанги эпикӣ ҳастем ва ба мо зарур аст, ки омода бошем. Ҳоло вақти аҷибнишинӣ нест! Китоби “Духтарони шамшердор”-ро бихонед ва ба шумораи афзуншавандаи заноне ҳамроҳ шавед, ки далерона ба ҷанг меравconfigurations!

– Ҳолли Вагнер, асосгузори ташкилоти “GodChicks” ва муаллифи “Warrior Chicks”

Дар китоби “Духтарони шамшердор” Лиза Бивер бори дигар моро ҳамчун ғолиб мебарорад ва рӯҳбаланд мекунад, то он шахсоне шавем, ки Худо моро кӣ офаридааст. Ишқи Ӯ оиди дидани Калисои муттаҳид ва дорандаи Каломи Худо сирояткунанда ва зинда аст. Новобаста аз он ки шумо дар куҷо ҳастед, ин паём ба шумо қувват мебахшад, ки шамшери худро “тез” кунед ва дар набардҳои ҳаррӯзаи худ далерона бо ҳақиқат дар даҳон мубориза баред.

– Стовалл ва Керри Уимс, пасторони “Celebration Church”, Ҷексонвилл, иёлати Флорида

Лиза Бивер – як шахси аҷиб, муаллифи олиҷаноб ва ҳимоятгари қавии занон дар саросари ҷаҳон. Лиза воқеан мефаҳмад, ки занон дар ҷаҳони имрӯза бо мушкилоти бемисл рӯ ба рӯ мешаванд, вале муҳимтар аз ҳама он аст, ки ӯ дарк мекунад, ки занон дар нақшаи Худо ҷои махсус доранд. Дар китоби “Духтарони шамшердор” Лиза ба занон кӯмак мекунад дарк кунанд, ки Худо онҳоро бо Каломи Худ муҷаҳҳаз кардааст ва онҳоро қаҳрамон кардааст ва ба воситаи

хирад, дуо ва қудрати Исои Масеҳ онҳо метавонанд ин ҷаҳони хатарнокро паси сар кунанд ва бар ҳама беадолатӣ пирӯз шаванд. Ин китоби муҳимест, ки бояд ҳар зан новобаста аз синну сол, миллат ва дину мазҳаб мутолиа кунад.

– Ҷоэл ва Виктория Остин, пасторони "Lakewood Church", Хюстон, иёлати Техас

"Каломи Худо – ин шамшери Худо", ба ман ин суханон хеле маъқуланд. Тавассути тасвирҳои пурмазмун, фаҳмо ва аналогияҳо Лиза шавқу ҳаваси дониши интуитивиро дар бораи ҳаракати навбатии ҳарифи мо ба таври оличаноб баён кардааст.

– Д-р Каролина Лиф, патолог, муаллифи китоби "Кӣ майнаи маро хомӯш кард?"

Бо ҳавас ва эҷодкорӣ Лиза Бивер ҳар яки моро даъват мекунад, ки шамшери имонро ба даст гирем ва ҷуръат кунем, ки барои Подшоҳии Худо зиндагӣ кунем. Ҳар як саҳифаи ин китоби нав оиди хизматгузории пурқудрати Лиза ҳамчун муаллим шаҳодат медиҳад ва ба мо хотиррасон мекунад, ки ҷанг ниҳоят ба Худованд тааллуқ дорад.

– Бет ва Мэт Рэдман, муаллиф-иҷрокунандагони сурудҳои парастишӣ ва пешвоёни ибодат, Британияи Кабир

"Духтарони шамшердор" – ин намунаи олии қобилияти занонро рӯҳбаланд ва муҷаҳҳаз гардонидани Лиза Бивер, ки аз ҷониби Худо дода шудааст, то ки онҳо барқароршавиро бигиранд, воситаҳои зарурӣ ба даст оранд, дар набардҳои эпикӣ мавқеи дуруст ишғол намоянд ва душманеро, ки дидаву дониста занонро дар саросари ҷаҳон дар давоми тамоми таърих мавриди ҳадаф қарор медиҳад, мағлуб кунанд.

– Крис ва Ҷой Ҳилл, пасторони "Potter's House", Денвер, иёлати Колорадо

Мо шарафмандем, ки Лиза Биверро ҳамчун меҳмони ҳамешагӣ дар канали LIFE Today мебинем. Тавассути хизматгузории чандинсолаи байналмилалӣ, аз ҷумла хизматгузорӣ дар Осиё, ки ӯ ҳамроҳи дастаи миссионерии мо ба занони қурбонии ғуломфурӯшӣ кӯмак мерасонид, вай аз набардҳое, ки танҳо бо шамшери Каломи Худо ғолиб омадан мумкин аст, хуб огаҳӣ ёфт. Паёми ӯ ба занон барои илҳом бахшидан ва омода сохтан кӯмак мекунад, аз ҷумла, барои муҳорибаи рӯҳонӣ.

– Иаков Бетти Робинсон, "LIFE Outreach International"

ДУХТАРОНИ ШАМШЕРДОР

ЧӢ ГУНА САЛИБИ ХУДРО ҚАҲРАМОНОНА БОЯД БУРД

ЛИЗА БИВЕР

Girls With Swords by Lisa Bevere, Tajik
© 2025 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Girls With Swords

Additional resources in Tajik by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX** App

To contact the Author: LisaBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

«Духтарони Шамшердор» Лиза Бивер, ба забони тоҷикӣ
© 2025 Messenger International
MessengerInternational.org
Аввал бо забони англисӣ бо номи «Girls With Swords» нашр шудааст

Маводҳои иловагӣ аз Ҷон ва Лиза Бивер бо забони тоҷикӣ барои ройгон зеркашӣ ва паҳн кардан дар **MessengerX.com** ва барномаи **MessengerX** дастрас аст.

Суроғаи электронӣ барои тамос бо муаллиф: LisaBevere@ymail.com

Ин китоб аз «Мессенҷер Интернэшнл» тӯҳфа аст ва ФУРӮХТА НАМЕШАВАД.

Зеркашӣ дар App Store
Инро гиред Google Play

App Store тамғаи молии Apple Inc. мебошад, ки дар ИМА ва давлатҳои дигар ба қайд гирифта шудааст. Google Play ва логотипи Google Play тамғаҳои молии Google LLC мебошанд.

• • •

Ба ҳамаи хоҳарони ҳамшамшери ман, ки тайёранд овози худро баланд кунанд ва шамшерҳои худро аз ғилоф берун оранд.

Шумо духтарони Ҷанговари далеру бофазилат ҳастед, ки Каломи ҷовидонаву созандаи Ӯ аз даҳони мо, шамшери зиндаву шикастнопазир дар дасти шумост. Ба шумо силоҳе супорида шудааст, ки ба он баробар вуҷуд надорад, дар замоне, ки қаблан вуҷуд надошт. Онро бо маҳорати моҳир, фаҳмиши оқилона, бо муҳаббати зафарбахш истифода баред ва ҳатман зарба занед.

"Туро мисли шамшери баҳодур хоҳам гардонид".
– Закарё 9:13

МУНДАРИҶА

Пешгуфтор XI

Терминологияи шамшербозӣ XIII

ҚИСМИ ЯКУМ. ИНТИХОБШУДА

1. Ту – ҳадаф 3
2. Тавлиди шамшер 15
3. Ту метавонӣ қаҳрамон шавӣ 31
4. Майдони ҷанг 49
5. Салиб ин шамшер аст 59

ҚИСМИ ДУЮМ. МУҶАҲҲАЗ

6. Ҷанговар шудан 77
7. Шамшерро тез кардан 103

ҚИСМИ СЕЮМ. МУСАЛЛАҲ

8. Шамшери калом 119
9. Шамшери дарав 137

10. Шамшери нур 149

11. Шамшери суруд 161

12. Шамшери сукут. 169

13. Шамшери омурзиш ва барқарорсозӣ. 185

ҚИСМИ ЧОРУМ. ФИРИСТОДА

14. Салибро бардоштан. 205

ПЕШГУФТОР

Дорандаи шамшер будан як чиз асту, шамшерро аз худ намудан тамоман чизи дигар.

Ба ҳар як писару духтари Худо шамшери Рӯҳ бовар карда шудааст. Мо ҷанговароне мебошем, ки ба мо доштани яроқи пуриқтидортарини ҷаҳон супориш дода шудааст. Худованди мо ва намунаи ибрат Исои Масеҳ – ин Шамшери Рӯҳе, ки ҷисм гардидааст. Ду ҳазор сол пеш Ӯ ин шамшерро кор фармуда, ҷаҳонро тағйир дод. Бо ҳамин шамшер рӯзе Ӯ ҳамаи халқҳоро ба Худ мутеъ мекунад. Вале ҳоло Ӯ ба ҳар яки мо мегӯяд: "Чунон ки Падар Маро фиристод, Ман низ шуморо мефиристам" (Юҳан. 20:21).

Ҳоло як насли духтарон (ва писарон)-е ба воя мерасанд, ки қудрати Подшоҳи моро нишон медиҳанд. Ин ҷанговарон тавассути истифодаи моҳиронаи шамшере, ки ба онҳо бовар карда шудааст, ба ҷаҳони гирду атроф дигаргунӣ меоранд. Худо ба зани ман Лиза паёми пурқуввате дод, ки ба духтарон (ва писарон)-и Худо истифода бурдани он чизеро меомӯзонад, ки онҳо аллакай доранд, то ки дар доираи таъсири худ дигаргунӣ оранд.

Зиёда аз сӣ сол бо ин зани бузурги Худо ман шарафи издивоҷро дорам. Ман дидам, ки чӣ тавр вай аз як шахси оддии тарсончак ва боҳароси калисо, ки аз ҳар гуна ҳуҷум пинҳон мешуд, ба як духтар-ҷанговари ҷасур ва зебои Подшоҳи мо табдил ёфт. Шинохтани ин зан ва ҳамкорӣ намудан бо ӯ – шарафи бузург барои ман. Аз он чизе, ки Худо ӯро таълим медиҳад, ман бисёр чизҳоро меомӯзам.

Ман медонам, ки ин китоб ба шумо истифода бурдани он чизеро, ки шумо аллакай доред, меомӯзонад. Чунин шахсе нашавед, ки танҳо дорандаи шамшер аст. Ҷанговари ботаҷрибае бошед, ки ба ҷаҳони худ дигаргуниҳо меорад.

– Ҷон Бивер, муаллифи шоҳасарҳо ва сухангӯ

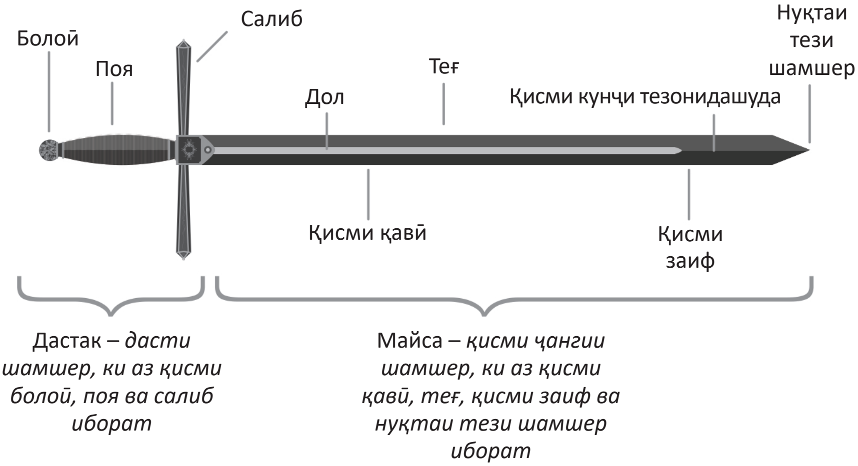

Терминологияи шамшербозӣ

Круазе: ҳамлаи муҳофизатӣ ё муқобил, ки бо ягона ҳаракати ҳамвор анҷом дода мешавад. Вай ҳуҷумро инъикос намуда, диққати душманро парешон мекунад ва теғро аз даст надода, зарба мезанад.

Мавқеи “ба ҷанг”: мавқеи дифоъ ё ҳамла, дар асл мавқеи омодагӣ.

Финт: ҳаракати таҳдидкунанда бо силоҳ, ки амали дифоии душманро ҷалб мекунад.

Ҳаракати ҳамла: ба пеш ҳаракат кардан бо мақсади зарба задан.

Муҳофизат: бо силоҳ инъикос кардани силоҳи душмане, ки ҳамла ё ҳамлаи ҷавобиро анҷом медиҳад.

Ҳаракати ҳамлаи муқобил: ҳамлаи ҷавобӣ, ки бевосита пас аз муҳофизат анҷом дода мешавад.

қисми якум

ИНТИХОБШУДА

1

Ту – ҳадаф

Масеҳият – ин хоб не, балки муҳориба.

– Уэндел Филлипс

Ҷаҳони мо аллакай пур аз зӯроварӣ аст, ва шумо шояд ҳайрон мешавед, ки ман ба занони синну соли гуногун пешниҳод мекунам, ки мусаллаҳ гарданд ва ба муҳориба ҳамроҳ бишаванд. Умедворам, ки ҳангоми хондани ин саҳифаҳо, шумо сабабҳои зиёдеро ба фоидаи он далелҳое пайдо мекунед, ки ҳудуди бетараф вуҷуд надорад. Мо бо зӯроварии шамшер зиндагӣ намекунем, аммо вақти он расидааст, ки бо қувваи он зиндагӣ кунем.

Дар аввал, ба шумо шамшер лозим аст, зеро (хоҳ инро дарк мекунед, хоҳ не) шумо дар байни ҷанги эпикӣ қарор доред, ва Худо намехоҳад, ки духтарони Ӯ бе силоҳ монанд ва ё дар ҳайрат дастгир шаванд.

Ман ба таври комилан ғайричашмдошт фаҳмидам, ки то чӣ андоза ба миён гузоштани ин мавзӯъ зарур аст. Ин як субҳи барвақти моҳи июни соли 2010 рӯй дод, вақте ки ман аз сафар ба хона баргаштам: дар давоми чор ҳафта ман дар панҷ кишварҳои гуногуни ҷаҳон мавъиза кардам. Қобили зикр аст, ки ҳамаи ин кишварҳо аз якдигар дур-дур ҷойгир буданд, бинобар ин дар давоми сафар лозим меомад, ки ба минтақаҳои гуногуни вақт,

бо фарқияти то 10 соат, одат кунам ва байни нимкураи шимолӣ ва ҷанубӣ парвозҳо анҷом диҳам.

Ман ҳанӯз аз тағйири минтақаҳои гуногуни вақт то охир ба худ наомада будам ва шоми дуюм нимхоб дар хона саргардон будам, вақте фаҳмидам, ки дар хона танҳо ман ва писари хурдиам Арден ҳастем. Вақте ки ман ба назди ӯ омадам, ӯ ба диван ишора карда, маро ба якҷоя тамошо кардани филм даъват кард. Аз фурсати дилхушӣ кардан бо писарам шод шуда, дар паҳлӯяш нишастам ва пурсидам: “Чиро тамошо мекунем?”

“Терминатор”-ро, – ҷавоб дод ӯ.

Интизор шавед, китобро напартоед. Ман ин филмро умуман таблиғ намекунам ва пешниҳод намекунам, ки онро тамошо кунед. Ман танҳо дар он як чизи пурарзишеро дарёфтам, ки мехостам бо шумо дар саҳифаҳои ин китоб мубодила кунам, зеро он чизи пурарзише, ки ман дарёфтам, ба ҷавоби саволи “чаро”-е, ки аз барои он ин китоб навишта шудааст, комилан мувофиқат мекунад.

Агар шумо сюжети филми “Терминатор”-ро надонед, ман ба шумо мухтасар нақл мекунам, ки он дар бораи чӣ аст. Ин достон дар бораи Сара Коннор, пешхизмати назарногир, аст, ки бо умеди он ки рӯзе муҳаббати ҳақиқиро пайдо мекунад, зиндагии дилгиркунанда ва миёнаро пеш мебарад. Ҳар бисту чор соат ҳамдигарро қариб дақиқ такрор мекунанд. Рӯзона вай кулчақанд ва қаҳва пешкаш мекунад, ва вақти шом умедвор аст, ки вохӯрии кӯр-кӯрона ба ӯ шоҳзодаи дилрабоеро тӯҳфа хоҳад дод. Вай рӯзона кор мекунад, вале вақти шом интизор мешавад. Ин сюжети оддии солҳои ҳаштодум бо пайдоиши роботи қотил аз оянда ба куллӣ тағйир меёбад. Қаҳрамони мо Сара дарк мекунад, ки зоҳиран дар хатар аст, вақте ки аз кор як рӯзи истироҳатӣ мегирад ва мефаҳмад, ки чанд зани ҳамноми ӯ кушта шудаанд.

Аён аст, ки терминатор, ки нақши онро Арнолд Швартсенеггер бозӣ кардааст – ҳунарманд, собиқ губернатори Калифорния ва шавҳари собиқи Мария Шривер, – аз замони дигар омадааст, ва ҳоло ҳар як духтаре бо номи Сара Коннор ҳадафи ӯ гардидааст. Чунин ба назар мерасид, ки ҳеҷ чиз ин киборгро боздошта наметавонад. Вай на танҳо қобилиятҳо ва вазифаҳои роботро оиди коркарди ахбор дорад, балки инчунин аз сар то по бо навтарин

силоҳи автоматикӣ муҷаҳҳаз аст. Илова бар ин, вай дар ихтиёри худ махзани пешрафтатарин дар солҳои ҳаштодумро дорад – саҳифаи аз феҳристи телефон кандашуда, бо рақамҳои телефон ва суроғаҳои ҳамаи занҳо бо номи Сара Коннор, ки дар минтақаи ҳадафи ӯ зиндагӣ мекунанд. Чун терминатор аз оянда ҳама занони рӯйхатро мунтазам ва бераҳмона несту нобуд мекунад, қаҳрамони мо ба ташвиш меояд. Пас аз кор вай ба хонае, ки бо дугонаи худ иҷора гирифтааст, бармегардад ва тавассути ҷавобдиҳандаи автоматикӣ мефаҳмад, ки санаи навбатии вохӯрии кӯр-кӯрона бекор карда шудааст, он гоҳ Сара ба клуб меравад. Агар таҳдид воқеӣ бошад, пас ҳадди ақал вай метавонад дар байни мардум пинҳон шавад. Дере нагузашта терминатор ӯро пайгирӣ мекунад, ва пас аз ташрифи кӯтоҳ ба ҳуҷраи ӯ Арнолд дар клуб пайдо мешавад, силоҳ медурахшад ва тирпарронӣ барои куштан оғоз мешавад. Бетартибӣ, хун, доду фиғон, ҳама кӯшиш мекунанд, ки аз клуб берун шаванд, то ҷони худро наҷот диҳанд. Аммо истед, дар ин достони фоҷиавӣ боз як иштирокчӣ пайдо мешавад.

Дар баробари он ки аз оянда қотили Сара пайдо мешавад, муҳофизи ӯ низ аз оянда бо даъвати ҷалбкунанда меояд: “Агар ту зиндагӣ кардан хоҳӣ, бо ман биё”.

Интихоб аён аст, бинобар ин Сара дер фикр намекунад, вай зиндагӣ кардан мехоҳад. Вай аз бар давида мебарояд, ҷаҳида ба мошини шахси ношинос мешинад ва ҳардуи онҳо кӯшиш мекунанд, то аз назар пинҳон шаванд. Аммо қотил-терминатор устувор аст. Мусобиқа бо суръати баланд оғоз мегардад. Аз тирҳо шишаҳои мошин мешиканад, асабҳои Сара то ҳаддаш дар шиддатанд. Ба кучае, ки онҳо нараванд ва чӣ коре, ки накунанд, ба назар чунин менамояд, ки онҳо қотили ӯро аз оянда ошуфта карда наметавонанд.

Пешхизмати нозук ва қурбонии пайгиришуда фаҳмише надорад, ки чаро ин ҳодиса дар атрофи ӯ шуда истодааст. Ҳангоме ки тирҳо дар атроф мепарранд ва мошинҳо метарканд, муҳофизаш ба ӯ дар бораи кӣ будани ӯ нақл мекунад. Ӯ мефаҳмонад, ки дар оянда вай ба достоне табдил меёбад, ки ба шарофати стратегияҳое, ки ӯ навишта ва ба писараш додааст, тамоми артиш барои ҷанг бар зидди душман мусаллаҳ мешавад. Дар оянда вай як қисми муҳорибаи қаҳрамонона бар зидди душмани инсоният мегардад.

Сара бовар карда наметавонад, ки вай иштирокчии ин ҳикояи

хандаовар шуд, вай боварӣ дорад, ки ягон хатогӣ рух додааст. Ҳеҷ асосе вуҷуд надорад, ки ӯро ҳамчун таҳдид дар замони ҳозира ё оянда фикр кунанд! Дар кӯшиши равшанӣ ва маънои солим андохтан, Сара суханони муҳофизи худро аз оянда рад мекунад. Вай ягон хел қаҳрамон нест... вай танҳо пешхизмат аст! Вай ҳатто бо марде дӯстӣ надорад, хусусан писар надорад! Тамоми ин даҳшат – хатои даҳшатовар, вайро ба касе монанд кардаанд!

Аммо муҳофиз исрор мекунад, ки аниқ вай, Сара Коннор, қаҳрамони воқеӣ аст ва рисолати ӯ мусаллаҳ намудан ва муҳофизат кардани вай аст. Духтари аз ҳаяҷон ларзида истода ниҳоят сарфаҳм меравад, ки гап дар чист ва беихтиёр дод мезанад: "Ман ҳеҷ коре накардаам!"

Ба он муҳофиз аз оянда ҷавоб медиҳад: "Ҳоло не, аммо хоҳӣ кард!" Дар он лаҳза, бо писарам дар диван нишаста, ман гӯё ях кардам. Ин ибора аз гузаштаи дур "Ҳоло не, аммо хоҳӣ кард!" ба ҳозираи ман бо дарки он бархӯрд, ки душмани мо аксар вақт медонад, ки мо кӣ ҳастем, пеш аз он ки худи мо кӣ будани худро бифаҳмем. Акнун вақти он аст, ки ҳар яки мо он ду чизеро, ки Сара он шаб фаҳмид, бифаҳмем.

Азизам,

1. Ту – ҳадаф.

2. Ту метавонӣ қаҳрамон шавӣ.

Ман мегӯям: метавонӣ, зеро интихоб дар дасти худи туст.

Ҳадаф

Аввалан, биёед дида бароем, ки ҳадаф будан чӣ маъно дорад. Ҳамчун масеҳиён, ҳамаи мо зери таҳдиди шайтон, душмани ҷони мо ва мири зулмот, ҳастем. Бо ин коре карда намешавад. Дар рӯи замин қувваҳои воқеӣ, қувваҳои баландсохтори зулмот мавҷуданд, ки онҳо бар зидди онҳое, ки нур ва ҳаёти Худоро намояндагӣ мекунанд, меҷанганд.

Аз ин рӯ, муҳим аст, ки шумо бидонед, ки ҳадаф будан чӣ маъно дорад.

Синонимҳои калимаи "ҳадаф" дар контексти мазкур калимаҳои зеринро дар бар мегиранд: мақсад, нишон, вазифа, таваҷҷӯҳ, анҷом ва ният. Шайтон барои худ мақсад гузоштааст, ки шуморо аз

кӣ будани шумо ва ҳадафи аслии ҳаёти шумо дур созад. Мақсади асосии вай ин аст, ки шуморо аз ҳаёти пур аз қувват ва қудрат ҷалб намуда, ба роҳи худнобудсозии қасдан гузорад.

Барои тавзеҳоти бештари ақида, ки шумо қаҳрамон ҳастед, шумо бояд як тасвири нав ва шояд то ҳадде бегонаро ба худ ворид кунед, аммо он аз сюжети ин филм ҷиддитар аст. Охир, душмани қотил аз салтанати зулмот аллакай фаҳмид, ки шумо кистед. Вай потенсиали шуморо медонад ва мунтазам кӯшиш мекунад, ки ояндаи шуморо вайрон кунад. Ман чунин мешуморам, ки ҳамлаҳо ба ҳаёти шумо бештар ба он вобастаанд, ки шумо дар оянда кӣ шуда метавонед, назар ба он ки шумо дар гузашта кӣ будед.

Мефаҳмед, чи тавре ки қотил аз оянда дар филми “Терминатор” номи шуморо медонад, инчунин душман низ медонад. Бигзор ин шуморо натарсонад. Як нафаси чуқур кашед ва дар хотир доред, ки шумо барои як мақсади муайян зиндагӣ мекунед. Ба параноя наафтед ва ҳама чиро шахсан нисбати худ қабул накунед, зеро ин кор тамоман шахсӣ нест. Ҳуҷум нисбати ҳар яке аз мо бурда мешавад. Зеро барои душмани ҷонҳои мо ин масъала на хусусияти шахсӣ дошта, балки ин намуди фаъолияти вай аст.

Ҳеҷ кас ба таври васеъ ва мунтазам куштори онҳоеро, ки хатарнок нестанд, анҷом намедиҳад. Шумо маҳз чунин номе доред, ба монанди номи ман: масеҳӣ. Ин ном аз мансубият ба як гурӯҳи динӣ дида, маънои бештаре дорад, ки маънояш “тадҳиншуда” аст. Шумо шоҳдухтари маҳбуби Худои Таоло ҳастед. Муносибати душман ба ҳар яки мо метавонад гуногун ба назар расад, аммо ӯ тамоми кори аз дасташ меомадаро мекунад, то ба шумо халал расонад, нашъунамои шуморо боздорад ва шуморо аз даъвати осмонии шумо дур кунад. Духтароне нестанд, ки аз ҳуҷумҳои ӯ пинҳон шуда, дар канор монанд. Фикр накунед, ки вазъи молиявии ҳозираатон, ё вазъи оилавӣ ва ё синну солатон шуморо аз ӯ муҳофизат мекунанд.

Гап дар шумо нест, ва гап дар ман нест. Ва агар то охир ростқавл бошем, ин ҳатто муҳорибаи мо нест. Ин муҳорибаи Худованд аст. Мо силоҳи нури Ӯ дар ҷаҳони зулмот ҳастем.

Тамоми равиши таърихи ҷаҳонӣ метавонад аз
тағйироти дил дар як инсони ягона ва ҳатто
хоксор вобаста бошад... Зеро маҳз дар ақлу рӯҳи

инсон муҳориба байни некию бадӣ сурат мегирад,
ки ниҳоят бо ғалаба ё шикаст анҷом меёбад.

– М. Скотт Пек

Занон ҳамчун ҷанговар

Шумо ҳамчун зан ҳадафи боз ҳам мушаххастар ва ҳадафи арзандаи артиши душманонаи шайтон мегардед.

> “Ва дар миёни ту ва зан, ва дар миёни насли ту ва насли вай адоват меандозам” (Ҳас. 3:15).

Душманӣ – ин нафрати амиқ ва ҷанги оштинопазир. Варта чунон амиқ аст, ки бо ҳар насли нав кинаву адовати шайтон бештар мешавад, зеро вақти ӯ тамом мешавад ва ӯ боз ҳам бештар хашмгин мешавад. Ҳеҷ гоҳ ҳуҷуми ӯ бар зидди занону кӯдакон инқадар нафратовар, ошкоро ва васеъ паҳншуда набуд.

Далели раднашаванда он аст, ки аз рӯи ҳисоби миёна дар рӯи замин панҷоҳ миллион нафар занон намерасанд. Ман зери ибораи “намерасанд” чиро дар назар дорам? Ин маънои онро дорад, ки ин духтарон нестанд, онҳоро баргардонида намешавад.

Сабаби асосии набудани онҳо – ин амалияи мақсадноки гендерсид мебошад. Геносид маънои несту нобуд кардани як гурӯҳи нажодӣ, миллӣ, сиёсӣ ё фарҳангӣ дар ҷомеаро дорад; гендерсид маънои несту нобуд кардани намояндагони ҷинси муайянро дорад. Дар китоби ба наздикӣ нашргардидааш таҳти унвони “Интихоби ғайритабиӣ” Мара Хвистендал омореро меорад, ки то чӣ андоза фоҷиабор будани вазъро нишон медиҳад: эҳтимол беш аз 160 миллион духтарон дар Осиё ҳеҷ гоҳ равшании рӯзро надидаанд, зеро рушди онҳо бо исқоти ҳамл қатъ шудааст.

Дар чунин давлатҳо, ба монанди Хитой, Ҳиндустон, Покистон ва қитъаи Африқо, ҷони духтарон зери хатар аст. Ин маънои онро дорад, ки онҳоро метавонанд таҷовуз кунанд, фурӯшанд, латукӯб кунанд ва ҳатто куштани онҳо кори шоиста ҳисобида мешавад.

Азизон, гумон накунед, ки шумо дар бехатарӣ зиндагӣ мекунед, танҳо аз барои он ки дар давлати мутамаддин зиндагӣ мекунед. Рақамҳо дурӯғ намегӯянд. Ҷои таваллуди шумо танҳо маънои онро дорад, ки шумо дар партави дигар мавриди ҳадаф

қарор мегиред. Душмани қотил аз дигар тараф ба сӯи шумо хоҳад омад, ва ман фикр мекунам, ки ӯ аллакай сахт заҳмат мекашад, то ки шуморо парешон созад ва шуморо аз ворид шудан ба нақшаи Худо дар ин ҷо дар замин боздорад.

Ман ин ҳамаро на барои тарсонидани шумо мегӯям. Ман мехоҳам, ки шумо қадри ин лаҳзаро дар таърих бидонед. Ҳамчун духтари замони ҳозира, шумо зери ҳуҷум қарор доред. Омили қаҳрамонӣ – интихоби шумо.

Агар шумо маънои чизҳои рӯйдодаистодаро нафаҳмед, пас шумо ин ҳуҷумҳоро бар зидди ҷинси зан ё имон шахсан қабул мекунед ва, аз ин рӯ, шумо низ дар сатҳи шахсӣ ҷавоб хоҳед дод. Аммо ин муҳориба, аз он чи ки мо фикр мекунем, хеле калонтар аст. Дар он мустақилона мубориза бурдан ва ғалаба кардан номумкин аст. Ин низоъ стратегия ва дастгирии осмониро талаб мекунад. Ҳатто новобаста аз он ки ҳамааш аз ҷавоби шахсии мо оғоз мешавад, мо наметавонем танҳо як худамон аз ӯҳдаи ин кор бароем. Ҳар яки мо бояд ба таври инфиродӣ бо силоҳи абадӣ муҷаҳҳаз бошем ва машқро гузашта бошем, то ки бо боқимондагон якҷоя меҳнат кунем.

Ҳарчанд рақамҳо даҳшатнок бошанд ҳам, онҳо танҳо ба торикии ғафс ишора мекунанд. Вақти он расидааст, ки чашмони худро кушода, бо овози худ паёмеро, ки осмон мехоҳад ба ин холигӣ бигӯяд, баён кард. Хатти ҳикоя аллакай муқаррар шудааст. Аз як тараф душмани бераҳму шикастнопазир дидаву дониста шуморо несту нобуд кардан мехоҳад, аз тарафи дигар Шоҳзодаи бузургвор бо муҳаббати бепоён низ ба таври мақсаднок кӯшиш мекунад, ки ба шумо он чиро нишон диҳад, ки Ӯ шуморо кӣ офаридааст. Исо, Шоҳзодаи Осмонии мо, ҳамеша шуморо дӯст хоҳад дошт. Муҳаббати Ӯ, назар ба нафрати қотили шумо, беохир ва шикастнопазиртар аст. Гап дар он аст, ки дар ин муҳориба шумо чӣ нақшеро интихоб хоҳед кард. Оё шумо шаҳрванди бе силоҳ, қурбонӣ, асири ҷанг ё қаҳрамон мешавед? Пеш аз он ки ба ин савол ҷавоб диҳед, шумо бояд бидонед, ки ҳудуди бетараф вуҷуд надорад. Дер ё зуд мебояд ин ё он тарафро интихоб намуд. Ҳамеша беҳтар аст, ки мавқеи худро шахсан интихоб кунед, аз оне ки ба таври ғайрифаъол худро дар тарафе пайдо кунед, ки онро касе барои шумо интихоб кардааст. Дар хотир дошта бошед, ки Худо *шуморо пеш аз офариниши олам интихоб кардааст.*

> “Мо низ дар Ӯ, ки ҳама чизро бар тибқи азми иродаи Худ ба амал меоварад, мувофиқи таъиноти Ӯ пешакӣ муайян шуда будем, то мо, ки пештар ба Масеҳ умед бастаем, барои ҳамду санои ҷалоли Ӯ вуҷуд дошта бошем. Дар Ӯ шумо низ, чун каломи ростиро, яъне башорати наҷоти худро шунидед ва ба Ӯ имон овардед, бо Рӯҳулқудси мавъуд мӯҳр зада шудаед, ва то замоне ки мулки Худо боз харида шавад, Он гарави мероси мост барои ҳамду санои ҷалоли Ӯ” (Эфс. 1:11-14).

То ҷое ки ман мефаҳмам, дар охири ҳикоя ҳама чиз хеле содда мешавад. Сафеду сиёҳ, қавӣ ва заиф, фаъол ва ғайрифаъол, сарбозу хоин, қаҳрамон ва қурбонӣ ҳаст. Бале, ин ҳама мисолҳо хеле дурушт ҳастанд, ва ман онҳоро барои нишон додани вазъияти шадиди ҳолати имрӯзаи мо, занҳо, меоварам. Ин маънои онро надорад, ки шумо бевосита дар хатари гендерсид қарор доред. Ман танҳо ниёзи ноумедиро дар ҷавоби фаъолонаи конструктивии мо қайд мекунам. Акнун вақти он нест, ки бехабару бесилоҳ бимонем, ҳадафи ин китоб маҳз ҳамин аст.

Ман қаблан аз китоби “Номаҳои Баламут”-и К. С. Люис ёдовар шудаам, ки аз мукотибаи тахайюлии байни як деви новолиғ ва мураббии ӯ иборат аст, вақте ки онҳо як ҷавонро ба доми фиреб мекашанд. Арзиши ин китоб дар он аст, ки он равзанаи дурнамои душманро мекушояд, ки чӣ гуна ӯ ҳақиқатро чаппагардон ва таҳриф мекунад, то моро аз Худо дур гардонад.

Дар яке аз номаҳо девҳо аз қобилияти таҳрифи нақши зан фахр мекунанд: «Ҳамааш дар дуое ифода шудааст, ки, мегӯянд, чанде пеш як зан дуо кардааст: “Худоё, маро духтари муқаррарии асри бистум бигардон”. Ба шарофати заҳматҳои мо ин суханон бештар чунин ба гӯш мерасад: “Маро кокетка, аблаҳ ва паразит бисоз”».

Ман аз киноияи нубувватии ин нашрияи соли 1942 гиря кардан мехоҳам, чунки он воқеан вазъи бисёр духтарони замони моро равшан мекунад. Аз иқтибос маълум мешавад, ки чор калима махсусан сахт ҷудо мешавад: “муқаррарӣ”, “кокетка”, “аблаҳ” ва “паразит”.

Аввалан биёед ба калимаи “муқаррарӣ” назар кунем. Вақте ки шумо аз олами боло таваллуд шудед, шумо муқаррарияти худро тарк намудед. Ин маънои онро надорад, ки шумо ғалатӣ ё

ғайриоддӣ шудаед, балки танҳо маънои онро дорад, ки шуморо аз як чизи миёна ва оддӣ маҳрум намуданд, вақте ки адолати Ӯ шуморо пӯшонид. Бигзор шумо дар ин ҷо дар замин зиндагӣ мекунед, аммо ба ҳар ҳол шумо духтари абадият ҳастед.

Калимаи навбатӣ, "кокетка", дар рӯзҳои мо он қадар маъмул нест, он маънои васвасакунандаро ё зани шаҳватпарастро дорад. Инҳоянд чанд синоними ин калима: зани беақл, холӣ ва фосиқ, зани сабукпой, фоҳиша. Мутаассифона, ин ҳама калимаҳо дар суруд ва фарҳанги асри бисту якум сахт ҳамроҳ шудаанд.

Калимаи "аҳмақ" бори аввал дар ибтидои асри нуздаҳум барои тавсифи шахсе пайдо шудааст, ки сатҳи зеҳнии кӯдаки ҳашт ё дувоздаҳсоларо дорад. Дар контексти иқтибоси Люис ин маънои насли духтаронеро дорад, ки аз ҳаваси духтарча то ба ҳикмати зан ба воя расиданро рад мекунанд.

Ва калимаи охирин "паразит" шахсеро ифода мекунад, ки бо дастгирии одамон ё аз ҳисоби шахси дигар, бидуни додани ҳеҷ чиз ба ивази он, зиндагӣ мекунад. Ин тарзи зиндагӣ комилан муқобили суратест, ки духтари Худо бояд муаррифӣ кунад! Мо бояд бо кӯмак ба дигарон, ғамхорӣ кардан ба онҳое, ки дар зиндагӣ чандон бахташон омад накардааст, зиндагӣ кунем, ва аз ҳисоби одамони дигар зиндагӣ накунем.

Аммо аз аксҳои занон дар муқоваҳои маҷаллаҳо дар назди кассаҳои супермаркетҳои мо ҳайрон шавед. Синну солро беморӣ меноманд ва ҷавонии сабукфикр ва камолоти бараҳнаро муқаррарӣ. Шаҳвоният аз наздикии ҳақиқӣ болотар аст, моро ташвиқ мекунанд, ки дар ифротгароӣ зиндагӣ кунем ва ҳар чизеро, ки метавонем, ба даст орем. То чӣ андоза мо паст шудаем.

Муқаррарият ба мо хизмати бад кардааст, аён аст, ки душман медонад, ки мо барои чизи бузургтар офарида шудаем. Мо ба кӣ иҷозат медиҳем, ки дуоҳои моро шакл диҳад? Набояд иҷозат дод, ки дуоҳои мо аз фишори вазъиятҳо вобаста бошанд. Ба фарҳанги мо бовар кардан мумкин нест, он ба мо суханони дуруст намедиҳад. Дуоҳои мо бояд зери таъсири осмон оянд. Офаридгори осмону замин меъмор ва муаллифи зиндагии мост. Вақти он расидааст, ки духтарони асри бисту як суханони осмониро бо акси садо ба забон оранд. Шояд дар дохили шумо хоҳише ҳаст, ки он қадар тавоно аст, ки шумо барои ифодаи он суханони дуруст намеёбед, маҳз барои

ҳамин ба шумо шамшер лозим аст. Фикр мекунам, ки ин ё он тавр шумо ташнаи он ҳастед, ки як зани қаҳрамони барҷастаи Худои Таоло бошед, ки, ҳамчун ба камолот расида, накӯкорона рафтор мекунад ва пур аз нияти ғанӣ гардонидани ҳаёти дигарон аст.

Яке аз ҳадафҳои ин китоб дар он аст, ки ба шумо барои эҷоди навъи дуоҳои далерона, пур аз имон (шамшерҳо), ки маҳз дар ин лаҳзаи таърихӣ равона карда мешаванд, кӯмак кунад.

Тактикаҳои кӯҳна

Ҳоло вақти бо тарс ақибнишинӣ кардан нест. Вақти он расидааст, ки мо бояд бархезем ва дар муҳаббат нашъунамо кунем. Вақте ки ман масеҳӣ шудам, ман фаҳмидам, ки Худо барои ҳаёти ман нақша дорад. Гап танҳо дар он нест, ки макони таъиноти ман пас аз ҳаёти заминӣ тағйир ёфт. Ман фаҳмидам, ки акнун ҳаёти ман маъно пайдо кард. Маро бо нархи гароне хариданд, ҳаёти ман дигар ба ман тааллуқ надошт, ман наметавонистам онро беҳуда сарф кунам. Худо мехост, ки ман он касе шавам, ки Ӯ маро офаридааст.

Шудани он касе, ки Худо шуморо барои он офаридааст, – ин муҳофизати шумо бар зидди стратегияи душман ва бузургтарин ҳуҷуми шумо. Аён аст, ки ӯ натавонист ба таваллуди шумо монеъ шавад. Вақти он расидааст, ки тухми рӯҳониеро, ки Худо дар ботини шумо коштааст, муҳофизат кунед. Вақте ки душман аз он чизе, ки шумо кӣ шуда метавонед, метарсад, вай шуморо ба пахш кардан оғоз мекунад. Дар хотир дошта бошед, ки душманон зираканд, лекин аксар вақт онҳо низ метарсанд. Онҳо маҳз аз онҳое метарсанд, ки онҳоро пахш кардан мехоҳанд. Онҳо метарсанд, ки қудрати шумо онҳоро дар ҳолати хатарнок мегузорад.

Ҳоло вақти бо тарс ақибнишинӣ кардан нест. Вақти он расидааст, ки мо бояд бархезем ва дар муҳаббат нашъунамо кунем.

«“Биеёд, ба зидди онҳо тадбири пурҳикмате биандешем, то ки афзоиш наёбанд; вагар на, вақте ки ҷанге ба вуқӯъ ояд, онҳо низ ба душманони мо ҳамроҳ шуда, ба муқобили мо ҷанг хоҳанд кард, ва аз мамлакат берун хоҳанд рафт”. Ва саркорони меҳнати маҷбуриро бар онҳо таъин карданд, то ки онҳоро

бо корҳои сахт ба танг оваранд; ва онҳо барои фиръавн шаҳрҳои захираҳо — Фитум ва Раамсисро бино карданд. *Вале ҳар қадар зиёдтар онҳоро ба танг меоварданд, ҳамон қадар бештар онҳо афзоиш ёфта, сершумор мегардиданд, ба тавре ки мисриён аз банӣ-Исроил бим доштанд*» (Хур. 1:10–12, курсиви муаллиф).

Вақте ки тактикаҳои золимонаи фиръавн самараи дилхоҳ надоданд ва қувваи исроилиёнро паст накарданд, ӯ чораҳои сахттаре андешид: гендерсид ва куштори кӯдакон. Инҳо тактикаҳои нави душман нестанд; онҳо таърихи дурудароз ва бераҳмона доранд. Китоби Муқаддас дар бораи ду ҳолати нобудкунии кӯдакон сухан меронад. Аввалин дар китоби Хуруҷ навишта шудааст, вақте ки подшоҳи Миср барои дояҳои яҳудӣ фармон дод.

«Гуфт: "Вақте ки занони ибририро мезоёнед, ба сангҳои зоёниш нигоҳ кунед: агар писар бошад, ӯро бикушед, ва агар духтар бошад, — бигзор зинда монад"» (Хур. 1:16).

Қайд намудан зарур аст, ки фиръавн пеш аз таваллуди Мӯсо фармон додааст, ки ҳамаи кӯдакони писарбача нобуд карда шаванд. Оё аз он сабаб нест, ки вақти таваллуди қаҳрамон расидааст? Оё душман аз шӯриши эҳтимолӣ метарсид? Фиръавн муносибати систематикӣ ва харобиоварро истифода мебурд, ки ҳарду имкониятро решакан мекард. Аммо таърих нишон медиҳад, ки ин куштори азим натавонистааст таваллуди писареро бо номи Мӯсо пешгирӣ кунад. Дар печутоби тақдир ӯ ҳамчун писари Миср дар хонаи фиръавн дар бехатарӣ қарор дошт.

Пас аз он ки ба Мӯсо ошкор шуд, ки ӯ кист ва барои чӣ офарида шудааст, Худо биёбонро истифода бурд, то ӯро ба раҳокунанда табдил диҳад, ки пас аз чаҳорсад соли ғуломӣ дар Миср исроилиёнро ба озодӣ мебарад. Ба он нигоҳ накарда ки фиръавн як насли пурраи писаронро (артишро) несту нобуд кард, Худо дар ҷавоби он пешвоеро ба миён овард, ки қавми худро озод кард ва ҷасурона дар канори онҳо ҷангид.

Ҳодисаи навбатие, ки Навиштаҷот дар бораи он мегӯяд, ки чӣ гуна душман гендерсидро байни кӯдакони навзод истифода кард, ҳангоми таваллуди Исо рӯй дод. Вақте ки хирадмандон

барои ба Ҳиродус ҷавоб додан барнагаштанд, ӯ фармон дод, ки ҳамаи писарони то дусоларо бикушанд.

> «Чун Ҳиродус дид, ки мунаҷҷимон ӯро фиреб доданд, бисёр хашмгин шуд ва фиристода, ҳамаи кӯдаконро дар Байт-Лаҳм ва тамоми ҳудуди он, мувофиқи вақте, ки аз мунаҷҷимон фаҳмида гирифта буд, аз дусола ва камтар ба қатл расонд. Он гоҳ ба амал омад каломе ки бо забони Ирмиёи набӣ гуфта шудааст: "Овозе дар Ромо шунида шуд, овози гиря ва нола ва мотами азим; Роҳел барои фарзандони худ гиря мекунад ва тасаллӣ намеёбад, *зеро ки нестанд"*» (Мат. 2:16–18, курсиви муаллиф).

Чӣ суханони талх: "зеро ки нестанд". Дар ин ду ҳикояи библиявӣ подшоҳони заминӣ, ки хашмгин шуда буданд, кӯдакони навзодро кӯр-кӯрона нобуд мекунанд, зеро онҳо аз қудрати тақдири таъиншудаи онҳо метарсанд. Ман боварӣ дорам, ки мо аз нав дар сари роҳи озод шудан аз зулму асорат қарор дорем, вале ин дафъа на писарон, балки духтарон ба ҳуҷуми душмани зидди инсоният дучор мешаванд.

> "Ва аждаҳо ба зан дарғазаб шуда, рафт, то бо боқии насли вай, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад" (Ваҳй 12:17).

Ба монандии ангезаҳои шоҳони заминии ҳаросон ва шайтон, аждаҳои ҳаросон, диққат диҳед. Ҳам аввалинҳо, ва ҳам охирин аз он метарсанд, ки ҳокимиятро аз даст медиҳанд, онҳо ба хашму ғазаб омада, ба муқобили одамон ва фарзандони онҳо ҷанг мекунанд.

Ҳар касе, ки қурбонӣ нашудааст, имкон дорад, ки роҳи қаҳрамонро интихоб кунад. Мақсади ин китоб шуморо муҷаҳҳаз гардонидан ва ба шумо қувват бахшидан аст, зеро ҳар қадаре ки мо дар қудрат ба воя мерасем, Худои Таолои мо бар зидди душман бармехезад.

2

Тавлиди шамшер

Ва ҳар як одам меистад; аз нури шамшери аз ғилоф берун овардашуда чеҳраи ӯ мунаввар мешавад, ӯ омода аст он чиро, ки қаҳрамон метавонад, иҷро кунад.

– Элизабет Барретт Браунинг

Шумо шояд дар ҳайрат бошед, ки барои чӣ шамшер? Барои худмуҳофизаткунӣ магар беҳтар нест, ки ба масофаи дуртар равем ва бо яроқи худ аниқтар нишон гирем? Агар ин ҳуҷуми душман он қадар дур паҳн гардад, оё беҳтар нест, ки бо яроқи қатли ом ҷавоб гардонем? Оё шамшер кӯҳна нашудааст?

Дар давоми ҳазорсолаҳои зиёд шамшерҳо дар таърих нақши муҳим мебозидаанд, тасвири романтикии онҳо ҳамеша дар ақли одамон ҷой гирифтааст. Шамшерҳо, тавре ки мо медонем, бори аввал дар асри биринҷӣ, тақрибан се ҳазор сол пеш аз Мавлуди Масеҳ, пайдо шудаанд. Ин асбоб аз найза ва корди оддӣ пайдо шуд, вақте ки косибоне, ки бо металл кор мекарданд, ба якҷоя истифода бурдани металли биринҷӣ ва мис оғоз карданд. Аммо ин таърихи пайдоиши онҳоро пурра ҳисобидан мумкин нест, чунки он танҳо дар бораи шамшерҳое мегӯяд, ки дар асрҳои ба мо маълум пайдо шудаанд. Шамшерҳо аз он даврае, ки ба мо маълум аст, хеле қадимтаранд.

Аз Навиштаҷот мо мефаҳмем, ки пештар аз давраи инсоният шамшерҳо дар осмон офарида шуда буданд ва аз ҷониби фариштаҳои тавоно дар шаклҳои ба мо ноаён оварда шуда

буданд. Шамшери аввал, ки ба мо аз Китоби Муқаддас маълум аст, аз шӯълаи оташ сохта шуда, худ аз худ дар дастони каррубиёни тавонои болдор чарх мезад.

> “Ва Одамро бадар ронд, ва ба тарафи шарқии боғи Адан каррубиёнро, ва *шамшери оташбори чархзанандаро* гузошт, то ки роҳи дарахти ҳаётро нигаҳбонӣ кунанд” (Ҳас. 3:24, курсиви муаллиф).

Танҳо ба худ тасаввур кунед, ки ин шамшери оташбор чарх мезад. Ӯ роҳи дарахти ҳаётро баст, то ки Одам ва Ҳавво ба он наздик шуда натавонанд ва меваи онро начашанд.

Баъдтар дар таърихи библиявӣ мо шамшерҳоро дар дасти шахсони алоҳида ва лашкарҳо барои мақсадҳои неку бад дарёфт мекунем. Охирин шамшер дар Навиштаҷот шамшери тавоно ёдрас гардидааст – охирин намояндаи ҳокимият ва доварӣ дар китоби Ваҳй:

> «Ва аз даҳони Ӯ *шамшери тез* берун меояд, то ки халқҳоро бо он бизанад. Ӯ онҳоро бо асои оҳанин чӯпонӣ мекунад; Ӯ чархушти шароби хашм ва ғазаби Худои Қодири Мутлақро пойкӯб мекунад. Бар либос ва бар рони Ӯ навишта шудааст: “Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон”» (Ваҳй 19:15, 16, курсиви муаллиф).

Ҳамин тариқ, шамшер дар тамоми таърихи инсоният, аз пайдоиши он то боби охирини давраҳои ба мо маълум, ҳузур дорад. Ману шумо дар рӯи замин дар он даврае саёҳат дорем, ки, назар ба ибтидои ғамангез, ба ғалаба хеле наздиктар аст. Давраи замони мо ба зуд-зуд пайдо шудани дарди таваллуди зан ва шиддат гирифтани он монанд аст, ки пеш аз таваллуди кӯдак ба вуҷуд меоянд. Дар айни замон маълум аст, ки мо бояд худро бо шамшер мусаллаҳ кунем. Азбаски мо фариштагон-нигаҳбонон нестем, зарур нест, ки худро ҳамчун шамшерзананда тасаввур карда, даромадро ба боғи файзи Худо пешгирӣ кунем. Ҳамчунин мо даъват нашудаем, ки нақши доварро бозем, зеро ин ҳуқуқ танҳо ба Подшоҳи подшоҳони мо тааллуқ дорад. Дар дасти духтарони Худо шамшер бештар асбоби ҳаёт ва нур аст.

Шамшери Худо

Ба шумо як чизро аз он чизҳое, ки ҳангоми навиштани ин китоб дарёфтам, нақл мекунам. Дар забони англисӣ дар ибораҳои “каломи Худо” ва “шамшери Худо” ҳарфҳои якхела мавҷуданд. Агар шумо ҳамон ҳарфҳоро боқӣ гузоред ва танҳо фосилаи байни онҳоро иваз кунед, шумо мебинед, ки “каломи Худо” ба “шамшери Худо” табдил меёбад*.

Чӣ тасдиқи аҷиб ва ғайричашмдошти суханони Павлус, ки дар Нома ба Эфсӯсиён навишта шудааст: “шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост” (Эфс. 6:17).

Ҳар чизи барои мо лозима ва зарурӣ дар Каломи Ӯ ниҳон аст, ва мо инро мисли ганҷҳои пинҳонкардашуда ҷустуҷӯ мекунем!

Чанд муддат пештар, ҳангоми дуо, ман дониши зиёдеро аз сар гузаронидам, ки бисёре аз духтарони Худо дар насли мо бесилоҳанд. Ин маънои онро дорад, ки онҳо на танҳо омодагӣ ва таҷҳизоти хуб надоранд, балки дар ҳолати хатарнок қарор доранд ва ба фиреб бениҳоят ҳассосанд. Дар рӯзҳои охир душмани ҷонҳои мо зарбаҳои шамшери дудамаро тавассути пайғамбарони козиб ва бародароне, ки ба худфиребӣ афтодаанд, пурзӯр мекунад. Аҳди Ҷадид пур аз огоҳиҳо дар бораи фиреб ва пайғамбарони козиб аст. Инҷили Матто ва Номаи якуми Юҳанно моро огоҳ мекунанд: “басе анбиёи козиб ба майдон омада, мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард” (Мат. 24:11).

> “Эй маҳбубон! Ба ҳар рӯҳ эътимод накунед, балки рӯҳҳоро имтиҳон кунед, ки оё аз Худо ҳастанд, чунки бисёр анбиёи козиб ба сар то сари дунё рафтаанд” (1 Юҳан. 4:1).

Чӣ гуна бо фиреб бояд мубориза бурд? Бо гузаронидани суханони одамон тавассути ҳақиқати Каломи Худо. Вақте ки оҳани Каломи Худо ҳаёти моро тез мекунад, мо бештару бештар ба ҳақиқат мутобиқ мешавем. Чи қадаре ки мо дониши зиёд надошта бошем ҳам, агар аз рӯи ҳақиқат амал накунем, пас боз дар хатар қарор мегирем.

---

* Дар забони англисӣ бозии калимаҳост: God’s word — каломи Худо, God sword — шамшери Худо. — *Эзоҳи тарҷ.*

“Пас иҷрокунандагони калом бошед, на фақат шунавандагоне ки худро фиреб медиҳанд” (Яъқ. 1:22).

Шамшерҳоро барои муҳориба аз ғилоф мебароранд. Дар ҳолати мо ин маънои шамшери Каломи Худоро аз ғилоф берун баровардан ва онро ба воқеияти ҳаёти мо оварданро дорад.

Донистани он ки некӣ чӣ аст, бе эҷоди некӣ аксар вақт ба бадӣ табдил меёбад.

– С. Мартелли, “Устоди шамшербозӣ”

Маҳорати шамшербозӣ, ё санъати шамшербозӣ, пеш аз гармии ҷанг беҳтар шинохта мешавад. Маҳорате, ки шахс онро дар машқ ба даст овардааст, дар муҳорибаҳо зоҳир мегардад. Муноқиша метавонад хусусияти дар давраи омодагӣ мустаҳкамшударо санҷад.

Барои тасвири оянда иҷозат диҳед ман ба шумо ҳикояеро нақл кунам, ки ба саволи он ки чаро ман ин китобро менависам, равшан ҷавоб медиҳад.

Соли 2009 ман дар давлати зебои Зеландияи Нав будам, ки дар он ҷо дар якчанд конфронсҳо мавъиза кардам. Боре ман имконият пайдо кардам, ки дар субҳ хоби хуб гирам, ки аз ин хеле хурсанд будам. Вақт аллакай аз нисфи шаб гузашта буд, бинобар ин ман болиштҳоро рӯи ҳам гузоштам ва, қаноатманд шуда, худро бо кӯрпа печонидам.

Пеш аз пӯшидани чашмонам, ман экрани соати электрониро аз худ ба дигар тараф гардонидам. Ягон хел занг, на дар соати зангдор, на дар телефони мобилӣ. Ман хоби хуб гирифтан мехостам! Ман пардаҳои торикро пӯшидам, гӯшмонакҳоро гузоштам ва доруи хобро хӯрдам. Ман тамоми чораҳоро дидам, то ки ба тани аз роҳ хеле хасташудаам хоби хубро таъмин кунам.

Афсӯс, нақшаи ман барбод рафт. Тақрибан байни соатҳои се ва чори шаб аз он бедор шудам, ки дар майнаи ман ин ибора пайваста садо медод:

“Шамшери худро тез кун”.

Шамшерро тез кунам? Ин чӣ маъно дорад? Ман чӣ хоб дидам? Ман ба тарафи дигар гаштам, гӯшмонакҳоямро беҳтар мондам

ва дар байни болиштҳо бароҳаттар ҷойгир шудам. Аммо аз ин суханон халос шуда намешуд, онҳо боз дар сарам садо доданд:

“Шамшери худро тез кун”.

Ман ба ҳаммом рафта омадам ва дубора ба бистар даромадам. Ба ман муяссар шуд, ки дубора ба олами хобҳо ғарқ шавам, аммо ба таври дигар. Хоби нооромбуд ва чуқур набуд, дар сарам суханони “Шамшери худро тез кун” гаштаю баргашта такрор мешуданд.

Ман бедор шудам, ба соат нигоҳ кардам, ки каме аз чори субҳ гузашта буд. Ман фаҳмидам, ки то даме ки ақли худро ором накунам, хоб рафта наметавонам. Ман чашмонамро пӯшида, кӯшиш кардам ба ёд орам, ки ин ибораро қаблан дар куҷо шунида будам, бо умеди он ки ин ба ман кӯмак мекунад бифаҳмам, ки чаро ин ибора дар сарам такрор ба такрор садо медиҳад. Шояд ин аз китобе бошад, ки ман ба наздикӣ хонда будам, ё аз филме, ки ба наздикӣ дида будам? То даме ки ман тамоми вариантҳои имконпазирро дар ақли худ аз сар мегузаронидам, сӯҳбате, ки бо писарам пеш аз сафар доштам, ба ёдам омад. Ман аз ӯ пурсидам: “Ба ту аз Зеландияи Нав чӣ орам?” Ӯ бе дудилагӣ ҷавоб дод: «Модар, ба ман чизеро биёр, ки бо “Хоҷаи ҳалқаҳо” (“Властелин колец”) алоқаманд бошад».

Ман шубҳа доштам, ки хоҳиши ӯро иҷро карда метавонам, ва аз ӯ хоҳиш кардам, ки мушаххастар бигӯяд, ки ӯ чӣ мехоҳад. Ӯ якчанд вариант пешниҳод кард, ва бинобар ин ҳамин ки ман ба Окленд омадам, дарҳол аз духтари аҷиб, ки маро дар фурудгоҳ пешвоз гирифт, пурсидам, ки аз куҷо метавонам ягон чизе аз атрибутҳои “Хоҷаи ҳалқаҳо” пайдо кунам. Вай фаҳмонд, ки чунин ганҷро дар ягон мағозаи интернетӣ ё дар ИМА пайдо кардан осонтар аст. Пас аз ин ман ба хоҳиши писарам аҳамияти зиёд доданро бас кардам. Аммо акнун нисфишабӣ ман ногаҳон фикр кардам, ки оё ин ибораи “Шамшерро тез кун” аз “Хоҷаи ҳалқаҳо” нест, ва маҳз аз филми “Бозгашти шоҳ”, ки аз рӯи сюжети трилогияи Ҷ. Р. Р. Толкиен “Хоҷаи ҳалқаҳо” ба навор гирифта шудааст.

Аз бистар бархоста, чароғро даргирондам ва нишастам, то чанд идеяро сабт кунам, бо умеди он ки баъдан хоб карда метавонам. Ҳамин ки ба навиштан шурӯъ кардам, як сели

андешаҳо ба сарам омаданд, ки бо ҳусни хатти бепарвоёнаи худ базӯр ба навиштанашон фурсат меёфтам. Рӯҳи Худо ба ман тасвирҳо, ҷойҳои Навиштаҷот ва ибораҳоеро медод, то ки ман дар бораи он чизе, ки ҳоло дар ин китоб бо шумо нақл мекунам, навиштанро оғоз кунам.

Ман шунидам, ки Рӯҳ пичиррос мезад, ки навдаҳои хеле зиёди Бадани Масеҳ танҳо пораҳо ва қисмҳои алоҳидаи Каломи Ӯро мегиранд, вале онҳо фаромӯш карданд, ки Онро бояд комилан қабул кард. Рӯҳ инчунин гуфт, ки ба замин таконҳои хусусияти иқтисодӣ, табиӣ, сиёсӣ, фарҳангӣ ва иҷтимоӣ дошта бо қувваи дучанд ва зуд-зуд меоянд. Ин озмоишҳо ниҳоят ба муттаҳид шудани халқи Ӯ, ки дар атрофи як ҳадафи дақиқ якҷоя мешаванд, хидмат хоҳанд кард. Чун вазн ва нуфузи Каломи Худо зиёд мешавад, ба бисёр саволҳои муҳим ҷавобҳо низ кушода мешаванд.

Ин ҳама идеяҳоро шунида, ман ба худ одамонеро тасаввур мекардам, ки қисмҳои шикастаи аслиҳаро, ки як вақтҳо яроқи том буд, ва байраққҳои ҷангиро мебардоштанд. Дастакҳои шамшерҳо баланд бардошта мешуданд, вале бе теғҳои тезбуранда бефоида буданд. Дар баландиҳое, ки ба қурбонгоҳ монанданд, нӯгҳои шикастаи шамшерҳо хобида буданд, ки як вақтҳо нӯги теғҳои тезро ташкил медоданд ва метавонистанд ҳадафҳои худро сӯрох кунанд. Қисмҳои пароканда ва шикастаи шамшерҳо ҷуз як тӯдаи металл чизи дигаре набуд.

Дигар ҷанговарон дар даст теғи шамшерҳои шикастаи бе дастак доштанд. Ин сарбозон нотавон буданд, онҳо танҳо худро захмӣ мекарданд, бинобар он онҳо теғҳои худро ҳамту мепартофтанд. Гурӯҳи сеюми ҷанговарон дар даст шамшерҳои бе салиб доштанд, барои ҳамин дастони онҳо ба теғи шамшерҳо ба осонӣ мелағжиданд. Агар ҳамаи қисмҳои яроқро якҷоя кардан мумкин мебуд, он гоҳ қувва ва самараи дилхоҳ ба даст меоварданд. Инҳо теғҳои шикаста буданд, ки нӯгҳои тез надоштанд, металли беқувват буданд.

Ҳамаи қисмҳои яроққо дар ҳудуди калон пароканда хобида буданд; онҳо танҳо ҳангоми якҷоя будан самаранок мебошанд. То даме ки мо бо як қисми яроқу аслиҳа меҷангем, душман пеш меояд, ва вай то дандонҳояш мусаллаҳ аст. Метарсам, ки ӯ механдад, ки чӣ тавр мо беақлона калимаҳои алоҳидаро ҳаво

медиҳем, дар ҳоле ки қувваи онҳо дар ягонагист.

Дар як лаҳзаи осоиштагии нисбӣ ва оромӣ, шояд баъзе порчаҳои Инҷил метавонанд моро дар ягон муддати кӯтоҳ дастгирӣ кунанд. Аммо онҳо барои пайдо кардани мардонагие, ки ба мо дар мавсими ноумедӣ барои истодагарӣ лозим аст, кофӣ нестанд, айнан ҳамон тавре ки калисои тақсимшуда истода наметавонад.

Ҳама чизе, ки ба мо барои аз нав ҷамъ намудани силоҳи худ барои муҳорибаи ин мавсим лозим аст, дар Каломи Худо мавҷуд аст. Ҳар як қисм, ҳам хурд ва ҳам калон, аллакай мунтазири эълони ягонаи зиндаи мост. Агар бо мақсади моро ба ҳолати якдилонаи дуо водор сохтан, бо мақсади он чиро, ки дар ҷудоӣ қарор дошт, бо ҳам пайвастан, озмоиш зарур бошад, бигзор чунин шавад.

Лутфан маро нодуруст нафаҳмед. Ман ба ҳеҷ ваҷҳ пешниҳод намекунам, ки мо созиш кунем ё Каломро тағйир диҳем. Ман танҳо шуморо даъват мекунам, ки Каломро дар шакли тозааш омӯзед, дуо гӯед, эътироф кунед ва иҷозат диҳед, ки он ба мо таъсир расонад. Каломи Худо зинда, амалкунанда, комил ва пок аст.

Он чизе, ки ман дидам ва шунидам, зарурати эътирофи Каломи Муқаддаси Ӯро бо тамоми ҳикмати насиҳат ва бузургии қудрати он нишон дод. Ин даъвате буд, ки забони инсонро ба симои илоҳӣ табдил диҳем, ба ҷои он ки Каломи Худоро аз илоҳияташ маҳрум сохта, онро инсонӣ гардонем.

Шайтон аз Калисои пароканда, ки Каломи тавонои Худоро пора-пора мекунад, наметарсад, аммо вай дар назди Калисое, ки бо шамшери Каломи Ӯ бармехезад, ки дар ҳаёти одамон тез карда шудааст ва амал мекунад, дар даҳшат аст. Вақте ки мо ба хондан ва ба татбиқ намудани тамоми Каломи Ӯ шурӯъ мекунем, ва на танҳо қисмҳои алоҳида ва хусусан дӯстдошташудаи худро, он гоҳ мо дар ҳақиқат мефаҳмем, ки ба мо чӣ дода шудааст. Бадани Масеҳ дар ягонагӣ эҳё хоҳад шуд, вақте ки мо ба ҷои ба якдигар ҳуҷум намудан, қувватамонро барои кӯмак ба ҳамдигар истифода бурда, якдигарро сайқал медиҳем. Вақте ки Калисо покшавӣ ва ислоҳи Худоро қабул мекунад, он ба хотир меорад, ки шамшерҳо бояд бар зидди душманон истифода шаванд, на бар зидди дӯстон.

Шамшери тезкардашуда

Аз Зеландияи Нав ба хона баргашта, ман бори дигар силсилаи филми “Хоҷаи ҳалқаҳо”-ро тамошо кардам, то дақиқ бифаҳмам, ки оё ин ибора воқеан дар он ҷо садо медиҳад ва агар чунин бошад, пас дар кадом контекст. “Бозгашти шоҳ” – ин филми тӯлонӣ, бинобар ин ман фақат мухтасар сюжети онро мекушоям.

Филм дар бораи муҳорибаи эпикии байни некӣ ва бадӣ, инсон ва дев, рӯшноӣ ва зулмот нақл мекунад. Артишҳои иттифоқчиён ҷамъ меоянд, аммо шумораи онҳо дар муқобили лашкари шарир, ки бар зидди онҳо бархостааст, хеле каманд. Чунин ба назар мерасад, ки далерон ягон имконияти ғалаба надоранд. Он гоҳ шоҳдухтар Эовин дар партави ваъдаи оянда рӯъёи зудгузарро мебинад. Вай ба назди падар-подшоҳи худ бармегардад ва ӯро водор мекунад, ки шамшери қадимаро тезонад. Инҳоянд суханони ӯ:

> “...аз хокистар оташе ба амал меояд. Нур торикиро
> мешиканад. Майсаи шикаста мисли нав медурахшад.
> Касе ки як вақтҳо тоҷи худро аз даст дода буд,
> аз нав подшоҳ мешавад.
> ...Шамшерро тез кун”.

Дар контексти васеътар аз сюжети филм, ин се калима аз достони шоиронаи Толкиен, бо тасвири зиндаи санги оҳангарии тасфонидашуда, болға ва оҳангари тавонои моҳир, ки шамшер тез карда метавонад, бо ҳам печидаанд. Қисмҳои пароканда ба ҳам печида, дар як интиқоли доимии оташ, фишор ва об ба ҳам пайвастанд, ва, ниҳоят, боз аз нав қувваи ягона гардиданд. Шамшер ҳаёти нав пайдо кард.

Ёдгории гузашта, ки як вақтҳо дар амал буд, рамзи тавонои ҳамаи он чи метавонист буд, гардид! Дар ин теғи тезкардашудаи ғалабаҳои гузашта ба имрӯзаи ноумед даст заданд, ва умед ба оянда боз дурахшид.

Вазъияти имрӯзаи мо аз сюжети сохтаи ин китоб чӣ фарқият дорад? Оё мо ҳанӯз ҳам бо шаҳодати гузаштаи худ ифтихор мекунем, вале дар бораи пирӯзии замони ҳозира ғамхорӣ намекунем?

Маро эҳсосот фаро мегирад, вақте ки ман дар бораи рамзи шамшери тезкардашуда фикр мекунам. Шамшери ба мо боваркардашуда аз шамшери қадима бартар аст. Ба мо шамшери абадӣ дода шудааст, ки на барои як ғалабаи алоҳида пешбинӣ шудааст. Каломи Худои зиндаи мо боз ва боз ҳақиқат будани худро исбот мекунад. Дар "Хоҷаи ҳалқаҳо" шамшер тартиботи нав эҷод кард; шамшери Худои мо осмон ва заминро офарид. Шамшерҳои онҳо аз оҳане сохта шуда буданд, ки аз қаъри замин истихроҷ карда шуда буданд; шамшерҳои мо дар оташи осмонии фурӯбаранда сохта шудаанд. Вақти он расидааст, ки шамшери Каломи Худоро ба даст гирем, то таърихро тағйир диҳем, на танҳо дар он нишоне гузорем.

Назар ба шоҳ Арагорн, ки аз унвони шоҳии худ маҳрум карда шуд, Худованди мо то абад тоҷдор аст. Лекин оё мо дар зери ҳукмронии Ӯ қарор дорем? Шояд мо метарсем ба худ тасаввур кунем, ки агар мо бо ҳарду даст шамшери Каломи Худо гирем ва ба он сухани охирин диҳем, чӣ рӯй медиҳад? Чӣ мешавад, агар мо омӯзиши бодиққати Каломро бас кунем ва ба ҷои ин бо он зиндагӣ кунем? Чӣ мешавад, агар мо ҳамту ба эътирофи Навиштаҷот шурӯъ кунем ва ба Рӯҳулқудс иҷозат диҳем, ки Онро тафсир кунад? Ман боварӣ дорам, ки вақти он расидааст, ки калисо бо шамшербозии худ машҳур гардад. Барои бо шамшер шифо бахшидан, назар барои бо он захмӣ кардан, маҳорат ва санъати бештар лозим аст.

> «Ва маразi духтари қавми Маро сабукфикрона шифо дода, "Осоиштагӣ! Осоиштагӣ!" мегӯянд, вале осоиштагӣ нест» (Ирм. 6:14, инчунин ниг. ба Ирм. 8:11).

Аз ҷарроҳии косметикӣ ва дахолати рӯякӣ чандон фоидае нест, вақте ки трансплантатсияи дил лозим аст. Ба ҳаёти одамон дар рӯи замин назар андохта, чӣ гуна метавон осоиштагиро бидид, агар он вуҷуд надошта бошад. Мо метавонем осоиштагӣ дошта бошем, ва бояд зери ҳукмронии Шоҳзодаи сулҳ бошем, аммо мо наметавонем дар он ҷое ки Худо доварӣ гуфтааст, "осоиштагӣ" гӯем. Ин аст давои илоҳӣ барои чунин ҳолат:

> «Худованд чунин мегӯяд: дар роҳҳо биистед ва назар андозед, ва дар бораи тариқҳои қадимӣ бипурсед, ки

> роҳи нек кадом аст, ва бо он биравед, ва барои ҷони худ оромӣ хоҳед ёфт. Вале онҳо гуфтанд: “Нахоҳем рафт”» (Ирм. 6:16).

Роҳи асосӣ ҳаст, ва роҳи қадима ҳаст. Якумаш аз ҳад зиёд аз мошинҳо пурбор аст, зеро он васеъ аст. Дар дуюмаш ҳаракат сусттар аст, зеро он танг аст. Каломи Худо қудрат дорад, ки роҳро барои мо равшан кунад ва онро аз монеаҳо пок созад, то ки мо гузашта тавонем. Шамшери Каломи Худо ниятҳои заминиро аз нияти осмонӣ ҷудо мекунад.

Шамшери Каломи Худо ниятҳои заминиро аз нияти осмонӣ ҷудо мекунад.

Мо дар асри бисту якум зиндагӣ мекунем, ва дар партави ҳамаи гуфтаҳои боло пешниҳоди истифодаи шамшерҳои ноаён шояд ба назари мо саросемагӣ, ғайриамалӣ ва фантастикӣ намояд. Охир, оё Исо ба Петрус нагуфт, ки онҳое, ки шамшер ба даст мегиранд, аз он кушта мешаванд? (Ниг. Мат. 26:52) Пеш аз он ки сӯҳбатамонро давом диҳем, ба ин савол бояд ҷавоб дод. Барои ин биёед ба Таоми шоми охирин бармегардем, ки Исо дар иҳотаи шогирдонаш аст ва ба муқоиса кардани далелҳои аллакай ба онҳо маълуми гузаштаро бо оянда оғоз мекунад.

> «Ва ба онҳо гуфт: “Вақте ки Ман шуморо бе ҳамён, бе тӯрба ва бе пойафзол фиристодам, оё ба чизе эҳтиёҷ доштед?” Гуфтанд: “Ба ҳеҷ чиз”» (Луқ. 22:35).

Тасаввур карда метавонам, ки чӣ тавр онҳо табассум карданд ва сар ҷунбонданд, саргузаштҳои худро ба хотир оварда, ки ҳангоме ки аз байни деҳаҳо мегузаштанд, ба ҷуз каломи Исо, чизе надоштанд, ва ҳама чизи зарурӣро ба таври фавқултабиӣ мегирифтанд. Он гоҳ Исо ба онҳо дар бораи замони нав гуфт:

> “...*Лекин акнун* касе ки ҳамён дорад, онро бигирад; ҳамчунин тӯрбаро; ва касе ки шамшер надорад, ҷомаи худро фурӯхта, бихарад” (Луқ. 22:36, курсиви муаллиф).

Ман ба шумо ҳамон оятро аз тарҷумаи дигари Китоби Муқаддас меорам (бовар кунед, ман онро аз худ набофтаам):

> “Худи ҳозир агар шумо ҳамён дошта бошед, онро бигиред, сумкаро низ бигиред, ва агар шамшер надоред, он гоҳ ҷомаи худро фурӯшед, лекин шамшер бихаред” (тарҷ. муос.).

Исо на танҳо ба онҳо гуфт, ки пул ва сумкаро бигиранд, Ӯ ҳамчунин ба онҳо гуфт, ки шамшер аз либос муҳимтар буда метавонад! Рӯзҳое, ки Исо ҳамчун “Устоди нек” шинохта мешуд, гузаштанд, зеро Вай одами ғайриқонунӣ эълон шуда буд. Шогирдон дар арафаи рӯзе ҷамъ омада буданд, ки *ҳар як нубувват* бояд иҷро мешуд. Пас аз азназаргузаронии зуди ҳамаи чизҳои бо худ доштаашон, онҳо барои дувоздаҳ нафар ду шамшер дарёфтанд.

> «Ва онҳо гуфтанд: “Худовандо! Инак, дар ин ҷо дуто шамшер ҳаст”. Ба онҳо гуфт: “Кифоя аст”» (Луқ. 22:38).

Баъд аз ин Ӯ ба кӯҳи Зайтун баромад, то ки дуо кунад, дар он ҷо Ӯ на барои ҳаёт, балки барои марг мубориза мебурд, ва, вақте ки шогирдонаш хоб буданд, фариштагон омада, Ӯро қавӣ гардонданд. Дар он лаҳза, вақте ки Исо онҳоро аз хоб бедор карда, даъват мекард, ки онҳо низ дуо гӯянд, ба боғ издиҳоми мардум бо сарварии Яҳудо ворид шуд.

Ман аввалин шахсе ҳастам, ки иқрор мешавам, ки дар хобам ман корди на он қадар тез ҳастам, аммо ҳатто агар дар ҳолати фаъолтарини худ дар чунин вазъият қарор мегирифтам, ба монанди он шогирдон, ҳадди ақал аз саҳнаи баъдӣ дар ҳайрат мемондам. Шогирдон бедор шуданд, дарк карданд, ки чӣ рӯй дода истодааст, ва шамшерҳои худро ба даст гирифтанд, то Худованди худро муҳофизат кунанд.

> «Касоне ки бо Ӯ буданд, чун диданд, ки кор ба чӣ меанҷомад, ба Ӯ гуфтанд: *“Худовандо! Оё ба шамшер бизанем?”* Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, гӯши рости вайро бурида партофт. Исо дар ҷавоб гуфт: “Даст

> кашед, бас аст. Ва гӯши вайро ламс карда, шифо дод"»
> (Луқ. 22:49-51, курсиви муаллиф).

Барои чӣ шамшер мегиред, агар барои истифода аз он омода набошед? Ман гумон мекунам, ки Юҳанно пурсид, ки оё бо шамшер бизанад, аммо Петрус гирифт ва зад. Аз афташ, Луқо дар ин ҳолат тарафи Петрусро мегирад, зеро аз тасвири воқеаҳои ӯ мо мефаҳмем, ки маҳз Петрус гӯши ғуломи саркоҳинро буридааст. Инҷили Матто ба мо тасвири он чиро, ки дар байни Петрус ва Исо пас аз кашидани шамшер рӯй дод, тасвир мекунад.

> «Исо ба вай гуфт: "Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер кашад, ба шамшер кушта шавад; ё гумон мекунӣ, ки алҳол наметавонам аз Падари Худ хоҳиш намоям, ки барои Ман зиёда аз дувоздаҳ фавҷ фариштагонро равона кунад? Лекин дар он сурат Навиштаҳо чӣ гуна ба амал меояд, ки ҳамин тавр бояд бишавад?"» (Мат. 26:52–54).

Ин порча ҳамеша барои ман як муаммо буд. Бояд тахмин кард, ки Петрус худро чӣ гуна ҳис кард. Шояд вай фикр кард, ки азбаски Исо пешакӣ ба онҳо гуфта буд, ки шамшерҳоро бо худ бигиранд, вақти он расидааст, ки онҳоро истифода баранд.

Дар ҳар сурат, мо метавонем бо итминон бигӯем, ки ин суханон на барои муҳофизати Исо хизмат карданд. Ман ҳатто боварӣ надорам, ки онҳо дар он лаҳза барои ҳифзи шогирдон хизмат мекарданд. Ниҳоят, касе ки легионҳои калони фариштагонро дар ихтиёр дорад, оё ба муҳофизат ниёз дорад?

Ғайр аз он, Исо ба Петрус нагуфт, ки аз шамшер халос шавад; Ӯ танҳо ба вай гуфт, ки шамшерро ғилоф кунад. Ин ҳам ба ман аҷиб менамояд, зеро пасон Ӯ гуфт: "Ҳар кӣ шамшер кашад, ба шамшер кушта шавад". Шуморо намедонам, аммо ман мегуфтам: "Шамшератро пинҳон кун, он туро нобуд мекунад!" Ҳамаи ин мухолифатҳо маро водор мекунанд фикр кунам, ки Исо шояд бо масалҳо сухан ронда бошад, на айнан. Чунин ба назар мерасад, ки Ӯ дар сӯҳбати қаблӣ бо онҳо, ки дар Инҷили Юҳанно тасвир шудааст, кӯшиш карда буд, ки онҳоро ба ин гардиши рӯйдодҳо омода созад. Ӯ фаҳмонд, ки чаро дар арафаи бозгашт ба осмон

ба шогирдонаш суханони наве гуфт, ки аз суханоне, ки ҳангоми дар рӯи замин гаштанаш ба онҳо гуфта буд, фарқ мекарданд.

> «Лекин инро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани он соат ба ёд оваред, ки Ман ба шумо гуфтаам ва инро аз аввал ба шумо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам. Аммо акнун Ман назди Фиристандаи Худ меравам, ва касе аз байни шумо аз Ман намепурсад: “Куҷо меравӣ?”» (Юҳан. 16:4, 5).

Баъзан мо ин ё он суханонро то фаро расидани вақти онҳо намешунавем. Мо нисбати онҳо ношунаво мешавем, зеро мо онҳоро шунидан намехоҳем ё ба шунидани онҳо эҳтиёҷ надорем. Аммо рӯзе лаҳзаи равшангарӣ фаро мерасад ё ба сари мо фаҳмиш меояд, вақте ки ногаҳон чизе, ки пештар нофаҳмо менамуд, ногаҳон равшан мешавад. Баъзе фикрҳо баёнnашуда боқӣ мемонанд, то даме ки шумо бо одам танҳо ҳастед, онҳо ба шумо маълум менамоянд. Аммо вақте ки шумо ҷудо мешавед, он гоҳ ин соҳаҳои равшанро гӯё туман фаро мегирад.

Барои баррасии минбаъдаи баҳс дар бораи шамшер биёед боз як порчаро дида мебароем. Пеш аз рафтанаш Исо ба шогирдонаш ваъда дод: “Ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам” (Мат. 28:20).

Ин ваъда барои шароитҳои оянда маънои васеътар дорад, назар ба он лаҳза. Исо бо онҳо дар ҷисм буданро бас кард, ва ин ваъда ба онҳо дар давоми сафарҳо ба кишварҳои дур, вақте ки онҳо бо озмоишҳо рӯ ба рӯ мешуданд ва ғалаба ба даст меоварданд, суханони зиёдеро баён мекард. Ин ваъда на танҳо онҳоро рӯҳбаланд мекард, он имрӯз мову шуморо низ рӯҳбаланд мекунад! Умеди дар ин ваъда ниҳонбуда ба ману шумо низ тааллуқ дорад.

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Беҳтарин шамшербозӣ, ҳам дар ҳимоя, ва ҳам дар ҳуҷум, танҳо дар ҳолати худдорӣ ва оромӣ имконпазир аст.

Як чиз: вақте ки ман дар паҳлӯи шавҳарам нишаста, ба ӯ мегӯям: “Ман бо ту ҳастам, азизам”,

Вақте ки шамшерҳо пайдо мешаванд, ниятҳо ошкор мешаванд.

ва тамоман чизи дигар – шунидани ин суханон, вақте ки моро вақт ва масофа аз ҳам ҷудо мекунанд. Як изҳорот аён аст, дигаре – эътиқод ба ноаён.

Ҳамин тариқ, ба мо фаҳмотар мегардад, ки чаро Исо баъзан суханони дар татбиқи худ ба ҳам зидро мегуфт. Ӯ аввал хоҳиш мекунад, ки шамшер бихаранд, аммо дере нагузашта Петрусро барои истифодаи он сарзаниш мекунад. Кӯҳи Зайтун дар шабе, ки Исоро таслим карданд, барои аз ғилоф кашидани шамшер ҷои мувофиқ набуд (ва вақт ҳам номувофиқ буд). Он вақт ва ҷои ибодат ва дуо буд.

Агар шогирдон бедор мебуданд, онҳо мефаҳмиданд, ки Исо дар ҳамон лаҳза ҷони Худро медод, на барои ҳифзи он кӯшиш мекард.

Матто боз ба як ҳолате, ки Исо дар бораи шамшерҳо сухан меронад, равшанӣ меандозад.

> “Гумон накунед, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам, ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер” (Мат. 10:34).

Вақте ки шамшерҳо пайдо мешаванд, ниятҳо ошкор мешаванд. Ин силоҳ қобилияте дорад, ки ё моро водор кунад, ки дар даҳшат фирор кунем, ё дар далерӣ ва шуҷоат муттаҳид гардем. Дар тамоми сӯҳбате, ки дар Таоми шоми охирин сурат гирифт, ягон ҳикояе сабт нашудааст, ки шогирдон бори дигар шамшерҳои худро барои худмуҳофизаткунӣ ё кӯшиши тарсонидани таъқибкунандагони худ аз ғилоф берун карда бошанд. Ин маро ба он фикр водор мекунад, ки Исо дар бораи худмуҳофизаткунӣ намегуфт ё дар бораи он ки мо бояд ҳама чизро ба дасти худ гирем ва бо қувваи худ амал кунем.

Исо дар оғози хизматгузории Худ, пас аз рӯзадории чиҳилрӯза дар биёбон, дар танҳоӣ озмуда шуд, ва боз дар иҳотаи дӯстон дар боғ пас аз ид озмуда шуд. Аммо озмоиши якум аз дуюм чандон фарқ надошт. Дар якумаш шайтон аз Исои гурусна хоҳиш кард, ки сангҳоро ба нон табдил диҳад. Дархости ӯро ҳатто метавон ҳамчун ба Навиштаҷот мувофиқбуда тавсиф кард, зеро Мӯсо барои банӣ-Исроил ҳангоми аз биёбон гузаштан нон меёфт.

Аммо Исо ҷавоб дод:

> «Навишта шудааст, ки “одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо барояд”» (Мат. 4:4).

Дар ҳолати аввал мӯъҷиза лозим буд, ки дигаронро ғизо диҳад, дар дуюм – Худашро ғизо диҳад. Баъдтар дар хизматгузории заминии Худ Исо ошкор кард, ки вақте ки Ӯ дар бораи Худ ҳамчун нони ҳаёт сухан ронд, то чӣ андоза ин фарқиятро хуб дарк кард.

> «Исо ба онҳо гуфт: “Ман нони ҳаёт ҳастам; касе ки назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад монд, ва касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд”» (Юҳан. 6:35).

Оё Исо дар ин ҷо айнан сухан мегуфт? Не. Ман пас аз вохӯрӣ бо Исо низ гуруснагӣ ва ташнагии ҷисмониро ҳис мекардам. Рӯза дар биёбон Исоро тағйир дод. Пеш аз рӯзадорӣ Ӯ касе буд, ки бо нон зиндагӣ мекард, ва баъд аз он Ӯ касе шуд, ки нони зинда медод, ки он Худи Ӯст, – Каломе, ки ҷисм гардид.

Шайтон инчунин аз Исо даъват кард – бо роҳи наҷот дахолати Худоро талаб кунад, агар Исо Худро аз баландии маъбад партояд.

> «...ва ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро ба зер андоз; зеро ки навишта шудааст: “Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ва Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пои Худро ба санге бизанӣ”». Исо ба вай гуфт: “Ҳамчунин навишта шудааст: Худованд Худои худро наозмой”» (Мат. 4:6, 7).

Исо медонист, ки Ӯ на барои он омадааст, ки дар кӯшиши аҳмақонаи ба пешвоёни дин исбот кардани он, ки Ӯ Писари Худо буд, худро ба замин партояд. Ба ҷои ин Ӯ барои он омад, то ҳамаи моро бар салиб бардорад. Вақте ки шайтон кӯшиш кард, ки Исоро бо тамоми салтанатҳои ин замин ва ҷалоли он озмоиш кунад, Исо боз аз шамшери Калом истифода бурд:

> «Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; зеро ки навишта шудааст: “Ба Худованд Худои худ саҷда

> кун ва танҳо Ӯро ибодат намо”». Пас иблис Ӯро вогузошт, — ва инак, фариштагон омада, Ӯро парасторӣ карданд» (Мат. 4:10, 11).

Аён аст, ки фариштагон пас аз он пайдо мешаванд, ки мо тести “навишта шудааст!”-ро мегузарем. Айнан ҳамон тавре ки шайтон бо Исо рафтор кард, вай то ҳол кӯшиш мекунад, ки маъно ва ҳамчунин татбиқи Каломи Худоро барои мо таҳриф кунад. Вай умедвор аст, ки мо ваъдаҳои Худоро ба таври нодуруст қабул мекунем ва ба ҷои онҳо оиди худпарастӣ ғамхорӣ мекунем, мафтуни дигарон мешавем ва онҳоро болобардор мекунем ё ин ки худхоҳона манфиати худро ҷӯё мешавем. Биёед ба зарбаҳои ӯ, ки ҳақиқатро таҳриф мекунанд, бо эътирофи ҳақиқат посух медиҳем.

Дар тӯли таърихи шамшербозӣ, ҳангоми дуэл ба номи шараф, ҳамеша ибораи зерин шунида мешуд: “Шамшер ҳақиқат аст”.

Вақти он расидааст, ки мо бо шамшери ростӣ, Каломи Худо, зиндагӣ кунем. Барои ба таъсири бештар ноил гардидан, дар ин китоб тасвирҳои шамшерҳо ва истилоҳоти шамшербозӣ оварда шудаанд, то мо бо интихоби силоҳи Худо аз наздик ошно гардем.

Истилоҳҳои “шамшерзанӣ” ва “шамшербозӣ” метавонанд ба ҷои ҳамдигар истифода шаванд. Шамшербозӣ аз калимаи “муҳофизат” бармеояд, ва мо аз Каломи Худо дида, муҳофизати қавитаре надорем.

Ҳангоми таҳқиқи усулҳои шамшербозӣ ман фаҳмидам, ки ин яке аз баъзе намудҳои варзиш аст, ки дар он занон метавонанд бо мардон рақобат кунанд, зеро шамшербозӣ фаъолияти зеҳниро бар қувваи ҷисмонӣ бештар талаб мекунад. Шамшербозии моҳирона назар ба зарбаҳои калон ва пурқувват, ҳаракатҳои хурд ва дақиқро таҷассум мекунад. Муҳорибаҳо тавассути донистани ҳаракати навбатии рақибатон ғолибият ба даст меоранд, на тавассути боварии аз ҳад зиёд ба бозии шахсии худ.

3

Ту метавонӣ қаҳрамон шавӣ

Бе қарори давидан дар марафон ғолиб омадан мумкин нест, ва бе ҷуръати ҷанг бурдан ғолибиятро ба даст овардан мумкин нест.

– Ричард М. Девоз

Мо фаҳмидем, ки чаро ҳадаф гардидем. Сипас оиди он сӯҳбат кардем, ки чаро шамшер – ин аслиҳаи ба мо додашуда. Акнун биёед дар бораи он сухан меронем, ки қаҳрамон будан чӣ маъно дорад.

> Зани қаҳрамон, ё қаҳрамон, – суперзан, чемпион, фатҳкунанда, ситора, қаҳрамони асосӣ, пешво, зани ҷасур.

Шояд шумо аз он ғамгин мешавед, ки танҳо ба хотири эҳтимолияти қаҳрамон шудан мавриди ҳадаф қарор гирифтаед. Воқеан, ба кадом одам маъқул аст фаҳмад, ки касе ба ҷони ӯ сӯиқасд мекунад? Аммо, охир, шумо медонед, ки шумо зани оддӣ нестед. Шумо духтари тадҳиншудаи Худои Таоло, Офарандаи замину осмон, ҳама чизҳои намоён ва нонамоён, ҳастед, ва аз ин рӯ, шумо таҳдиди эҳтимолӣ ба душман ҳастед.

Ман боварӣ дорам, ки шумо мефаҳмед, ки муҳориба воқеӣ аст ва хатарҳо баланданд, аммо шояд ба мисли Сара Коннор, шумо ҳоло ҳеҷ коре накардаед. Дар баробари ин, шумо дар умқи ботини худ медонед, ки рӯзе фаро мерасад, ки шумо чизеро

анҷом медиҳед. Муҳим он аст, ки сафари шумо ба роҳи қаҳрамонӣ аз лаҳзае оғоз мешавад, ки шумо танҳо ба Худо иҷозат медиҳед, ки роҳи Ӯ амал кунад.

Чанде пеш як шиносам, ки ман ӯро қаҳрамони рӯзҳои мо медонам (вай ҷаҳонро тағйир медиҳад ва ба ҳазорон нафар таъсир мерасонад), аз ман пурсид: "Фикр мекунӣ, ки ман ба ин хизматгузорӣ даъват шудаам?"

Ман бо овози баланд хандидам. Албатта, даъват шудаӣ. Ҳарчанд вай шубҳаю парешонии худро самимона баён кард. Барои чӣ? Баъзан тумани ин замон дурнамои абадиятро аз мо пинҳон медорад. Ҳеҷ гоҳ шубҳа накунед, ки шумо як қисми таърихи муосир ҳастед.

Имрӯз мо метавонем ҳамон гунае бошем,
ки қаҳрамонони имон дар он рӯзҳо буданд, –
аммо дар хотир доред, ки он рӯзҳо онҳо оиди
он намедонистанд, ки қаҳрамон буданд.

– А. У. Тозер

Аён аст, ки агар ин қаҳрамонони имони библиявӣ намедо нистанд, ки онҳо қаҳрамонони рӯзҳои худ буданд, пас шояд айнан ҳамон тавр мо низ дар бораи қаҳрамонии худ хабар надорем. Мо бо онҳо якҷояем, чунки онҳо, худ бехабар, қаҳрамон буданд.

Худо аз одамони оддӣ қаҳрамон месозад

Ҳаёти мо – ин тӯҳфа, айнан ҳамон тавр таърихи мо низ – ин тӯҳфае, ки мо онро бо имон мекушоем. Мо набояд кӯшиш кунем, ки хусусиятҳои қаҳрамонро пайдо кунем, ва сипас кӯшиш кунем, ки ба онҳо ворид шавем. Худо аллакай номи шуморо дар рӯйхати қаҳрамонони имон, иштирокчиёни эпопеяи зафарбахши пур аз мӯъҷизаҳо, аломатҳо, ҷангҳо ва ҳодисаҳои ғайритабиӣ, навиштааст.

> "Таърихи ба мо додашуда – ин таърихи Иброҳим не, балки таърихи Худо" (Рум. 4:2, тарҷ. аз англ. MSG**).

** Дар ин ҷо ва минбаъд: The Message Bible. – Тарҷумаи Китоби Муқаддас, ки онро Юҷин Питерсон аз забони юнонӣ ба забони англисии муосир кардааст. – *Эзоҳи тарҷ.*

Биёед аз он ҷо оғоз кунем, ки ҳикояи мо аз он оғоз гардидааст, – аз қаҳрамони аввалини имон, Иброҳим, ки саёҳати худро дар таърих аз он оғоз кард, ки вақте ҳама чизро мустақилона ҳал карданро бас кард.

Монанди аксарияти мо, Иброҳим аз насли бутпараст буд (ниг. Еҳуш. 24:2). Бутпарастӣ дар парастиши тасвирҳо ва ашёҳои бо даст сохташуда асос ёфтааст. Вақте ки Худо анҷом додани ягон чизи бузургтареро ба нақша мегирад, назар ба он чизе, ки мо фикр карда баромада метавонем, Ӯ он чизеро, ки мо ба нақша гирифтаем, баракат намедиҳад, балки Ӯ моро ба нақшаҳои Худ ворид месозад.

> Дар Навиштаҷот гуфта шудааст: "Иброҳим ба он коре, ки Худо барои ӯ мекард, ворид шуд, ки лаҳзаи тағйирёбандаи ҳаёт гардид. Ӯ ба Худо боварӣ кард, ки вайро одил гардонад, ба ҷои он ки худаш кӯшиш кунад одил шавад" (Рум. 4:3, тарҷ. аз англ. MSG).

Саволе, ки дар назди мо меистад: оё мо ба ҳамин чиз омода ҳастем? Агар ҳа бошад, пас вақти он расидааст, ки ба он чизе, ки Худо аллакай барои мо кардааст, ворид гардем. Ҳамин тавр мо ба Рӯҳи Ӯ иҷозат медиҳем, ки кори Худро дар ботини мо оғоз кунад. Ин амал имони моро ба он инъикос мекунад, ки дар Ӯ мо бештар аз ғолибон ҳастем. Чун мо ба пеш ҳаракат мекунем ва дилҳои худро ба роҳи дуруст равона мекунем, Ӯ моро дар ҷое мегузорад, ки дар он як чизи ноаён, вале бениҳоят муҳим рӯй дода метавонист. Ва вақте ки мо бо Ӯ якҷоя мегардем, мо на танҳо нигоҳи Ӯро ба даст меорем, балки соҳиби қудрати Ӯ низ мегардем.

> «Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: "Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: *Писар наметавонад аз Худ чизе ба амал оварад*, магар он чи бубинад, ки Падар ба амал меоварад: зеро ки он чи Ӯ мекунад, Писар низ мекунад"» (Юҳан. 5:19, курсиви муаллиф).

Розигӣ маънои "ягонагӣ ва ҳамоҳангӣ бо касе"-ро дорад. Агар Исо, Писари ягонаи Худо, бе розигии Падари Худ ҳеҷ коре накарда бошад, пас мо, духтарони қаҳрамони Ӯ, агар ба роҳнамоии

Ӯ пайравӣ накунем, ҳеҷ чизеро ба даст нахоҳем овард, ки дар абадият арзише дошта бошад!

Китоби Муқаддас қаҳрамонони пеш аз мо будаpo, ба монанди Иброҳим, тасвир мекунад, мисли онҳое, ки омода буданд “бо таваккал ва имон дар роҳҳои Худо зиндагӣ кунанд ва қадам зананд” (Рум. 4:12, тарҷ. аз англ. MSG). Айни ҳамон тавре ки мо имон дорем, ки Худо дар Масеҳ моро аз гуноҳҳои гузашта наҷот додааст, инчунин ба он имон дорем, ки Ӯ дар Масеҳ аллакай аз номи мо дар оянда амал мекунад.

> “Мо Иброҳимро “падар” меномем, на аз барои он ки ӯ бо ҳаёти муқаддаси худ диққати Худоро ҷалб кард, балки барои он ки Худо аз Иброҳим як чизи аҳамиятнокро офарид, вақте ки ӯ ҳеҷ аҳамияте надошт” (Рум. 4:17, тарҷ. аз англ. MSG).

Мо бо адолат зиндагӣ карда, худро наҷот дода наметавонем. Ҳеҷ касе одил нест, ба ҷуз Исо, Писар. Бинобар он, мо худро ба Худо мебахшем, интизор шуда, ки Ӯ аз рӯи имони мо он чиро, ки ба воситаи Иброҳим карда буд, мекунад, айни ҳамон тавр мо ба Худо иҷозат медиҳем, ки аз мо, номуҳимҳо, муҳимро бисозад. Ин шахси муҳим метавонад ба як қаҳрамони ҷасур, ки аз духтари як вақтҳо мазлум ва шикаста сохта шудааст, монанд бошад. Корҳои Худоро гӯё аз номи худамон иҷро карда, мо қаҳрамон дар амал мешавем. Пешгузаштагони мо аз байни оммаи васеи халқ бо корнамоиҳои имон, корнамоиҳои қаҳрамононаи худ фарқ мекарданд. Дар таърихи Худо онҳо мақоми қаҳрамонон ва қаҳрамонзанонро ба даст овардаанд.

> “Ҳақиқати асосии мавҷудият ин аст, ки таваккал ба Худо, имон заминаи мустаҳками ҳама чизест, ки ба ҳаёти мо маъно мебахшад. Мо ба ҳама чизи ноаён чунин муносибат мекунем. Пешгузаштагони моро *амали имон* фарқ мекунонд, ки онҳоро аз тӯдаи мардум ҷудо мекард” (Ибр. 11:1, 2, тарҷ. аз англ. MSG, курсиви муаллиф).

Қаҳрамонон – ин одамоне, ки таҳкурсӣ доранд

Мо ин аъмоли имонро дар ҳар як ояти Нома ба Ибриён мебинем, ки дар он ибораи “бо имон” чун акси садо паҳн мегардад. Дар зер рӯйхати ҳамаи корҳое, ки ин қаҳрамонон бо имон анҷом додаанд, оварда шудааст:

- қурбониҳои қобили қабул меоварданд;
- аз марг мегузаштанд;
- ба Худо писанд меомаданд;
- дар мобайни замини биёбон киштии азим сохтанд;
- некӣ ва бадиро ҷудо мекарданд;
- ба ҷойҳои номаълум мерафтанд;
- дар рӯи замин ҳамчун мусофирон зиндагӣ мекарданд;
- нигоҳи худро ба абадият равона мекарданд;
- бо имон он чизеро, ки Худо барои онҳо дошт, қабул мекарданд;
- дар синну соли калон ҳомиладор шуда, халқи бузургеро тавлид мекарданд;
- дар вақти озмоишҳо ба Худо рӯй оварда, ваъдаҳояшро ба Ӯ хотиррасон мекарданд;
- ба оянда даст дароз карда, наслҳои худро баракат медоданд;
- дар бораи сарнавишт ва Хуруҷ нубувват мекарданд;
- ба фармони шоҳ итоат накарда, писарро пинҳон карданд;
- аз зиндагии имтиёзноки шоҳона бо золимон даст кашиданд ва озмоишҳоро дар байни халқи мазлуми Худо интихоб намуданд;
- аз подшоҳи заминии золим рӯй гардонданд, то ба Худои абадии ноаён итоат кунанд;
- Иди фисҳро ҷашн мегирифтанд;
- баҳри Сурхро аз қаъри хушк гузаштанд;
- ҳафт маротиба деворҳои Ериҳӯро давр заданд;
- ҷосусонро қабул карданд ва аз марг гузаштанд;

- салтанатҳоро забт менамуданд;
- ростиро эҷод мекарданд;
- барои худ ваъдаҳоро қабул мекарданд;
- аз даҳони шерҳо, аз оташу шамшер наҷот ёфтаанд;
- камбудиҳоро ба бартариятҳо табдил медоданд;
- дар муҳорибаҳо ғолиб меомаданд;
- душманонро пеш мекарданд;
- хешу табор ва дӯстони аз мурда зинда шудагони худро қабул мекарданд.

Аз ин рӯйхати дурудароз мехоҳам чаҳор нуқтаро ҷудо намоям, ки шумо метавонед бо имон ба ҳаёти худ қабул намоед, ва ба ин васила муносибати қаҳрамон дар амалро зоҳир намоед.

1. **Бо имон қабул кунед ва ба он чи Худо ба шумо додааст, рафтор кунед!** Иброҳим бо он чизе, ки гирифта буд, зиндагӣ мекард. Вай ба қафо барнагашт ва нагуфт: “Худо ин нақшаро анҷом дод, пас акнун мисли мусофири абадӣ, ки дар хаймаҳо зиндагӣ мекунад, бояд бо имон зиндагӣ карданро бас намуд”. То охири умри худ ӯ пайваста мувофиқи он чизе, ки Худо ба ӯ мекушод, рафтор мекард.
2. **Ба Худо писанд оед**. Ба Падари мо писанд аст, вақте ки фарзандонаш ба такягоҳи ноаёне, ки Ӯ ҳаёти онҳоро аз он сохтааст, часпида, дар ваҳйе, ки Ӯ ба онҳо ошкор кардааст, қадам мезананд. Дар Нома ба Ибриён навишта шудааст: “Аммо бе имон ба назари Худо писанд омадан мумкин нест; зеро ҳар кӣ сӯи Худо меояд, бояд имон дошта бошад, ки Ӯ ҳаст, ва ба толибони Худ мукофот хоҳад дод” (Ибр. 11:6). Бо имон зиндагӣ кардан писанди Худо аст. Имон, илова бар он ки “эътиқоди қавӣ ба чизҳоест, ки мо ба онҳо умед мебандем” (Ибр. 11:1), инчунин эътимод, умед, эътиқод, устуворӣ ва садоқат аст. Бо имон зиндагӣ кардан пур аз эътимоди устувор ва робитаи қавӣ бо Подшоҳи мо мебошад. Баръакси он ин зиндагии беимонӣ, зиндагии маҳрум аз садоқат хоҳад буд. Бо интихоби роҳи писандидаи Худо, шумо ҳадафи ояндаро ноил мегардед.

3. **Насли худро баракат диҳед**. Ҳаётро, баракат ва итоаткориро, дидаву дониста интихоб намуда, ҳазорон наслро баракат медиҳем! Бихонед, ки дар Забур ба мо чӣ ваъдаҳо дода шудаанд: "Ӯ Худованд Худои мост; довариҳои Ӯ дар тамоми замин аст. Аҳди Худро то абад дар хотир дорад, ва каломеро, ки ба ҳазор насл амр фармудааст, он аҳдеро, ки бо Иброҳим бастааст, ва қасамеро, ки барои Исҳоқ ёд кардааст..." (Заб. 104:7-9).
4. **Дар ин замин барои худ ҳаёти мусофирро интихоб кунед**. Барои мо фаҳмидани он муҳим аст, ки, ҳамчун мусофирон, мо танҳо аз ин ҷаҳон мегузарем. Мо дар Масеҳ реша рондаем. Ҳаёти мо аз Ӯ сарчашма мегирад, бинобар ин мо набояд ба худ иҷозат диҳем, ки дар ин ҷаҳон решаҳои чуқур ронем. Растаниҳо об ва маводҳои ғизоиро ба воситаи решаҳои худ мегиранд. Мо ҳама чизҳои заруриро аз Худо мегирем ва онро ба ҷаҳон медиҳем. Ҳаёти мусофир дар рӯи замин маънои онро надорад, ки мо бояд бо рафтори ғалатии худ фарқ кунем. Муҳимтар аз ҳама он аст, ки диққати дурустро нигоҳ дорем, дар бораи он чи дар афроз аст, фикр кунем, на дар бораи он чи бар замин аст. "Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст" (Қӯл. 3:2, 3).

Қаҳрамонон муносибат доранд

Ҳамаи корҳои аҷибе, ки дар Нома ба Ибриён, боби 11, навишта шудаанд, аз тарафи одамоне, ки ба мо хеле монанд буданд, иҷро шуда буданд. Ягона фарқияти мо дар он аст, ки онҳо барои худ дурнамои осмониро интихоб карданд ва аз зиндагӣ кардан дар чорчӯбаи заминӣ ва маҳдудиятҳо худдорӣ карданд. Мо авлоди онҳо ҳастем. Онҳо мероси мо ҳастанд!

Илова бар ҳамаи гуфтаҳои боло онҳо тамоми душвориҳо ва озмоишҳоро далерона аз сар гузаронданд. Баъзеи онҳо чун шаҳидон азоб кашиданд, вале таслим нашуданд. Онҳо ба таҳқиру шиканҷа, зиндонҳо ва занҷирҳо тоб оварданд. Баъзеи онҳо сангсор шуда буданд, ду пора шуда буданд, кушта шуда буданд, дигарон пӯсти ҳайвонот дар тан дар рӯи замин мегаштанд – дар он вақт хона, дӯстон ва ҳеҷ гуна ҳуқуқ надоштанд. Аммо имрӯз ҳаёти онҳо

ба мо аз қувваи бузург нақл мекунад. Китоби Муқаддас тавсифи кори ин қаҳрамононро бо чунин суханон ба анҷом мерасонад: “Онҳое, ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кӯҳҳо, дар мағораҳо ва дараҳои замин овора шуда гаштанд” (Ибр. 11:38).

Ин суханон қалбамро дармегиронанд. Ман мехоҳам бештар ҳамчун шаҳрванди осмон зиндагӣ кунам, назар ба замин! Барои он ки мо бо чунин рӯъё даргирем, ҳатмӣ нест, ки ба шиканҷа равем ё ду пора гардем, вале комилан зарур аст, ки ягон умедҳои худро тағйир диҳем.

Қаҳрамонон лаҳзаро аз даст намедиҳанд

Вақте ки ман сатрҳои ин бобро чоп мекардам, шаҳре, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, дар иҳотаи оташ буд, ва мо дар бораи наҷоти Худо шаҳодат медодем.

Субҳи рӯзи чоршанбе ман дар таҳхонаи хонаамон бо шавқу завқ кор мекардам, ки шавҳарам Ҷон ба хона баргашт ва гуфт, ки ман бояд ҳамроҳи ӯ ба офис равам. Рӯзи сешанбе ӯ бо ҳама кормандони офис дар бораи хомӯш гардидани сӯхтори дараи Уолдо дуо мекард, ва, мутаассифона, он бегоҳ мо аз долони хонаи худ назорат мекардем, ки оташ аз шамол афрӯхта шуда, аз нишебиҳои кӯҳҳо ҳаракат мекард ва садҳо хонаҳоро дар сари роҳи худ фурӯ мебурд. Сиву ду ҳазор нафар аҳолии шаҳри мо маҷбур шуданд хонаҳои худро тарк кунанд. Бинобар он субҳи рӯзи чоршанбе Ҷон ҳамроҳи кормандони хизматгузории мо, зери таҳдиди тарки тамоми офис буда, аз нав дуо мекард.

Вазъият боз ҳам бадтар шудан гирифт. Тааҷҷубовар нест, ки бисёре аз кормандон дар тарс буданд, зеро сӯхтор ба хонаҳо ва тамоми амволи онҳо таҳдид мекард. Ҳамчун пешвоён, мо розӣ шудем, ки ба мо лозим аст, ки биноро тарк кунем, аммо ногаҳон Ҷон назди ман омад ва хашмгинона гуфт: “Лиза, мо ба офис бармегардем ва бори сеюм дуо мекунем”.

Барои дар ҷанг пирӯзӣ ба даст
овардан, баъзан шумо бояд ба он на як
маротиба ворид гардед.

– Маргарет Тэтчер

Дар аввал эътироз кардам, зеро ба ман лозим буд бо китоби худ кор кунам. Пасон ман фаҳмидам, ки лаҳзае фаро расидааст, ки ман метавонам имонеро, ки дар Нома ба Ибриён омӯхта будам, дар бораи қаҳрамонҳое, ки дар бораи онҳо навишта шуда буд, зоҳир созам:

> “...*қуввати оташро хомӯш карданд*, аз дами шамшер халосӣ ёфтанд, аз заъф боқувват шуданд, дар ҷанг қавӣ гардиданд, фавҷҳои бегонаҳоро торумор карданд” (Ибр. 11:34, курсиви муаллиф).

Мо бо Ҷон ба офис рафтем ва дар роҳ ба як дугонаам занг задем, ки масеҳии ғайратманд буд ва бо имони устувораш машҳур буд. Баъзан, вақте ки мо дар миёни оташ ҳастем, ба мо лозим аст касеро гӯш кунем, ки дар бехатарӣ аст, зеро ки ӯ метавонад ба мо барои ёфтани роҳ аз дуд кӯмак расонад. Мо ба ӯ мухтасар нақл кардем, ки чӣ рӯй дода истодааст ва Ҷон ба вай фаҳмонд, ки дар дилаш чӣ ҳаст, ва мо барои чӣ дуо гуфтанӣ ҳастем. Дили ӯ дарҳол ҷавоб дод, вай розӣ шуд, ки бо мо барои мӯъҷизаи бузурги Худо дуо гӯяд ва воқеаҳои фаромӯшнашавандаи гузаштаро ба мо хотиррасон кард. Охир, бори аввал нест, ки мо бо хавфи сӯхтор дучор меоем. Дар ҳамон муҳорибаи *имрӯза* ба мо хотиррасон кардани он чизе, ки *дирӯз* омӯхта будем, лозим буд.

Шояд шумо мегӯед, ки шумо ягон теппаи сангро надоред, ки аз рӯйдодҳои гузашта хотиррасон кунад. Он гоҳ ман барои шумо як хабари хуш дорам: ҳамаи аъмоле, ки дар Нома ба Ибриён оварда шудааст, – ин маводи сохтмонии шумо, ки шумо аз он бино карда метавонед.

Мо бо хоҳарамон боз чанде сӯҳбат кардем ва ваъда додем, ки ба ӯ боз занг мезанем, то бо мо ва кормандони мо якҷоя дуо гуфта тавонад. Мо се нафар бесаброна мунтазири оғози дуохонӣ будем, то бубинем, ки Худои Таоло ба мо чӣ ҷавоб медиҳад. Вақте ки ҳамаи коргарон ниҳоят ҷамъ шуданд, Ҷон ба дасташ маркер гирифт ва он чиро, ки мо дар бораяш дуо карданӣ будем, дар тахта навиштанро оғоз кард. Мо дуо мекардем, ки сӯхтор паҳн шуданро бас кунад ва ба хомӯш шудан сар кунад, то ки дигар ягон бино насӯзад, то ки ягон одам дигар нобуд нагардад ва то

ки фармони эвакуатсия бекор карда шавад. Ба чеҳраи одамоне, ки дар утоқи корӣ ҷамъ омада буданд, нигоҳ карда, тарс, имон, изтироб, саволҳо ва ҳатто ҳаяҷонро дидам. Баъдан ҳама ба кӯча баромадем ва ба дуо кардан шурӯъ намудем.

Инак, мо бори сеюм тамоми офис ба дуохонӣ ҷамъ шудем. Ман ҳис мекардам, ки баъзеҳо аллакай "аз мубориза барои кори хайр хаста шуданд". Аммо вақте ки мо овози худро баланд карда, даст ба даст гирифта, доира ташкил кардем, дуои мо шиддат гирифт. Дар ёд надорам, ки мо чанд вақт дуо кардем, аммо медонам, ки мо то он даме дуо кардем, ки дар масофаи дур як чизи аёнеро дидем... Мо ҷавобро дидем. Се нафари мо дидем, ки чӣ тавр Худо бо оташ ҷавоб дод... вақте ки оташи осмон оташи рӯи заминро фурӯ бурд. Аз ман шарҳи инро напурсед, ки чӣ тавр ин ҳодиса рӯй дод, зеро ман онро надорам.

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Агар шумо бозии худро бас кунед ва ба рақиби худ пайравӣ кунед, шумо ба мағлубият маҳкум ҳастед.

Ҳангоми дуо хондан мо аслан ҳис кардем, ки чӣ гуна як фронти нави ҳавоӣ бо фишори паст ба омадан оғоз кард, ҳарорати ҳаво ба таври назаррас паст гардид. Баъди аз офис берун шудани ман ва Ҷон, як соат ҳам нагузашта буд, ки борони сел борид ва шамоли сахт вазид. То бегоҳ ҳама сӯхторе, ки як шаб пештар аз долони хонаамон дида будем, хомӯш шуд. Ягон хона оташ нагирифтааст. Дар ахбор хабар доданд, ки сӯхтор худ ба қафо гашт.

Ҳоло ман медонам, ки бисёр одамони дигар низ ҳамроҳи дастаи мо дуо мекарданд. Мо дидем, ки вақте ки мо дидаву дониста овози худро дар қудрат ва имон якҷоя бо дигарон баланд мекунем, чӣ рӯй доданаш мумкин аст. Сӯхторхомӯшкунандагони диловар, полис, гвардияи миллӣ ва дигар қисмҳои қӯшунҳои дохилӣ монда нашуда бар зидди сӯхтор мубориза мебурданд. Барои мо вақти он расидааст, ки далерона дуо кунем, чи хеле ки онҳо далерона меҳнат карданд, зеро агар онҳо тайёр буданд дар хатти сӯхтор истанд,

пас камтарин коре, ки мо карда метавонем, – бо хоҳиши кӯмак ба осмон фарёд кардан.

Ба ғайр аз дуо кормандони мо инчунин ғайратмандона кор мекарданд, то ки ба одамони эвакуатсияшуда паноҳгоҳ пайдо кунанд. Қаҳрамонон мефаҳманд, ки бояд дуоро бо амал якҷоя кард!

Қаҳрамонон – қисми мероси ягона

Дар Нома ба Ибриён, боби 11, навишта шудааст:

> "Ҳар яке аз ин мардони имон, ваъдаҳоро нагирифта, фавтиданд, вале бовар карданро давом медоданд, ки хоҳанд гирифт. Чӣ тавр онҳо ин корро карданд? Онҳо ваъдаҳоро аз дур диданд, ба онҳо ишора мекарданд ва он далелеро қабул мекарданд, ки онҳо муваққатан дар ин замин буданд" (Ибр. 11:13, тарҷ. аз англ. MSG).

Ин қаҳрамонони имон дар он дурӣ чиро диданд? Хонаҳо ва мошинҳои гаронбаҳоро? Фикр намекунам! Одатан *ба чизҳо* бо ишораи даст салом намедиҳанд ва чизҳо салом намедиҳанд, *ба одамон* салом медиҳанд ва ба онҳо бо даст ишора мекунанд.

Агар мо хоҳем, ки ба онҳо пайравӣ кунем, бояд ба дурӣ нигоҳ кунем. Ин қаҳрамонон ба он чизе, ки дар даст доштанд, нигоҳ намекарданд, зеро онҳо бо чизҳои дур дар уфуқ дидаашон хеле банд буданд. Қаҳрамонон – ин одамоне, ки умед ва эътиқоди қавӣ ба осмон доранд, зеро имон ин "эътиқоди қавӣ ба чизҳоест, ки мо ба онҳо умед мебандем, ва боварӣ ба чизҳоест, ки намоён нестанд" (Ибр. 11:1).

Ояти ояндаро бихонед ва ҳаяҷон ва фурӯтаниро эҳсос намоед, зеро Худои Таоло мову шуморо лоиқи дар сафи қаҳрамонон будан ҳисобидааст.

> "Ва ҳамаи онҳо, ки ба хотири имон шӯҳрат пайдо карда буданд, ваъдаро соҳиб нашуданд, чунки Худо барои мо чизи беҳтаре пешбинӣ намуда буд, то ки онҳо бе мо комил нагарданд" (Ибр. 11:39, 40).

Мо низ дар ин навбати дарози ҳаёти онҳо истодаем. Мо як қисми ин амали ниҳоӣ дар таърихи давомдори онҳо ҳастем. Ҳамаи корнамоиҳои қаҳрамононаи онҳо интизори онанд, ки кай бо корнамоии мо якҷоя мешаванд.

Ҳаёти ин одамони номдори имонро аз назар гузаронида, ман намефаҳмам, ки чаро он чиро, ки онҳо танҳо дар дур ҳамчун як доғчаи хурд медиданд, ба мо таъин шудааст, ки аз наздик бубинем. Онҳо ҳатто аз ҳосили ҳамон киштзорҳое, ки Худо ба мо барои дарав додааст, начашида, меҳнат мекарданд.

- Онҳо дар шароити сахт саргардон буданд; мо дар биноҳои кондитсионердор ҷамъ мешавем.
- Онҳо хона надоштанд; мо дар хонаи Худо макони худро ёфтем.
- Онҳо Ӯро дар биёбонҳо васф мекарданд; мо овозҳои худро байни ҳазорон бародарону хоҳарон мебардорем.
- Дастони онҳо холӣ буд; дастони мо пур аст.

Кадом қисми субстансияи имонро мо ба мероси имони онҳо илова мекунем?

Вақти он расидааст, ки дуо кунем, то Хӯҷаини дарав чашмони моро боз кунад ва ҷаҳонбинии моро васеъ гардонад, то ки мо аз ҳадди чизҳои оддӣ берун назар карда тавонем ва дар ҳаёти худ чунин амалҳоро иҷро кунем, ки қаҳрамонҳо пеш аз мо карда буданд. Оё мо имкон дорем, ки суханони онҳоро бо амалҳо дастгирӣ кунем? Оё мо имкон дорем, ки ба он чизе, ки барои онҳо танҳо рамз буд, даст гузорем?

> “Бинобар ин мо низ, ки дар гирди худ чунин абри шоҳидонро дорем, ҳар бори гарон ва гуноҳро, ки моро фаро мегирад, аз худ дур андохта, майдони дар пеши мо бударо бо сабр давон-давон тай кунем ва ба Сарвар ва Комилкунандаи имони мо, яъне Исо, назар дӯзем, ки Ӯ ба ҷои шодие, ки Ӯро дар пеш буд, ба хорӣ беэътиноӣ намуда, ба салиб тоб овард ва ба ямини тахти Худо бинишаст” (Ибр. 12:1, 2).

Мо медонем, ки мо дар ҳузури Исо шод будем. Ман бисёр

вақт ба фикр меафтам, оё на ин қаҳрамонони солҳои гузаштаанд, ки моро рӯҳбаланд мекунанд. Оё ин абри шоҳидон моро иҳота карда, ба пеш ҳидоят намекунад, айни ҳамон тавре ки лашкари фариштагон иҳота карда, ба пеш ҳидоят мекунанд?

Ман торафт бештар дарк мекунам, ки мо дар Ӯ қаҳрамонем, ва Ӯ дар байни ҳамаи мо қаҳрамон аст. Ин фаҳмиш ҳар тарсро, ки аз фикри он бармеояд, ки мо ҳадафи душман ҳастем, мағлуб мекунад. Мо бояд китфҳои худро рост карда, гӯем: ман барои он гузошта шудаам, ки дар ғолибият тантана кунам, зеро ман "аз Худо [ҳастам], ва онҳоро мағлуб [кардаам], зеро Ӯ, ки [дар ман аст], аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст" (1 Юҳан. 4:4).

Ҳатто ҳозир ман дуо мекунам, ки ин суханон имонеро, ки дар дили шумо ҷой дода шудааст, зинда гардонад, ва то ки умеди *қаҳрамонзан* ба шумо илҳом бахшад. Чӣ хурсандиовар аст ба оина нигоҳ карда, донистани он ки шахси ботинии мо аз он қабати беруние, ки одамон ба мо нигоҳ карда, мебинанд, хеле бузургтар аст. Соҳаи ноаён сирри унвон ва иқтидори қаҳрамонзани шуморо нигоҳ медорад. Қаҳрамонӣ – ин амали ибодат.

Қаҳрамонон – шахсиятҳои ғайриоддӣ

> "Ба муқаддасон низ, ки дар мамлакат ҳастанд, ва ба нерумандон [-и Ту] — тамоми иштиёқи ман дар онҳост" (Заб. 15:3).

Ман ин оятро дӯст медорам, зеро он муқаддасиро бо қаҳрамонӣ баробар мекунад. Муқаддас маънои "алоҳида, осмонӣ, олиҷаноб, ғайритабиӣ"-ро дорад. Боз ин маънои онро дорад, ки мо "на бо ҷасорат ва на бо қувват, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо" амал мекунем (Зак. 4:6).

Мақоми мо ҳамчун қаҳрамон на аз қобилият, қувват ва ҳатто рӯҳи инсонӣ, балки аз қудрати Рӯҳи Худо вобаста аст. Азбаски мо барои олиҷаноб ва ғайритабиӣ будан даъват шудаем, вақти он расидааст, ки мувофиқи он амал кунем. Ҳаёт дар рӯҳ маънои онро дорад, ки мо дигар ба амалҳои оддӣ ва эҳсосоте, ки моро водор мекунанд, ки ба қувват ва қобилиятҳои худ такя кунем, роҳ намедиҳем. Ҳамчунин мо набояд ба душман иҷозат диҳем, ки

тавассути аъмоли мо амал кунад.

> “Зеро модоме ки дар миёни шумо ҳасад, баҳсу мунозира ва ихтилофот ҳаст, оё шумо ҷисмонӣ нестед ва оё ба таври инсонӣ [анъана] рафтор намекунед?” (1 Қӯр. 3:3).

Шумо мешунавед? Қувват ва қобилиятҳои инсонӣ барои идора кардани қуввате, ки дар ботини мо ниҳон аст, кофӣ нест. Ҳасад ва баҳсҳоро аз ҳаёти худ дур карда, мо ҳамин тавр одамона рафтор мекунем. Якдилона амал карданро қарор карда, мо табиати ҷисмониро мағлуб мекунем.

Суперқаҳрамонон метавонанд ба одамоне, ки дар хатар ё тарс қарор доранд, кӯмак расонанд, зеро онҳо мефаҳманд, ки дар назди мақомоти болотар ҷавобгаранд. Агар мо фикр кунем, ки ҳар яки мо бо қувваи худ қаҳрамон шуда метавонем, мо дур намеравем. Худо – сарчашмаи қувваи мо, мо ба Ӯ, ки моро барои ба дигарон кушодани Исми Ӯ – Исо қувват мебахшад ва имтиёз медиҳад, ҷавоб медиҳем.

Қаҳрамонон далеранд

Далерии дар хатарбуда – нисфи ғалаба.

– Платон

Қаҳрамонон *ҳамеша далеранд*, аммо фикр накунед, ки *ҳамеша далер будан* маънои *ҳаргиз натарсиданро* дорад. Суханони оддии Ралф Уолдо Эмерсон, ба назари ман, моҳияти далерии қаҳрамонро хеле дуруст ифода мекунанд: “Қаҳрамон аз одами оддӣ далертар нест, вай ҳамагӣ панҷ дақиқа зиёдтар далертар аст”. Баъзан ҳамин панҷ дақиқаи иловагии далериро ҳангоми ҳуҷум хомӯшии комил ҳамроҳӣ мекунад, ки ба Худо имкон медиҳад, ки сухани охиринро

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Аломати шамшербози ҳақиқӣ – ҳуқуқи овоздиҳӣ, интихоби ҷавоби худро нигоҳ доштан.

бигӯяд. Ё ин маънои танҳо бархоста, устувор истоданро дорад. Панҷ дақиқаи иловагии далерӣ ба ҳеҷ ваҷҳ маънои онро надорад, ки вақте шумо мебинед, ки ба бедифоъ ҳуҷум мекунанд, шумо бояд овози худро баланд кунед. Аксар вақт чунин мешавад, ки шумо аз муборизаҳо ғолиб мебароед, дурӯғ фош мешавад, ва душман бо шикаст танҳо барои он мегурезад, ки дар майдони ҷанг танҳо шумо боқӣ мондед. Далерӣ шуморо нигоҳ медорад ва ба шумо имкон медиҳад, ки устувор истед.

Ҳаёт пур аз лаҳзаҳои даҳшатнок аст, аз ҳуҷуми тарс худро нигоҳ доштани мо, ин на бештар аз нигоҳ доштани шиддати шамол аст. Аммо мо ҳамеша ҳуқуқи интихоби ҷавоби худро дорем. Худи ҳамон шамолҳое, ки уқобҳо дар болои он парвоз мекунанд, вақте ки онҳо ҳоло уқобча буданд, онҳоро метарсониданд. Бигзор тарс шуморо ба сӯи Худо ҷалб намояд.

Қаҳрамонон бо як чизи ғайриоддӣ фарқ мекунанд

Қобили қайд аст, ки ҳамаи қаҳрамонҳо бо як чизи ғайриоддӣ фарқ мекунанд, зеро ҳаёти онҳо аз як чизи бузург вобаста аст.

Қаҳрамон – касе, ки ҳаёти худро ба чизи аз худаш дида, бузургтар бахшидааст.

– Ҷозеф Кемпбелл

Қаҳрамонон назар ба чемпион шудан, ба ҳадафҳои чемпионӣ кӯшиш мекунанд. Омилҳои ангезаи зоҳирӣ онҳоро водор мекунанд, ки таваккал карда, *бештар* далер, дилсӯз, ташаббускор, масъулиятнок ва ҷасур бошанд. Қаҳрамонон мефаҳманд, ки дар паси девори берунии намоён ҳамеша як чизи калонтар пинҳон аст. Қаҳрамонон аз бархостану истодан наметарсанд. Омодагии онҳо барои боло баромадан аз олами воқеият онҳоро маҷбур мекунад, ки корҳои шоистаро анҷом диҳанд.

Ҳоло ки ман ин китобро менависам, филми “Қасосгирандагон” (“Мстители”) дар ҳамаи кинотеатрҳои кишвар дар сегонаи беҳтарини прокатҳо қарор дорад. Бояд қайд кард, ки қасосгир – ҳимоятгари ранҷидагон. Қисман сабаби муваффақияти

ин филм дар он аст, ки ҳар як қасосгиранда – қаҳрамони беназири танҳое, ки дар даста кор карданро меомӯзад. Дар алоҳидагӣ онҳо бениҳоят қавӣ ҳастанд, аммо якҷоя онҳо мағлубнашаванда мегарданд.

Капитан Америка дорои хислатҳои ивазнашавандаи қудрат ва шарафи олӣ аст, аммо ӯ каме соддадил аст. Тор дилрабо ва хушмуомила аст, соҳиби болғаи шикастнопазир аст, аммо ба бародараш бовар мекунад, дар ҳоле ки набояд инро кунад. Одами оҳанин гениалӣ аст. Вай аз сабаби табиати сусти худ хандаовар аст, аммо бо вуҷуди ин истеҳзокор ва каме ғамгин аст. Халк дорои қудрати бениҳоят аст, аммо қариб наметавонад онро идора кунад. Беваи сиёҳ, агар зери фишор қарор гирад, хеле моҳир ва чолок аст, аммо гузаштаи торик дорад. Ин рӯйхат бо суперқаҳрамонҳои дигар низ пур аст, аммо гап дар он аст, ки ҳамаи онҳо дорои ҷиҳатҳои беназири қавӣ ва заиф мебошанд.

Дар Китоби Муқаддас ҳамаи қаҳрамонҳо, ба ғайр аз Исо, афзалиятҳо ва нуқсонҳо доштанд! Дар байни ҳам мардон, ва ҳам занон ҳама гуна шакл ва андозаҳои суперқаҳрамонҳо ҳастанд... ба монанди ману шумо.

Масеҳӣ маънои “пайрави Масеҳ ва тадҳиншуда”-ро дорад. Мо ба қаҳрамони худ, Исо, саҷда мекунем, ва ба ризқу файзи Худо иҷозат медиҳем, ки аз мо қаҳрамонҳоро бисозад. Гӯш кунед, ки Павлус ба калисои Эфсӯс чӣ мегӯяд:

> “Худо тавоност ва мехоҳад, ки шумо низ тавоно бошед. Бинобар ин ҳар он чиро, ки Худованд бароятон омода кардааст, бигиред, силоҳи қавиро бигиред, ки аз беҳтарин маводҳо сохта шудааст, ва аз он истифода кунед, то ба макри шайтон муқобилат карда тавонед. Муҳорибаи мо як чорабинии варзишии нисфирӯзӣ нест, ки мо пас аз чанд соати анҷоми он онро фаромӯш кунем. Мубориза мо на барои ҳаёт, балки барои марг аст, ки дар он мо бояд то ба охир бар зидди шайтон ва ҳама рӯҳҳои бадии зери осмон муқобилат кунем. Омода бошед. Шумо бо муборизае рӯ ба рӯ мешавед, ки дар он қувваи шахсии шумо кофӣ нест. Ҳама гуна кӯмак ва тамоми зиреҳи Худоро қабул кунед, то шумо дар пойҳои

> худ истода тавонед, ҳатто вақте ки ҷанг ба охир мерасад ва танҳо садо боқӣ мемонад. Ҳақиқат, адолат, осоиштагӣ, имон ва наҷот аз суханон муҳимтаранд. Татбиқ намудани онҳоро омӯзед. Онҳо ба шумо дар тӯли тамоми ҳаёт лозим мешаванд. Каломи Худо – ин аслиҳаи ҳатмӣ, ва дар ин ҷанги доимӣ инчунин дуо ҳам муҳим аст. Дуоҳои зиёд ва тӯлонӣ кунед. Дар ҳаққи бародарону хоҳарони худ дуо кунед. Чашмони худро напӯшед. Якдигарро дар рӯҳ дастгирӣ кунед, то касе наафтад ва ақиб намонад" (Эфс. 6:10–18, тарҷ. аз англ. MSG).

Дар ин порча маълумоти муҳиме ҳаст. Биёед онро нуқта ба нуқта тақсим кунем, зеро ин оятҳои Нома ба Эфсӯсиён моҳияти асосӣ ва вазифаи ин китобро таъкид мекунанд.

1. Худо пурқувват аст, ва Ӯ мехоҳад, ки духтарони Вай пурқувват бошанд!
2. Силоҳи Ӯ олиҷаноб аст.
3. Бо ин аслиҳа дар даст ҳеҷ найранги душман шуморо аз роҳ намезанад.
4. Шумо дар мубоtrизаи рӯҳонӣ на барои ҳаёт, балки барои марг ҷалб шудаед.
5. Агар аз ҳозир тайёрӣ бинед, душман шуморо дар ҳайрат дарёфт намекунад.
6. Дар ин муҳориба бо қувваи шахсии худ мубориза бурдан мумкин нест.
7. Ҳақиқат, адолат, осоиштагӣ, имон ва наҷот бояд дар асоси зиндагӣ ҷойгир бошанд.
8. Каломи Худо – аслиҳаи ҳатмӣ.
9. Нисбати дуо хунукназарона рафтор кардан мумкин нест.

Падари Осмонии мо ҳар як мӯҳтоҷии моро медонист ва ба мо қувват ва қудрат додааст, ки онҳоро бартараф кунем. Моро беҳтарин аслиҳаи вайроннашавандаи шахсӣ интизор аст. Ин унсурҳои абадӣ қудрати ғолибиятро дар набардҳои ҳозира ва оянда доранд. Мо дар байни муҳорибаҳои равшаниву зулмот, ҳаёт ва марг ҳастем. Мо наметавонем аз тарс рӯй гардонем ва гурезем.

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Хашми душманро боздоред, ҳар вақте ки ӯ аз ҳад зиёд наздик шуда, ба ҳуҷум омода мешавад, ҳамла намоед.

То даме ки мо дар ин замин қадам мезанем, мор бо умеди ғалаба бар зидди мо силоҳ месозад. Душман ба хашм меояд ва зидди ҳамаи духтарони Худо дар ин ё он шакл паи ҳам ҷанг сар мекунад. Аммо вай ғолиб намеояд, зеро дар дасти мо шамшерҳои дар оташ сохташуда ҳастанд. Вақте ки духтарони Худо бо шамшерҳо ба пеш рафтанро сар мекунанд, душман ақибнишинӣ мекунад.

Ба пеш нигоҳ кунед, дар замин устувор истода, шамшери худро бардоред ва бигзор душман чеҳраи зебои қаҳрамони шуморо бубинад.

4

Майдони ҷанг

Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди фармонравоёни ин олами зулмот аст, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар афлок аст.

– Эфсӯсиён 6:12

Дар ин боб мо ба саволҳои “Муҳорибаи мо дар куҷост?” ва “Душмани мо кист?” ҷавоб хоҳем дод.

Зуд ва оддӣ чунин ҷавоб додан мумкин аст: муборизаи мо дар доираи ноаён сурат мегирад, ва душманони мо – на одамони атрофи мо.

Мо дар ҷаҳоне зиндагӣ мекунем, ки рӯзе тағйир меёбад. Мо медонем, ки вақт дар ин замин рӯзе ба абадият ҷойи худро хоҳад дод. “Зеро ҷаҳон, ки чӣ гуна мо онро мебинем, ба наздикӣ нест хоҳад шуд” (1 Қӯр. 7:31, тарҷ. муос. АҶ).

Замин ва тамоми дороии он бо ёрии он чизе, ки мо ҳанӯз намебинем, офарида шуда буд.

Масалан, атоми ноаён, вале тавоно. Оё онро бо чашми бараҳна дидан мумкин аст? Не. Бо вуҷуди он, қувва ва қудрати аҷиби он вуҷуд доштанро бас намекунад. Дар “Номаҳои Баламут” як дев дигарашро огоҳ мекунад: “Аммо кӯшиш накун, ки илмро (ман дар назар дорам илми ҳақиқиро) ҳамчун воситаи зидди масеҳият истифода барӣ. Илм ӯро водор мекунад, ки дар бораи

воқеиятҳое андеша кунад, ки онҳоро на даст расонида метавонад, на дида метавонад".

Фикр кардан мумкин нест, ки агар мо чизеро набинем, ин маънои онро дорад, ки он вуҷуд надорад ва ба мо таъсир намерасонад. Вақти он расидааст, ки бо ақли худ кор кунем. Гарчанде хабари нохуш ҳам ҳаст: ақли мо бо мубориза банд аст, ва аз он гурез кардан номумкин аст.

> "Чунки мо на бар зидди одамон, балки бар зидди ҳокимон ва ҳукуматдорони рӯҳонӣ, бар зидди оғоёни ин ҷаҳони торик – бар зидди рӯҳҳои шарир дар осмон мубориза мебарем" (Эфс. 6:12, тарҷ. муос. АҶ).

Хабари хуш ин аст, шумо қудрати интихобро доред, ки бо чӣ мубориза баред. Душмани мо мехоҳад, ки моро аз мақсад, аз ҷанги ноаён, дур кунад, то моро зери назорати зулмот ва қувваҳои шарир гузорад. Ӯ намехоҳад, ки мо ба сарчашмаи ин зулмот зарба занем. Кӯшиши мағлуб кардани душманро, бо одамон мубориза бурда, метавон бо кӯшиши нобуд кардани дарахт бо роҳи кандани меваҳои он муқоиса намуд. Агар шумо дар ҳақиқат хоҳед, ки дарахтро нобуд созед, пас шумо бояд системаи решаи онро несту нобуд кунед.

Системаи томи зулмоти зеризаминӣ вуҷуд дорад, ки аксар вақт амал мекунад ва тавассути ҳаёти одамон таъсирашро паҳн мекунад. Ин на одамон ба шумо ҳуҷум мекунанд, гарчанде баъзан маҳз чунин эҳсос карда мешавад. Як чизи хеле мураккабтар ва қадиматар доимо шуморо назорат мекунад, чунки мор аз он чизе, ки шумо дар ботини худ доред, метарсад.

Тавре ки дардҳо пеш аз таваллуди тифл меоянд, набардҳои муваққатӣ пеш аз орзуҳои абадӣ меоянд.

Ҳоло чунин ба назар мерасад, ки як даҳшате орзуҳои сазовортарин ва пуршарафтарини Худоро аз мо мепӯшонад. Ҳар яке аз мо – ин орзуи Ӯ, ки Ӯ барои он мубориза бурд ва ғолиб шуд. Аммо умеди Ӯ ба мо бо ин тамом намешавад; мо мебинем, ки орзуи Ӯ дар бораи мо дар дуое, ки ба он Рӯҳулқудс илҳом бахшидааст, инъикос мегардад.

> “Танҳо барои онҳо илтимос намекунам, балки низ *барои касоне ки ба василаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард*: то ки ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту, онҳо низ дар Мо як бошанд, — то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодӣ. Ва Ман ҷалолеро, ки ба Ман додаӣ, ба онҳо додаам: то ки як бошанд, чунон ки Мо як ҳастем. Ман дар онҳо ҳастам, ва Ту дар Ман; *то ки онҳо дар ягонагӣ комил бошанд*, ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст доштӣ, чунон ки Маро дӯст доштӣ” (Юҳан. 17:20-23, курсиви муаллиф).

Дар Таоми шоми охирин дар иҳотаи ёздаҳ шогирди имондор Исо барои мо дуо мекард. Ӯ моро дар дуои Худ ҳамроҳ кард, ки боре аз барои онҳо бояд мо имондор мешудем. Дар давоми тамоми Китоби Муқаддас мо мебинем, ки чӣ тавр онҳо бо Исо роҳ мегаштанд, аз Ӯ мегурехтанд ва бармегаштанд, то ки ба Ӯ ҷалол оранд. Айнан ҳамон тавре ки ба Исо ҳаёт ва суханони онҳо лозим буд, то ки дар бораи Ӯ ба мо шаҳодат диҳанд, вақти он фаро расид, ки мо низ Исоро ба дигарон ошкор кунем. Ин маънои онро дорад, ки дигарон ба туфайли шумо ба Исо имон хоҳанд овард.

Тавре ки дардҳо пеш аз таваллуди тифл меоянд, набардҳои муваққатӣ пеш аз орзуҳои абадӣ меоянд.

Ин чӣ гуна рӯй медиҳад? Ба воситаи файзи Худо. Аз ҳама таърифи мухтасари ҷалоли Ӯ – “Меъёри пурраи Худо” ва “Пуррагии Ӯ”. Худо Писари ягонаи Худро пурра дод, Исо бошад ҳаёти Худро пурра дод. Ӯ қатраеро ҳам нигоҳ надошт, тамоми Худро дод. Худои Падар ва Худои Писар дар нақшаи наҷоти Худ комилан як буданд, якдил дар мақсад ва ноил гардидани он. Моҳияти дуои Исо барои ҳамаи мо он аст, ки дар ҷону дил як шавем, то ки замин ҷалоли Падар ва Писарро дар арӯси Ӯ тавассути Рӯҳи Ӯ боз аз нав бубинад.

Мутаассифона, вақти хондани ин сатрҳо дар Инҷили Юҳанно, боби 17-ум, ман мефаҳмам, ки баъзан ҳатто ба Исо лозим меояд, пеш аз он ки ба дуояш ҷавоб дода шавад, муддати тӯлонӣ интизор

шавад... Шубҳае нест, ки мо ҳанӯз ба якдилӣ нарасидаем.

Ҳамаи мо беҳамто ҳастем, бинобар он ҳамаи мо ба таври гуногун нигоҳ мекунем, гап мезанем, эҳсос мекунем ва ламс мекунем. Ибодати мо ҳамчунин метавонад ва бояд гуногун бошад, лекин агар ҳаёти мо мисли ҷисми мо дар амал бошад, он гоҳ мо бояд дар ягонагӣ бошем. Дар тарҷумаи муосири Китоби Муқаддас ояти 23-юми боби 17-и Инҷили Юҳанно чунин садо медиҳад:

> "Ман дар онҳо ҳастам, ва Ту дар Ман. Он гоҳ онҳо дар ягонагӣ комил мешаванд. Ва ба *ҷаҳони* худоношинос *исботи* онро медиҳанд, ки Ту Маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст доштӣ*, айнан чунон ки Маро дӯст доштӣ"* (курсиви муаллиф).

Агар мо дар ягонагӣ бошем, пас имкон ҳаст, ки ҷаҳон имон оварад, аммо агар мо ҷудогона бошем, он гоҳ ҳама боқимондагон бар зидди мо хоҳанд бархост! Рафтори масеҳиён, фарҳанг ва зиндагии онҳо мардуми ҷаҳонро водор мекунад ба арзишҳои ҳақиқие, ки мо онро истодагарӣ мекунем, шубҳа кунанд. Оё мо чунон зиндагӣ мекунем, ки гӯё Худо Писари Худро барои наҷоти ҷаҳон фиристодааст, ё, ба мо нигоҳ карда, гуфтан осон аст, ки ҳаёти мо танҳо атрофи худамон давр мезанад? Оё мо боварӣ дорем, ки Худо моро ҳамон тавре дӯст медорад, ки Исоро дӯст медорад? Тасаввур кардан душвор аст, ки Падар моро ҳамон тавре дӯст медорад, ки Писари Осмонии Худро дӯст доштааст. Фикр мекунам, вақти он расидааст, ки чунин амал кунем, ки гӯё мо ҷавоб ба дуои Исо ҳастем. Вақте ки ин тасвири дил ва ақли ягона ташаккул меёбад, ана чӣ рӯй медиҳад:

> "Эй Падар! Мехоҳам онҳое ки Ту ба Ман додаӣ, *бо Ман дар он ҷое бошанд, ки Ман ҳастам,* то ҷалол ва шукӯҳи Маро, ки ба Ман додаӣ, бубинанд, *ки онро хеле пеш аз офариниши ҷаҳон ба дӯстдорони Ман ато кардаӣ*" (Юҳан 17:24, тарҷ. аз англ. MSG, курсиви муаллиф).

Оё шумо пай бурдед, ки Исо шуморо тӯҳфае, ки аз ҷониби Падараш ато шудааст, номидааст? Ба ибораи дигар, Падар мегӯяд: "Исо, инро ҳоло дар дили Худ ниҳон дор. Ин ганҷест, ки онро

дар рӯи замин баъдтар ошкор хоҳӣ кард”. Якдилӣ – ин сир. Чӣ тавр мо метавонем бо Ӯ бошем, агар мо ҳанӯз дар рӯи заминем? Ҷавоб: дар Масеҳ ҳама як мешаванд. Ҷаҳони худоношинос дар мо далели мавҷудияти Масеҳро меҷӯяд. Ман шубҳа дорам, ки он онҳоро мебинад, то даме ки мо бузургии худро дар Масеҳ дарк накунем. Ин фаҳмиш ҳамон вақте фаро мерасад, ки мо ба худ нигоҳ карданро бас карда, *ба Ӯ нигоҳ мекунем.*

Нома ба Эфсӯсиён ин сирро аз ҳама беҳтар шарҳ медиҳад:

> “Дар Ӯ мо бо Хуни Ӯ фидияе ва омурзиши гуноҳҳоро бар ҳасби сарвати файзи Ӯ пайдо кардаем, ки онро Ӯ ба мо ба фаровонӣ ато намуда, ҳамроҳи ҳар ҳикмат ва хирадмандӣ сирри иродаи Худро ба мо маълум кардааст, бар тибқи салоҳдиди Худ, ки пештар дар Ӯ барқарор намуд. Вақте ки пуррагии замонҳо муяссар гардад, Худо ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ бар замин, зери сардории Масеҳ, яъне дар Ӯ ҷамъ хоҳад кард” (Эфс. 1:7-10).

Навиштаҷот ба мо равшан мегӯяд, ки ҳеҷ чиз аз мо нигоҳ дошта нашудааст; мо комилан озод ва бахшида шудаем, файзи фаровон, ҳикмат ва ваҳйи дарки ирода ва мақсади Ӯ, ки дар Масеҳ гузошта шудааст, ба мо рехта шудааст, то ки осмон ва замин дар Ӯ муттаҳид шаванд. Исо вақте омад, ки пуррагии замон фаро расид, ва акнун мо то ба охир расидани вақт дар ин замин хоҳем гашт. Чӣ мешуд, агар мо як дил, як овоз, як рӯъё ва як ҳадаф, як ном, як Подшоҳӣ ва як вазифаи ҷалол додани Исоро медоштем? Мо дар ин ҷо чунин роҳ мегаштем, ки замини азияткашидаи мо осмонро инъикос мекард.

Сулҳ худ аз худ пайдо намешавад. Сулҳ – ин самараи меҳнати писарону духтарони Худо.

> “Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд” (Мат. 5:9).

Ин ҷудошавӣ бе ягон саъю кӯшиш аз ҷониби мо сурат мегирад. Аз замони ба гуноҳ афтодани инсоният ҷудоӣ як қисми ҷудонашавандаи ин ҷаҳон буд. Ягонагӣ ва сулҳ хиради бомаром ва стратегиро талаб мекунад. Ба мо зарур аст ба он мусоидат

кунем, ки осмон бо фарҳанги мо дар ин ҷо дар замин тамос гирад.

Ҷудошавӣ ҳеҷ гоҳ Исоро ҷалол намедиҳад. Он дар дилҳо, хонаҳо, садоҳо, рӯъё, ҳадафҳо ва подшоҳиҳои мо ихтилоф мекорад. Ҷудошавӣ чеҳраҳои зиёд дорад, аз ҷумла: ғурур, ғазаб, хашм, баҳсҳо, тӯҳмат, лаънат, ҷанҷол, кина, адоват, ҷодугарӣ ва бутпарастӣ (ниг. Ғал. 5:19-21). Ин хислатҳои заҳролудкунанда, вақте ки мо бо ғаризаҳои нафсонӣ ва хоми инсонӣ зиндагӣ мекунем, ба ҷаҳон барои худ роҳ мекушоянд. Ба он нигоҳ накарда ки ҷудошавӣ чеҳраҳои зиёде дорад, ниҳоят он ҳадафи ягона дорад – моро нобуд сохтан.

> “Аммо агар шумо дар дили худ ҳасади талх ва худсарӣ доред, фахр накунед ва дар ҳаққи ростӣ дурӯғ нагӯед. Ин ҳикмате нест, ки аз боло нозил шуда бошад, балки ҳикмати заминӣ, нафсонӣ ва шайтонӣ мебошад; зеро ҳар ҷое ки ҳасад ва худсарӣ бошад, он ҷо нософӣ ва ҳар кори бад ҳувайдост” (Яъқ. 3:14-16).

Яке аз ҳадафҳои Худо – дидани арӯси ягона, ҳамзамон мо медонем, ки Худо низ ташнаи муҳаббати ӯст, то ки вай комилан танҳо ба Ӯ тааллуқ дошта бошад. Баъзан ин маънои онро дорад, ки мо бояд барои ягонагӣ мубориза барем. Исо марг, дӯзах ва қабрро мағлуб кард, то ки бо мо як шавад ва мо бо ҳамдигар як бошем. Дар баъзе мавридҳо муносибатҳои қавитарин вақте ба вуҷуд меоянд, ки оҳан ба оҳан соиш хӯрда, ҳарду нӯги онҳо тез мешаванд. Ҳамин ки дидаву дониста қарор мекунед, ки дар ягонагӣ мегардед, шумо ҳатман ба муқовимати қавӣ дучор хоҳед шуд.

Ҳар гоҳе ки байрақро мебардоред, то бисёр дигар одамонро рӯйпӯш намоед ва қувват бахшед, мебинед, ки ҷудоӣ дар сафҳои мо чӣ гуна тӯрҳои худро мегузорад. Ман мебинам, ки дар ҳар ҷое, ки муносибатҳои байни одамон вуҷуд доранд, аз дӯстии шахсӣ то

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Ҷалби шамшер ончунон тоқатнопазир буд, ки дар асри шонздаҳ дар дуэлҳо (шамшерзаниҳо барои ҳифзи шаъну шарафи худ), назар ба ҷангҳо, бештар ашрофзодагон (40000) кушта шудаанд.

калисо, ин сенария амалӣ мегардад. Он гоҳ одамон на дар бораи он фикр карданро сар мекунанд, ки чаро онҳо қарор карданд, ки якҷоя раванд, балки дар бораи он ки чаро мӯҳтоҷиҳои онҳо қонеъ карда намешаванд.

Агар шумо аз дӯзах гузашта истода бошед,
роҳи худро давом диҳед.

– Уинстон Черчилл

Дар дӯзах лагер ташкил кардан лозим нест... роҳи худро бояд давом дод. Намунаи хуб барои мо ин издивоҷ аст. Ман намедонам аз они шумо чӣ гуна буд, аммо дар давраи вохӯриҳои ману Ҷон ягон хел муҳориба ҷой надошт. Ҳамин ки мо издивоҷ кардем ва дар назди Худо аҳди ягонагӣ бастем, тамоми дӯзах ба сари мо омад. На танҳо дар оилаҳо муҳорибаҳо рӯй медиҳанд, балки худи ниҳоди издивоҷ зери ҳуҷум қарор мегирад. Он чиро, ки Худо муайян мекунад, мо набояд тағйир диҳем, он чиро, ки Ӯ мепайвандад, мо набояд ҷудо кунем. Талоқ он вақт иҷозатнома пайдо кард, вақте ки як насл қарор кард, ки дар он чие, ки ба якдигар хиёнат мекунанд ва якдигарро тарк мекунанд, ягон ҷои бадӣ нест, агар муҳаббати онҳо, чунон ки ба назари онҳо чунин менамояд, дигар боқӣ намонда бошад.

Худи издивоҷ ва муносибатҳои дохили он зери ҳуҷум қарор дорад. Гуфтан душвор аст, ки чандин маротиба ману Ҷон аз шунидани хабари навбатӣ дар бораи чанд ҷуфте, ки, чунин менамуд, ҳеҷ гоҳ ҷанҷол намекарданд ва ногаҳон худро дар остонаи талоқ диданд, дар ҳайрат мемондем. Баъзан набудани низоъ дар издивоҷ маънои онро дорад, ки шумо барои он мубориза намебаред. Вақтҳое ҳастанд, ки ба шумо лозим аст барои ягона шудан мубориза баред.

Чи хеле ки шумо аллакай медонед, аждаҳо – ин на қаҳрамони афсонавии ривоятҳои қадима. Аждаҳо гуфта, мо шайтонро дар назар дорем, агенти қадимии марги рӯҳонӣ. Рақобат, тӯҳмат, муқоиса ва суханоне, ки ҷудоӣ мекоранд, – ин забони аждаҳо.

Тавре ки зан дар китоби Ваҳй Исроил, Марям, занон ва арӯсро тасвир мекунад, аждаҳо мори Адан, шайтон, левиафанро тасвир мекунад, ҳамаи нақшҳои ӯ ба таҳриф кардани хислати Худо ва

каломи Ӯ равона шуданд. Аждаҳо маккор ва зишт аст, илова бар ин, ба ӯ қудрати рӯҳи зиддимасеҳ дода шудааст.

Пеш аз он ки Одаму Ҳавво барои иҷро кардани амри Худо дар бораи парвариши боғи Адан, боровар ва афзун шудан дар он, вақт пайдо кунанд, мор пайдо шуд. Ӯ на танҳо онҳоро ҷудо кард, балки ҳудуди онҳоро низ тақсим кард ва онҳоро аз боғи бехатар ва табиии обдор, ки Худо шинонда буд, берун баровард.

Дар тамоми олам ҳудуди бетараф нест; ҳар як сантиметри мураббаъ, ҳар як сония ба Худо тааллуқ дорад ва аз тарафи шайтон мавриди баҳс қарор мегирад.

– К. С. Люис

Вай то ҳол дар сояи хобҳои даҳшатборе меистад ва мунтазири он аст, ки садди роҳи ҳар касе гардад, ки ба орзу кардан ҷуръат мекунад. Аждаҳо қасдан ҳар касеро, ки дар торикӣ ҷуръати орзу карданро дошта, умеди бархостан ва ба рӯшноӣ ворид шуданро дорад, ҷудо мекунад, месӯзонад ва аз ҷасорат маҳрум месозад.

Азизам, агар ту ҷуръат карда бошӣ, ки орзу кунӣ, пас ту бояд ба таври кофӣ далер бошӣ, то ки мубориза барӣ.

Ба ҳаёти худ аз мавқеи қаҳрамон нигоҳ бикун ва баъд далерона тавассути “он” одамон ва “он” дард ба дурӣ назар андоз. Чанд маротиба ту мори дар соя ниҳонбударо дидаӣ, ки интизори лаҳзае аст, ки ба умеду орзуҳои ту неш занад?

Шояд вақте ки ту духтараки хурд будӣ, аждаҳо ба ту суханоне гуфта буд, ки мисли оташ орзуҳои туро ба хокистар табдил доданд. Шояд вай суханонашро чунон пардапӯш кард, ки ту онҳоро ҳамчун фикрҳои худ қабул кардӣ. Оё касе ба ту гуфтааст, ки ту зишт, фарбеҳ, лоғар, ҳамвор, беақл, хеле доно, хеле қадбаланд ё хеле қадпаст ҳастӣ. Шояд меҳри падару модари ту ба нафрат мубаддал шуда, хонаи як вақтҳо бароҳати ту ба як ниҳиши холӣ мубаддал гардидааст. Шояд касе боли аждаҳоро ба бар карда, дар торикии шаб назди ту омада, дар ҷойҳое ва чунон ба ту даст расонд, ки ту ифлосиро эҳсос кардӣ ва худро шармсор ҳис кардӣ. Шояд ин море, ки ба ту шармсориро овард, вақти хазида рафтан

пичиррос зад: “Ту худат инро хоҳиш кардӣ, ту худат инро хостӣ, ту маро маҷбур кардӣ, ки ин корро кунам”.

Бо ким-кадом тарзи номаълум ин суханони аввалини айбдоркунӣ занонро аз замони Одам то ба имрӯз иҳота мекунанд. Вақте ки ҳимоятгар нигоҳ дошта натавонист, ӯ ба ҷои иқрор шудан, ки вазифаи худро иҷро карда натавонист, айбро ба гардани зан бор кард. Дуруст аст, ки мор Ҳавворо фиреб дод, аммо Одами зеборо не. Одам ихтиёрона он чиро, ки ба ӯ тааллуқ надошт, гирифт. Вай мехост ба ҳукмронии Ӯ итоат накарда, ҳамчун Худо бошад. Ҳатто имрӯз, вақте ки мард духтар ё занро аз бакораташ маҳрум месозад, аксар вақт дар ин рафтори худ таъсири Ҳавворо гунаҳкор медонад, ба ҷои он ки ҳақиқатро эътироф кунад, ки мехост бокираи ӯро дуздида, ӯро соҳибӣ кунад.

Инак, тайи чанд ҳазорсолаҳои гузашта оё айбдор кардани зан ақаллан ягон мардро озод кардааст? Не! Оё айбдоркунии мард ягон занро озод кардааст? Не! Исо омад, то гуноҳи моро якбора ва барои ҳамеша бардорад. Ҷустуҷӯи шахсони гунаҳкор ва айбдор кардани дигарон ҳамеша моро аз тасвири воқеии рӯйдодҳо дур мекунад. Ҳар дарде, ки одамон боиси он мегарданд, – ин танҳо сояҳои лӯхтакҳое, ки амалҳои дар паси парда рӯйдиҳандаро инъикос мекунанд. Мо бо ҷисму хун мубориза намебарем. Дар соягӣ аждаҳое нишастааст, ки таҳриф кардани амалҳо, табъ ва эҳсосоти фарзандони Худоро дӯст медорад. Мор ҳам мардон, ва ҳам занонро шикор мекунад. Ӯ мехоҳад ҳуқуқи моро, ки аз вақти таваллуд ба мо тааллуқ дорад, дуздида, қобилияти доштани симои Худоро аз байн барад: “Дузд меояд, то ки бидуздад, бикушад ва талаф кунад” (Юҳан. 10:10).

Аз пайи дуздӣ марг ва харобшавӣ меояд. Одам ва Ҳавво он чиро, ки ба онҳо тааллуқ надошт, гирифтанд, ва марг дарҳол вориди боғи абадии мо шуд. Дере нагузашта замин низ ба мавҷи харобиҳо дучор шуд.

> “Пас, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд ва бо гуноҳ мамот омад, ончунон низ ба ҳамаи одамон гузашт, [чунки] ҳама гуноҳ карданд” (Рум. 5:12).

Исо мехоҳад, ки мо рушд кунем. Чи хеле ки якҷоя, ҳамчунин ба таври инфиродӣ мо он чизеро, ки дар натиҷаи дуздӣ, марг ва харобшавӣ аз даст додаем, барқарор мекунем. Бо муттаҳидшавӣ дар атрофи мақсад ва рушд дар фазилатҳои инфиродии худ, мо метавонем боз ба боғи пуршукӯҳ монанд шавем, ки Худованд дар он – боғбони асосӣ.

> “*Дар он рӯз* Худованд бо шамшери сахт ва бузург ва пурзӯри Худ он аждар-мори тозонро ва он аждар-мори печонро сазо хоҳад дод, ва он тимсоҳро, ки дар баҳр аст, хоҳад кушт. *Дар он рӯз* барои токзори шароби ноб бисароед. Ман, ки Худованд ҳастам, онро нигоҳ медорам, ҳар лаҳза онро об медиҳам; шабу рӯз онро посбонӣ мекунам, то ки касе ба он осебе нарасонад” (Иш. 27:1–3, курсиви муаллиф).

То он даме, ки Худои Таолои мо мубориза мебарад, мо рушд мекунем. То он даме, ки мо, халқи Ӯ, рушд мекунем, Худои мо зарбаи марговар мезанад. Ҷангҳои осмонӣ дар рӯи замин намоёнанд, ва ҷангҳои заминӣ низ аз таваҷҷӯҳи осмон дур намемонанд. Мо рушд мекунем, вақте ки бо ҳамдигар ва бо мақсаде, ки барои осмон муҳим аст, якҷоя мешавем.

Азизам, қаҳрамононатарин коре, ки ту карда метавонӣ, – самара овардан. Дар тамоми Навиштаҷот Худо борҳо дар бораи халқи Худ ҳамчун токзорҳо, боғҳо ва киштзорҳо сухан меронад. Ту монанди боғе ҳастӣ, ки Ӯ шинондааст. Дарахтон ба он чизе, ки дар атрофашон мерӯяд, ҳуҷум намекунанд, ва дар бораи он фикр намекунанд, ки зебоии гулҳои дар сояи онҳо мешукуфта нигоҳро аз бузургии қудрати онҳо парешон мекунад. Аз ин рӯ, бигзор решаҳои ту дар қаъри замин нишинанд ва аз соҳаи ноаён нерӯ бигиранд, ва бигзор сояи аждаҳо ҳеҷ гоҳ равшании ояндаи туро тира нагардонад.

5

Салиб ин шамшер аст

Хун масъалаи он чизеро, ки мо кардаем, ҳал мекунад, ва салиб он масъалаеро, ки мо кӣ ҳастем, ҳал мекунад. Хун моро аз гуноҳҳо озод мекунад, ва салиб рост ба решаи қобилияти гуноҳкории мо зарба мезанад.

– Уочман Ни

Вақте ки дар бораи салиби Масеҳ фикр мекунем, бешубҳа калимаҳои зиёде ба хотир меоянд, аммо калимаи “шамшер” эҳтимол дар байни онҳо ба миён наояд. Гарчанде ки ман боварӣ дорам, ки салиб қудрат дорад, ки дар давраҳои гуногуни ҳаёти мо бо ҳар яки мо ба таври гуногун сухан гӯяд. Пас, биёед таваққуф кунем ва фикр кунем, ки ҳоло салиб барои шумо чӣ маъно дорад.

Дар давоми ҳафтаи иди фисҳ дар шабакаҳои иҷтимоӣ ман саволе гузоштам: “Бо як калима ба ман бигӯед, ки салиб барои шумо чӣ маъно дорад?”

Маро бо ҷавобҳои хеле зиёд баракат доданд. Дар ин рӯйхат хеле калимаҳои гуногун вуҷуд доштанд, аз чунин калимаҳо, ба монанди: муҳаббат (ҷавоби маъмултарини имрӯза), файз, озодӣ, омурзиш ва кафорат, то чунинҳо, ба монанди: Исо, ҳаёт, марҳамат, қурбонӣ, эҳсосоти лабрези миннатдорӣ ва бисёр маъноҳои дигари аҷоиб.

Дар аввал иҷозат диҳед қайд намоям, ки ягон таърифи дурусти ягонаи салиби Масеҳ вуҷуд надорад. Салиб байни осмон ва замин

кӯпруке сохт, то Худоро бо инсон оштӣ созад, ва сипас он чизеро, ки ба назар шикасти даҳшатнок менамуд, ба ғалабаи ҳайратангез табдил дод. Ин умеди дигаргунсозанда ва рӯҳбаландкунанда тамоми асрҳоро фаро гирифт. Дигар ягон ғалабае нест, ки метавонист ин қадар ба қаъри асрҳо таъсир расонида, таърихи тираи башариятро равшан гардонад, ва ҳамзамон нурҳои худро ба оянда дароз кунад. Бинобар ин ман шубҳа дорам, ки паҳноӣ ва моҳияти ҳама чизи дар салиб рӯйдодаро ягон замон метавон бо суханони заминӣ ифода намуд. Ғалабаи салиб на танҳо берун аз вақт буд, он абадӣ аст.

Лаҳзае чашмони худро бипӯшед, салиби чӯбиро тасаввур кунед. Ман мехоҳам шумо бубинед, ки он чи ки як вақтҳо дарахти зиндаи зебое буд, акнун асбоби мурдаи марговар гардидааст. Дарахти мурдае, ки аз шохаҳою пӯст тоза карда шудааст, сахт бурида ва шикофта шудааст. Пораҳои ноҳамвори чӯбу тахта ба таври сунъӣ ба шакли салиб сохта шудаанд. Салибе, ки ба замин зада шудааст, ба таври аҷиб шамшерро ба хотир меорад, ки нӯги тезаш дар замин аст.

Акнун Исоро тасаввур кунед, Каломро, ки ҷисм гардидааст, ва Писари ҷалолёфтаи Худоро, ҷисми бараҳнаи шиканҷашудаи Ӯ дар баробари теғи шамшери даҳшатовар дароз карда шудааст. Мехҳои нӯҳдюйма дастонашро ба рахи рахнаи салиб мехкӯб кардаанд, аз паси сари Устоди мо дастаки шамшери чӯбин намоён аст. Шояд дар осмон салиб ва шамшер – як чиз.

Айнан ҳамон тавре ки Одам меваи дарахти манъшударо дуздида, бо марги рӯҳонӣ мурд, Исо низ дар болои дарахти беҷон мурд, ва меваи он шуд, то ҳар он чи ки дар Ӯ буд, аз нав зинда гардад. Ба наздикӣ ман Нома ба Ибриёнро меомӯхтам ва бо баъзе калимаҳои шинос дучор шудам, ки пас аз таҳқиқи кӯтоҳи ман дар бораи ҷаҳони шамшерҳо, ба ман умқи маънои навро кушоданд:

> “Вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, *Ӯ,* шаъну шарафи Худро ба миён гузошта, *онро то дастакҳояш қавӣ гардонд*... Барои мӯҳр кардани ваъдаҳояш, Худо *каломи Худро дод,* кафолати устуворро – Ӯ наметавонад Каломи Худро вайрон кунад. *Чи хеле ки Каломи Ӯ тағйирнопазир аст*, ваъдаи Ӯ низ тағйирнопазир аст” (Ибр. 6:13, 17, 18, тарҷ. аз англ. MSG, курсиви муаллиф).

Вақте ки ман ин оятро мехондам, гӯё ногаҳон дар равзанаи хаёлам барқ рехт. Ман дигар салибро ҳамчун асбоби дағали марг намедидам. Ба ҷои он шамшери чӯбин, ки нӯги мудҳишаш ба замини азияткашидаи мо даромада буд, пайдо шуд. Ман бадани Исоро дидам, ки дар тамоми дарозии теғи шамшер кашида шуда буд. Дастонаш дар тамоми дарозии рахи рахна васеъ паҳн шуда буданд, ки гӯё ҳатто дар азоби пеш аз маргаш итоаткории Ӯ ба ҳамаи мо оғӯши худро мекушод.

Фикри ман аз таҳқиқи шамшерҳо ва истилоҳоти онҳо чаппа шуд, ман дар бораи ибораи "то дастакаш" фаҳмиши нав пайдо кардам. Пеш аз он ки ба таҳқиқи ин мавзӯъ шурӯъ кунам, фикр мекардам, ки ин ибораро ба маънои маҷозиаш, яъне "то охир, пурра, боқӣ намонда" фаҳмидан лозим аст. Аммо акнун ман мефаҳмам, ки маънои аслӣ ҳам вуҷуд дорад, зеро ки калимаи "дастак" ба сохти шамшер дахл дорад.

Дастак – ин дасти шамшер, ки аз он ҷое, ки теғ тамом мешавад, оғоз меёбад. Дастак рахи рахнаи салиб, поя ва болоиро дар бар мегирад. Якҷоя онҳо дастакро ташкил медиҳанд.

Вақте ки шамшер ба рақиб пурра то дастакаш медарояд, вай қариб имкони наҷот надорад. Ғолиб танҳо он вақт теғро аз бадани қурбонии худ мегирад, ки вақте ӯ боварӣ ҳосил мекунад, ки ғалабаи ӯ раднопазир аст.

Рақибони хашмгин зарбаҳои бераҳмона мезананд, рақибро теғ зада, шамшерро то дастакаш ба ӯ мезананд. Дидан ва эҳсос кардани дарди қурбонии худ ба онҳо маъқул аст. Ҳуҷумкунанда ба ғалабаи худ боварӣ дорад, зеро вай ба рақиб хеле наздик шудааст. Бо ин қадар кам шудани масофаи байни ӯ ва душман ягон ҳудуди бехатар боқӣ намемонад.

Ба василаи қурбонии Писари Худ, Исои Масеҳ, Худо барои нест кардани душмании байни Худ ва инсон шамшерро истифода бурдааст.

Дар салиб Худо ваъдаи ба Иброҳим додаашро пурра иҷро кард.

Кӣ барои салиб ҷавобгарӣ гирифт?

Ман бисёр вақт мешунавам, ки одамон мегӯянд, ки шайтон Худованди ҷалоли моро маслуб кардааст, аммо яке аз масалҳои Инҷил манзараи фоҷиавии тамоман дигарро ошкор мекунад. Қисса аз достони як хӯҷаини хона оғоз мешавад, ки токзор шинонда, гирду атрофи онро бо девор иҳота кард, барои шароб таҳхона кофт, манора сохт ва заминро ба иҷора дод. Ҳангоме ки вақти ҷамъ кардани ҳосил фаро расид, ӯ чанд хизматгорро фиристод, ки онҳоро иҷорагирандагон латукӯб намуда, кушта ва сангсор карданд. Сипас хӯҷаин хизматгорони дигарро мефиристад, ки онҳоро низ латукӯб намуда, куштанд. Ниҳоят, хӯҷаин писарашро ба умеде фиристод, ки иҷорагирандагон ӯро эҳтиром карда, ҳаққи иҷораи токзорро ба ӯ медиҳанд. Бубинед, ки воқеаҳо дар ин қисса чӣ гуна идома меёбанд:

> «"Лекин токдорон чун писарро диданд, ба якдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем ва соҳиби мерос шавем". Ва ӯро гирифта, аз токзор берун бароварданд ва куштанд. Пас, чун соҳиби токзор ояд, ба он токдорон чӣ хоҳад кард?" Ба Ӯ гуфтанд: "Он бадкоронро ба марги шадид маҳкум карда, токзорро ба токдорони дигаре хоҳад супурд, ки меваро дар мавсимаш ба ӯ диҳанд". Исо ба онҳо гуфт: "Магар ин Навиштаро ҳаргиз нахондаед: "Санге ки меъморон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид: ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст"? Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода хоҳад шуд, ки меваи онро биёрад; ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро маҷақ кунад". *Саркоҳинон ва фарисиён* масалҳои Ӯро шунида, *донистанд, ки Ӯ дар бораи онҳо сухан меронад*» (Мат. 21:38–45, курсиви муаллиф).

Дар ин масал Худои Падар – ин хӯҷаин, ва анбиё ва подшоҳони даврахои қадим – ин хизматгороне, ки Ӯ фиристодааст. Исо – ин Писари Ӯ, саркоҳинон ва фарисиён – ин деҳқонони иҷорагиранда. Баъдтар аллакай дар вазъиятҳои дигар Исо ба шогирдонаш хотиррасон кард, ки чӣ бояд рӯй диҳад:

“Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди фисҳ аст ва Писари Одам таслим карда хоҳад шуд, то ки маслуб гардад. Он гоҳ саркоҳинон ва китобдонон ва пирони қавм дар ҳавлии саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, ҷамъ омаданд ва машварат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд” (Мат. 26:2–4).

Ишаъё ва Довуд нубувват карданд, ки халқи баргузидаи Худо Писари ягонаи Худоро мекушад. Пешвоёни дин фикр мекарданд, ки бо куштани Писари Худо мероси Ӯро медузданд.

“...ҳеҷ яке аз мирони ин ҷаҳон надонист; зеро, агар медонистанд, Худованди ҷалолро маслуб намекарданд” (1 Қӯр. 2:8, курсиви муаллиф).

Чӣ ҳукуматдорони он асрро нобино кард? Онҳо қудрати дигаргунсозанда ва ғолиби салибро дида натавонистанд.

Дар паси қарори ҳокимон ҳар касе метавонист бошад, аз мақомоти динӣ ва сиёсии замони Масеҳ то худи мири зулмот, ки риштаҳоро кашида, ишораҳои якхеларо пичиррос зада, девҳои рафиқони худро иғво медод.

Ҷолиб аст, ки оё шайтон умед дошт, ки куштори Писари ягонаи Худо аз дастони ҳамон нафароне, ки ӯ онҳоро “интихобшудагон” меномид, ғазаби абадии Худоро бар мо хоҳад афканд? Охир, вақте ки Одам меваи манъшударо хӯрда, хоҳиш пайдо намуд, ки ӯ мисли Худо хоҳад шуд, ӯ дарҳол аз боғи Адан ронда шуд. Оё шайтон фикр мекард, ки куштори Писари Худо фанои ҳамаи мост?

Ҳавворӣ Павлус пешгӯии хирадмандонаи худро, ки дар боло зикр шуд (1 Қӯр. 2:8), бо муқоисаи байни ҳикмати Рӯҳ ва ҳикмати инсон гуфта буд:

“Аммо дар бораи ҳикмат мо дар миёни комилон сухан меронем, вале на дар бораи ҳикмати ин ҷаҳон ва мирони ин ҷаҳон, ки фано хоҳанд шуд, балки дар бораи ҳикмати Худо маҳрамона сухан меронем, дар бораи ҳикмати ниҳоние ки *Худо аз азал* барои ҷалоли мо *муқаррар кардааст*” (1 Қӯр. 2:6, 7, курсиви муаллиф).

Пеш аз он ки беақлии мо ошкор шавад, ҳикмати Худо аллакай амал мекард. Худо ҳатто пеш аз офариниши замон дар бораи мо фикр мекард. Салиб дар матои махфии осмонии ҳикмати абадӣ бофта шуда буд. Муҳаббати ҳайратангези Ӯ пайваста мерезад, ва худро ба таври нофаҳмо ошкор мекунад.

Танҳо фикр кунед, ки Исо пеш аз офарида шудани гӯсфандон Барраи мо буд. Ӯ ҳатто пеш аз офариниши худи ҷаҳон Наҷотдиҳандаи ҷаҳони мо буд. Агар ҳамаи ин кифоя набошад, ба таври дигар мегӯям: мо пеш аз офариниш "дар Ӯ" интихоб шудаем, то беайб шавем!

> "...чунон ки *моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ӯ баргузидааст*, то ки ба ҳузури Ӯ дар муҳаббат муқаддас ва беайб бошем (Эфс. 1:4, курсиви муаллиф).

Пеш аз он ки боғи Адан бунёд шавад, мо дар он шинонда шуда будем. Пеш аз он ки Одаму Ҳавво аз боғ ронда шаванд, мо дар Масеҳ бехатар пинҳон шуда будем. Пеш аз он ки гуноҳҳои мо мисли хун сурх шаванд, Худо онҳоро шуста, мисли барф сафед кард.

Фикр намекунам, ки ҳокимони он замон аз эҳёи Исо аз мурдагон ба таври махсус ҳайрон шуданд. Онҳо дида буданд, ки чӣ тавр пештар мурдагон зинда шуда буданд, ва Худи Исо ба ҳама гуфта буд, ки Ӯ пас аз се рӯз эҳё мешавад. Ман фикр мекунам, ки шайтон медонист, ки эҳё як қисми нақша буд. Як чиро ӯ намедонист, ки бо эҳёи Исо аз қабр мо низ эҳё шуда будем! Навиштаҷот ба мо мегӯяд:

> "*Ман бо Масеҳ маслуб шудаам.* Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ва ин ки ҳоло дар ҷисм зиндагӣ мекунам, ин яъне бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунам, ки Ӯ маро дӯст дошт ва Худро барои ман таслим кард" (Ғал. 2:20, курсиви муаллиф).

Ӯ на танҳо ҷои моро гирифт, Ӯ ба мо ҷои... Худро дод. Мо ҳаёти Ӯ, исми Ӯ, суханони Ӯ, қудрати Ӯ ва ваъдаи Ӯро дорем. Вақте ки Масеҳи мо маслуб шуд, ҳеҷ яке аз мо ҳанӯз таваллуд нашуда буд. Аммо ин аҳамият надорад, зеро пеш аз оғози замонҳо мо дар Исои Масеҳ интихоб шуда будем... фарзандони қаблан

муайяншудаи Худо. Ҳамон тавре ки дар Одам ҳама гуноҳ карда буданд, дар Масеҳ ҳама бахшида шудаанд. Ҳаёти ниҳонии мо дар Масеҳ – ин сирре, ки Ӯ ҳамеша мехоҳад ошкор кунад.

Пеш аз он ки беақлии мо ошкор шавад, ҳикмати Худо аллакай амал мекард.

Акнун шумо мефаҳмед, ки салиб ҳамеша қисми нақшаи асосӣ буд. Салиб ин нақшаи эҳтиётӣ дар сурати гуноҳкор шудани Одаму Ҳавво набуд. Ин кафолати амният буд. Исо ҳар рӯз барои он зиндагӣ мекард, ки ба аҳолии гумроҳшудаи замин дил, ирода ва табиати Падарро нишон диҳад, – «зеро ки *мо дар Ӯ зиндагӣ ва ҳаракат мекунем ва вуҷуд дорем,* чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд: “Мо фарзандони Ӯ ҳастем”» (Аъм. 17:28, курсиви муаллиф).

Ӯ ҳаёти мо, муаллифи мо, Ӯ он касе аст, ки моро тағйир медиҳад. Таърифи ҳар яки ин калимаҳоро омӯхта, ман маънои ояти мазкурро васеъ намуда, ба мафҳуми “дар Ӯ” равшанӣ меандозам. Ба шарофати Ӯ мо дигар дар Одам вуҷуд надорем. Мо дар Масеҳ зиндагӣ мекунем, мо дар бари Ӯ шинонда шудаем, гарчанде ки дар рӯи замин мегардем.

Марги Исо ғайричашмдошт набуд, вале оқибатҳои он бешубҳа ғайричашмдошт ва ҳайратовар буданд. Ҳарчанд Исо борҳо ҳам ба дӯстони наздики Худ, ҳам ба сахттарин мунаққидонаш гуфта буд, ки азоб кашида мемирад, аммо баъди се рӯз аз нав эҳё мешавад, онҳо Ӯро намешуниданд, намефаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи чӣ мегӯяд.

> “Аз ҳамон вақт Исо ба шогирдони Худ *ошкоро* гуфтанро оғоз намуд, ки бояд ба Ерусалим биравад ва дар он ҷо аз ҷониби пирон, саркоҳинон ва шариатдонон азоби бераҳмона кашад, ки Ӯ кушта мешавад ва дар рӯзи сеюм аз нав эҳё мешавад” (Мат. 16:21, тарҷ. аз англ., курсиви муаллиф).

Ин яке аз он ҳолатҳое набуд, ки Исо бо масалҳо сухан мегуфт, то “танҳо онҳое ки гӯш доранд, бишнаванд” (ниг. Мат. 13:10–17). Исо ба шогирдонаш ошкоро ва якчанд маротиба мегуфт, ки дар ояндаи наздик Ӯ ихтиёран ба Ерусалим меравад, ки дар он ҷо пешвоёни халқи Худи Ӯ Ӯро рад хоҳанд кард. Чунин гардиши

ҳодисаҳо ба азобҳои даҳшатбор, марг ва эҳё меоварад. Шумо медонед, ки он гоҳ Петрус Исоро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан сар кард.

> «Ва Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шурӯъ намуд: “Ҳошо Туро, эй Худованд! Ин ба Ту ҳаргиз рӯй нахоҳад дод!” Аммо Ӯ баргашта ба Петрус гуфт: “Эй шайтон, аз Ман дур шав! Ту васвасакоре барои Ман ҳастӣ, зеро ту на дар бораи амру наҳйи Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекунӣ”» (Мат. 16:22, 23).

Ин манзара бо муколамаи кӯтоҳаш хеле пурмазмун аст. Аввалан, оё ин сӯҳбате, ки дар он Исо ба Петрус, ки ба наздикӣ аз осмон ваҳй гирифта, Исоро “Худованд” номида буд, нигоҳ мекунад, ва ба шайтон муроҷиат мекунад, аҷиб наменамояд?

Пас аз он ваҳй меояд, ки боварии устувори Петрус барои муҳофизат ва нигоҳ доштани пешвои маҳбуби худ дар асл даъват ба доми марг аст . Ва, ниҳоят, охирин чизе, ки аз ҳар чизи дигар моро бештар дар ҳайрат мегузорад, – ақидаҳои шайтон ва одамон баъзан мувофиқ меоянд.

Барои равшантар намудан биёед баъзе ҳисобҳои математикиро анҷом диҳем, зеро осмон ва замин муодилаҳоро ба таври гуногун месозанд.

- Муодила аз нуқтаи назари замин (инсонӣ ва шайтонӣ):

  Радшавӣ + азоб + марг = аз даст додани қувват ва мағлубият.

- Муодила аз нуқтаи назари осмон (Исо ва Худо):

  Радшавӣ + азоб + марг = қудрати номаҳдуд ва ғалаба.

Ин иқдом чунон ғайримантиқӣ ва хилофи ақли солим буд, ки ҳатто новобаста аз шарҳи возеҳ, он ҳанӯз ҳам ғайричашмдошт буд. Ин ғалаба на танҳо ба Исо тааллуқ дорад, зеро тантанаи Ӯ аз они мо низ шуд. Дар ҳаёти Петрус ин қувваи табдилдиҳанда ба таври назаррас дида мешавад. Касе, ки қаблан гӯшҳоро мебурид ва аз Масеҳ даст мекашид, овозаш мисли овози шайтон садо медод, дертар бо ҷуръат ба онҳое муроҷиат мекунад, ки қаблан ӯро аз тарс ба ларза меоварданд.

> «Пас, эй тамоми хонадони Исроил, яқинан бидонед, ки Худо Ҳамин Исоро, ки шумо маслуб кардед, Худованд ва Масеҳ гардондааст. Чун шуниданд, дилреш шуда, ба Петрус ва ҳаввориёни дигар гуфтанд: “Эй бародарон, мо акнун чӣ кунем?” Петрус ба онҳо гуфт: “Тавба кунед ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт”» (Аъм. 2:36-38).

Мо наҷот ёфта будем, бахшида шуда будем, шифо ёфта будем, маҳбуб будем, аз файз ва қувват пур шуда, “дар Масеҳ” барқарор шуда будем. Ва инчунин “дар Масеҳ” Худо моро пеш аз афтоданамон дошта гирифт. Сирру мӯъҷизаи ин амали бузург абадӣ кушода хоҳад шуд.

Фақат абадият нобиғаи салибро ошкор хоҳад кард.

Пеш аз он ки душман, боғ, мард, зан ва мор пайдо шуд, ҷавоб аллакай вуҷуд дошт. Пеш аз сар шудани ҷанг аллакай ғалаба вуҷуд дошт. Пеш аз ташаккули равиши бозӣ, салиб аллакай ҳамчун унсуре, ки онро тағйир медиҳад, номбар шуда буд. Салиб воситаи муайянкунандаи сабаби таваллуди Исо буд. Маҳз дарахти мурда моро сӯи ҳаёт овард. Худо моро хеле пеш аз пешпо хӯрданамон дар Масеҳ бардошта буд. Пеш аз он ки мо роҳи худро гум кунем, Ӯ барои мо роҳе сохта буд. Ӯ моро аввал дӯст дошт ва пеш аз он ки мо Ӯро шиносем, Ӯ моро шинохт. Ӯ моро пӯшонид, пеш аз он ки мо худамон фаҳмидем, ки бараҳнаем; Ӯ моро барқарор кард, пеш аз он ки мо донистем, ки мурдаем. Офаридгори мо салибро ба дарахти ҳаёт табдил дод.

Барои чӣ маҳз асбоби салиб? Бо гузашти солҳо ман фаҳмидам, ки Худо дар ҳаёти мо бераҳмӣ ва душвориро иҷозат медиҳад, то мо бифаҳмем, ки мо то чӣ андоза амиқ ва сахт ба Ӯ мӯҳтоҷ ҳастем. Тадқиқоти ман оиди шамшерзанӣ ба ошкор кардани яке аз сабабҳои зиёд кӯмак кард.

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Аз ҳама эҳсосоти харобиовар дар шамшербозӣ – ин хашм ва тарс.

Круазе

Ҳангоми таҳқиқи мавзӯи шамшербозӣ, ман бо ҳайрат як чиро ошкор намудам, ки дар шамшербозии классикӣ, ё шамшерзанӣ, як ҳаракате бо номи “круазе” вуҷуд дорад, ки дар забони фаронсавӣ маънояш “убур кардан, зарба задан” аст. Ин ҳаракат маънои инъикос кардани ҳуҷуми шадиди душманро дорад, дар баробари ин душманро беяроқ гардонида.

Ин ҳаракат чунин тасвир карда мешавад: “Тамоми сирри ҳаракати круазе дар техникаи иҷроиши он аст; агар ба мувозинат шумо кори мушакҳоро илова кунед, он гоҳ вай вазни зиёдатӣ пайдо мекунад ва қобилияти самаранок ва дақиқ задани зарбаро вайрон мекунад. Круазе хусусан бар зидди шамшербозони аз ҳад хашмгин хуб амал мекунад, чунки он қувваи онҳоро инъикос мекунад, ва мушакҳо ва хашми онҳоро бар зидди худи онҳо менигаронад”.

Дар салиб Худо ҳама чизро, ки Ӯ буд, бо ҳама чиз, ки мо буда метавонистем, баробар кард.

Вақте ки шамшербозӣ ба як намуди варзиш табдил ёфт ва аз Италия ва Фаронса ба Британияи Кабир паҳн шуд, англисҳо номи ин ҳаракатро содда карда, “салиб” номиданд. Танҳо фикр кунед! Дар салиб чӣ рӯй дод? Наҷотдиҳандаи бузурги мо зарбаро қабул кард, вақте ки сарбози румӣ бо найза ба паҳлӯяш зад, ва дар салиб Вай душманиҳои *ҳамаи асрҳоро* бар дӯш гирифт. Он чизе, ки бояд шикаст мехӯрд, аз силоҳ маҳрум шуд.

Қудрати круазе, ё қудрати салиб, аз устуворӣ бармеояд. Агар он дуруст ва бидуни дудилагӣ иҷро карда шавад, рақиб танҳо ба майсаи шумо бармехӯрад. Ин ҳаракат қувваи дастонро талаб намекунад; дар асл он бо ламси нарм самаранoктар аст.

Дар салиб Худо ҳама чизро, ки Ӯ буд, бо ҳама чиз, ки мо буда метавонистем, баробар кард. Тақрибан сесад сол пеш аз таваллуди Масеҳ математики юнонӣ Архимед дар бораи қувваи нуқтаи такя фарзия кард: “Ба ман нуқтаи такя диҳед, ва ман сайёраи заминро боло хоҳам бардошт”.

Ин аст яке аз муодилаҳои такя: лаҳзаи қувва = қувва х масофа. Дар як лаҳза салиб масофаи беандозаи байни Худо ва инсонро тай кард ва тамоми қудрати душманро шикаст дод.

Салиб фишанги Худо буд, ва замин он лаҳза нуқтаи такяи он гардид, вақте ки Масеҳ ҷони Худро барои наҷоти ҷаҳон дод.

Дар лаҳзаи ҳаракати илоҳӣ Исо ҳеҷ гуна муқобилият нишон надод. Ӯ ҷони Худро ба Худо ва ҷисмашро ба душманон дод.

Номи Исо – ин ягона фишанге,
ки ҷаҳонро боло мебардорад.

– Муаллифи номаълум

Ҳамон тавре ки номи Исо ҷаҳонро боло мебардорад, салиби Масеҳ – ин фишанге, ки ҷаҳонро наҷот дод.

Ниҳоят, бояд қайд кард, ки дар муборизаи як ба як бо шамшерҳо рақибон на бо қувваи ҷисмонӣ, балки бо маҳорат ва тобоварии стратегӣ чен карда мешаванд. Исо ба салиб тоб оварда, бори тамоми гуноҳҳои моро барои мақсади асосии Худ ба дӯши Худ гирифт: “Барои ҳамин ҳам Писари Худо *зоҳир шуд*, ки аъмоли иблисро вайрон кунад” (1 Юҳан. 3:8, курсиви муаллиф).

Худованди пурҷалоли мо Исо, Писари Худои Таоло, дар таърихи инсоният зоҳир шуд, то салтанати аз ҷониби шайтон сохташударо вайрон кунад. Исо Эммануэл, ки маънои “Худо бо мост”-ро дорад, мағлубнашаванда, ҳарчанд ноаён аст. Ва ҳатто агар ба назари мо чунин намояд, ки Ӯ аз таърих нопадид шудааст, дар асл Ӯ подшоҳии Худро афзун кардааст, зеро ҳузури Ӯ ҳамаи моро фаро мегирад. Пеш аз ба осмон сууд кардани Худ, Ӯ бо зоҳир шудан дар симои одам маҳдуд буд; аммо акнун Ӯ моро бо Рӯҳи Худ иҳота мекунад (ниг. Мат. 28:20).

Ман фикр мекунам, ки Исои Масеҳ аз мо интизор аст, ки корҳои Ӯро паҳн кунем, то ки мо Писарро ҳамон тавре, ки Ӯ ба мо Падарро нишон дод, ҷалол диҳем. Ҳамаи амалҳои мо бояд ба як мақсад хизмат кунанд — дигар одамонро ба Ӯ наздик кардан.

> “Аммо акнун, дар Исои Масеҳ, шумо, ки як вақте дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед. Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳар дуро як гардонд ва девори ҷудоиро, яъне адоватро дар Бадани Худ хароб кард, ва шариати аҳкомро, ки аз амрҳо иборат буд, ботил намуд, то ки дар Худ аз ҳар ду як одами навро ба вуҷуд оварда, осоиштагӣ барқарор намояд,

> ва ба воситаи салиб дар як ҷисм ҳар дуро бо Худо оштӣ диҳад ва адоватро бикушад” (Эфс. 2:13-16).

Салиб тамоми осори душмании байни Худо ва инсониятро шуст, ба воситаи хуни Исо ва ҷисми шикастаи Ӯ мо як мукаммал шудем. Дар Масеҳ мардон ва занон – як тан. Дар Масеҳ яҳудиён ва ғайрияҳудиён дар як токи ангур бофта шудаанд. Дар Масеҳ муқаддасони Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид як абри шоҳидон шуданд.

Вақте ки ман ин суханонро аз Нома ба Эфсӯсиён дубора мехондам, дилам пур аз огаҳии умқи қудрат ва зебоии онҳо гардид. Ман аз он чизе, ки Исо ба воситаи итоаткории Худ ба даст овардааст, дар ҳайрат ҳастам. Исо барои мо роҳро кушод, то ки, мо дар ин ҷаҳон буда, аз ин ҷаҳон набошем, зеро мо дар Ӯ дар ин замин қадам мезанем. Дар Масеҳ мо пойдор ҳастем, ва дар Ӯ боздоштанашавандаем.

Иродаи неке, ки аз мо дар боғи Адан гирифта шуда буд, дар Ӯ барқарор шуд. Ҳаёт дар Адан бояд аҷиб мешуд, лекин дар Ӯ ҳаёти мо хеле беҳтар хоҳад буд. Ӯ моро бо ягон барги анҷири бечора ва пӯсти ҳайвоноти мурда напӯшонид, Ӯ ба мо адолати зиндаи Худро пӯшонид ва моро аз ботин дигаргун сохт. Мо на танҳо скелетҳо ҳастем, ки аз устухонҳои устухони Ӯ сохта шудаем. Ӯ моро бо ҷисми нозуки ҷисми Худ пӯшонид. Ӯ дилҳои сахти моро аз мо гирифт ва бар ивазаш ба мо дилҳои наве дод, ки аз ҳуҷайраҳои Ӯ бофта шудаанд. Баъдан Ӯ моро бо ҳамон Рӯҳе, ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард, пур кард, то ҳар як соҳаи пӯсидаи ҳаёти моро наҷот диҳад ва эҳё кунад.

> “Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард” (Рум. 8:11).

Ӯ ба шаклу шабоҳати мо монанд шуд, то ки мо ба Ӯ монанд шавем. Дар Ӯ асрори бузурге ҳаст, ва гӯё мо ҳама як мукаммал мешавем.

> “Ва Ман ба онҳо дили ягонае хоҳам дод, ва рӯҳи тозае

андаруни онҳо хоҳам ниҳод, ва дили сангинро аз ҷисми онҳо дур хоҳам кард, ва дили гӯштӣ ба онҳо хоҳам бахшид, то ки бар тибқи фароизи Ман рафтор намоянд ва дастурҳои Маро риоя кунанд ва онҳоро ба ҷо оваранд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд" (Ҳиз. 11:19, 20).

Дар Масеҳ як дил одамони зиёдеро муттаҳид мекунад. Дар Ӯ мард ва зан як мешаванд. Масеҳ ва арӯси Ӯ ба шарофати қурбонии Ӯ як мешаванд. Ҳар он чи ки тақсим шуда буд, дар Ӯ як мешавад. Қурбонии пурраи итоати Масеҳи мо моро комилан аз гуноҳ наҷот дод. Салиб қудрати муттаҳид кардани ҳамаи онҳоеро дорад, ки онро қабул кардан мехоҳанд.

Дар Масеҳ ҳамаи саргардонон, гумшудагон ва парокандагон сӯи Худо бармегарданд.

Бузи фидия

Оё шумо медонистед, ки дар замоне ки Ҳорун коҳин буд, ду бузро ҳамчун қурбонӣ ба қурбонгоҳ меоварданд. Якеро ҳамчун қурбонӣ барои гуноҳ мекуштанд, ва дуюмашро бузи фидия эълон мекарданд ва намекуштанд. Коҳин гуноҳи халқи Худоро ба гардани ин махлуқи ларзон гузошта, ӯро раҳо мекард. Ин буз тамға гузошта мешуд ва, мисли Қобил, бо шармандагӣ барои дар биёбон саргардон шудан маҳкум мешуд (ниг. Ибод. 16:10).

Ин буз ба ҳамешагӣ ронда мешуд. Минбаъд барои вай дар рама ҷой набуд. Чӯпон дигар ӯро ба саҳроҳои сералаф намебаровард ва аз ҳайвоноти ваҳшӣ муҳофизат намекард. Агар бузи фидия ба хонаи касе наздик шавад, вайро меронданд. Шабҳо танҳо дар байни хатарҳо сарсон мегашт ва хунук мехӯрд, ва имконияти аз гармии ҳайвонҳои дигар гарм шуданро надошт. Рӯзона вай дар зери гармои тоқатфарсо сарсону саргардон мешуд. Тамоми рӯзҳои боқимондаи умри худ ин ҳайвон маҷбур буд, ки обу ғизоро ҷустуҷӯ карда, ба марҳамати ҳайвоноти ваҳшӣ такя кунад.

Оё ту ягон маротиба худро дар ҳолати бузи фидия ҳис карда будӣ? Шояд ҳама аз ту рӯй мегардонанд, туро рад мекарданд, маломат мекарданд ва меронданд. Аз шарму ҳаё сӯхта, дар биёбон

саргардон мешудӣ. Шояд ҳозир ҳам ҳар шаб тарсону ларзон дар танҳоӣ дар тахти хоб мехобӣ. Шояд ту кӯшиш мекардӣ, ки аз “зиндон” раҳоӣ ёбӣ, лекин ба ту иҷозати баргаштан намедиҳанд. Хонаводаат туро айбдор карда, пеш мекунанд. Дӯстон ва калисо аз ту рӯй мегардонанд.

Ноумед нашав! Дар Исо барои ту ҷой ҳаст. Ҳамаамон бегуноҳ нестем, ҷуз Ӯ. Мо дигар ба бузҳои фидия эҳтиёҷ надорем, зеро Исо тамоми гуноҳи ҷаҳонро ба Худ гирифт. Хуни Исо ҳамаи моро, ки як вақтҳо гумроҳ будем, баргардонд ва ҳар гуна шармандагиро, ки моро ҷудо карданӣ буд ва дар ҳолати бузҳои фидия нигоҳ доштан мехост, тоза кард.

Ҳатто вақте ки Ӯ дар дами марг буд, Ӯ метавонист доварӣ эълон кунад, аммо ба ҷои ин гуфт: “Эй Падар! Инҳоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ мекунанд” (Луқ. 23:34). Бо ин суханон симои Худо дар Писараш гуноҳеро, ки аз Одаму Ҳавво бармеомад, пӯшонид. Хуни Ҳобил, писари Одам, бародари худро қотил хонда, бо адолат фарёд мезад. Хуни Исо бародарони Ӯро бахшидашуда номид. Ин аст, ки дар Китоби Муқаддас навишта шудааст, ки хуни Исо беҳтар сухан мегӯяд: “Балки шумо наздик омадаед... ба Исо, ки Миёнарави аҳди ҷадид аст, ва ба Хуни пошиданӣ, ки назар ба хуни Ҳобил хубтар сухан мегӯяд” (Ибр. 12:22–24).

“Эй Падар! Инҳоро биомурз” – инҳо беҳтарин суханон. Ӯ афзал донист, ки зиштиҳои моро бар дӯши Худ гирад, назар ба он ки оқибатҳои сазовори онро бар дӯши мо бор кунад.

> “Аммо Ӯ бемориҳои моро ба сар мебурд, ва ба дардҳои мо мубтало буд, валекин мо гумон бурдем, [ки] Ӯро Худо зада, ба мусибат ва азиятҳо гирифтор кардааст. Ва ҳол он ки Ӯ аз ҷиноятҳои мо маҷрӯҳ ва аз гуноҳҳои мо афсурдахотир шудааст; сазои осоиштагии мо бар Ӯст, ва ба воситаи ҷароҳатҳои Ӯ мо шифо ёфтаем. Ҳамаамон мисли гӯсфандон гумроҳ будем: ҳар яке ба роҳи худ мерафтем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани Ӯ монд” (Иш. 53:4-6).

Исо ҳеҷ коре накард, то сазовори ҷазо бошад, ва мо ҳеҷ коре накардаем, ки қурбонии Ӯро сазовор бошем. Ӯ радшуда, тас-

лимшуда, таҳқиршуда, латукӯбшуда, шиканҷашуда, ситамдида, сӯрохшуда ва маслубшуда буд.

Танҳо Худо, ки муҳаббат аст, метавонад Рӯҳи Худро ба онҳое, ки аз куштани Писари Ӯ тавба карданд, ато кунад. Онҳо фикр мекарданд, ки салиб оқибати Исо аст; онҳо ҳатто тасаввур карда наметавонистанд, ки он ҷо ибтидои онҳо буд. Салиб – ин шамшери муҳаббат.

Дар давоми зиёда аз сӣ сол Навиштаҷотро омӯхта, ман баъзан фикр мекунам, ки оё ман ягон вақт ин мӯъҷизаи салибро фаҳмида метавонам? Салиб – ин на рамзи қудрат, балки ченаки он. Он чизе, ки барои Масеҳ марг буд, барои мо ҳаёти фаровон гардид.

Исои мо – ин Каломи Худо, ваъдаи Ӯ ҳаст, буд ва бетағйир мемонад: “Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад айни ҳамон аст” (Ибр. 13:8).

• • •

Салиб – ин боварии пурра ба он, ки ҳама ваъдаҳо дурустанд. Шамшер ҳама гуна боқимондаи душманиии байни осмон ва заминро нобуд месозад, ҳамон тавре ки бешубҳа шамшер моро тавассути ҷарроҳии Калом дигаргун месозад. Салиб умеди ту буд, ҳатто пеш аз он ки ту дарк кардӣ, ки умеде вуҷуд надорад; пеш аз он ки ту дарк кардӣ, ки мушкилоте вуҷуд дорад, ӯ аллакай ҷавоб буд. Салиб садоқати Худоро нишон медиҳад ва ҳамзамон боварии Ӯро ба мо инъикос мекунад. Ба воситаи салиб мо бо зиреҳ ва тамоми яроқу аслиҳа муҷаҳҳаз ҳастем, то ки дар Ӯ роҳ гардем.

қисми дуюм

МУҶАҲҲАЗ

6

Ҷанговар шудан

Набард қавӣ мегардонад. Мубориза бар зидди бадӣ ба мо қувват мебахшад, то ки бо он боз ҳам бештар мубориза барем.

– Осси Дэвис

Ман боварӣ дорам, ки Худо духтаронашро водор мекунад, ки бештар аз танҳо сарбоз бошанд. Ӯ моро ба ҷанговар будан даъват мекунад. Бинобар ин дар ин боб ман баъзе истилоҳоти низомиро истифода хоҳам бурд, аммо дар хотир доред, ки ҳангоми муқоисаи расми сарбоз бо расми ҷанговар, ман мардон ё занонеро, ки дар сафи артиши мо хизмат мекунанд, дар назар надорам.

Вақте ки ман китобҳоро оиди санъати шамшербозӣ ва шамшерзанӣ меомӯхтам, зуд дарк кардам, ки барои ҷамъ кардани артиш ва ба майдони ҷанг бурдани он ангезаҳои васеъ вуҷуд дорад.

Террористоне ҳастанд, ки барои ҳадафҳои ноумедона ва харобиовари худ мубориза шадид мебаранд. Зархаридоне ҳастанд, ки ҷангро чунон дӯст медоранд, ки ба онҳо ягон сабабҳои шахсӣ лозим нест, онҳо рӯҳи ҳайвонтабиати худро ба ҳар касе, ки нархи хуб пешниҳод мекунад, мефурӯшанд. Аз тарафи дигар, сарбозоне ҳастанд, ки онҳоро кироя мекунанд ва ба хизмат дар артиш мегиранд.

Ниҳоят, одамони ҷанговар ҳастанд.

“Ҷанговар” – ин тарзи ҳаёт, ва бисёре аз набардҳое, ки онҳо мебаранд, ноаёнанд. Ҳама ҷанговарон дар он коре, ки самурайҳои қадим онро “роҳи ҷанговар”, муносибат ба ҳаёт, меномиданд, бояд маҳорат дошта бошанд, ки дар худ *озодиро бидуни тарс* фаро мегирад. Барои мавзӯи мо шиори беҳтаре пайдо карда намешуд. Агар ҷои ин калимаҳоро иваз кунем, он гоҳ ҳолати асир мешавад: тарс бе озодӣ.

Мутаассифона, тарс бидуни озодӣ дар ин рӯзҳо барои бисёриҳо як меъёри нав мегардад. Ҳамчун духтарон-ҷанговарон, мо имкон дорем, ки ҷони худро аз даст диҳем, то ки аз они Худоро ба даст орем. Ин маънои онро дорад, ки мо дар интихоби роҳи озодӣ бидуни тарсу ҳарос озод ҳастем, зеро Худованди мо дар салиб масъалаҳои ҳаёт ва мамотро ҳал кард.

Ин мавқеъ барои ҷанговар беназир аст. Самурайҳо шамшерҳои худро номгузорӣ мекарданд, зеро онҳо боварӣ доштанд, ки ҳар як шамшер рӯҳи ба он вобаста дорад, ки ба он қувват мебахшад. Ин эътиқод ба парастиши силоҳ гузашт. Ба мо шамшер бо рӯҳ лозим нест, зеро мо шамшери Рӯҳро дорем! Бо роҳбарии Каломи Худо, мо номи Исоро истифода мебарем ва ба Ӯ бо ҳаёти худ ибодат мекунем, ва Каломи Ӯро аз иродаи худ болотар мегузорем.

Террористро тарс, сарбози кирояро ҳаваси пул пеш мебарад, аммо ҳардуи онҳо маҷбуранд, ки ба фармонҳо итоат кунанд. Дар ҳоле ки ҷанговар интихоб дорад, сарбоз, вақте ки ҷанговар мешавад, аксар вақт маросими қасамёдкуниро мегузарад, ки бо он ба фазилат ва шарофат эҳтиром мегузорад.

Азизам, ман боварӣ дорам, ки ту розӣ мешавӣ, ки дар давраи ҷангу низоъҳои байналмилалӣ таваллуд шудаӣ. Дар тамоми фронтҳо набардҳо давом доранд. Мутаассифона, онҳо ҳатто кӯдаконро, ки таҷовуз ва латукӯб мекунанд, раҳм намекунанд, ва хонае, ки бояд барои онҳо макони меҳру муҳаббати оилавӣ

бошад, ба ҷойи ғазаб ва зӯроварӣ табдил меёбад. Шабакаҳои фиребгаронаи ғуломии ҷинсӣ ва меҳнатӣ бераҳмона ташкил карда мешаванд (тибқи маълумоти охирин ҳоло дар ҷаҳон бисту ҳафт миллион нафар одамон ба ғуломӣ фурӯхта шудаанд). Ба ғайр аз ин террори махфӣ мо дар замони таҳдидҳои ошкоро зиндагӣ мекунем. Мо худамон шоҳиди онем, ки чӣ тавр халқҳо якдигарро иғво андохта, бо ҷангҳои ғайришахсӣ таҳдид мекунанд.

Бадбинӣ ва ваҳшоният дар фронтҳои сершумор қатъ намегарданд, таҳдидҳои бераҳмона нисбати одамон кошта мешаванд, бинобар ин мо наметавонем муборизаи худро танҳо то набардҳои муваққатӣ дар ҳаёти шахсӣ кам кунем. Мо бояд дар назди худ мақсад гузорем, ки дар ҳар набард ғолиб гардем, то ниҳоят ҷангро шарафмандона бурд кунем. Ин муносибат стратегия, интуитсия, рӯъё, хирад, сабр, устуворӣ, овози ягона ва амали муштаракро талаб мекунад.

Барои аёният биёед як бозии видеоии виртуалиро тасаввур мекунем. Натиҷаи шумо чӣ гуна мешавад, агар шумо мақсади ягона гузоред – гузаштани танҳо як сатҳ. То ҷое ки ман мефаҳмам, иштирокчиёне, ки чунин фикрронӣ доранд, дар бозӣ дер истода наметавонанд ва аз натиҷаи хуб фахр карда наметавонанд. Аҳамият диҳед, ки ман ин бозиҳоро умуман намедонам, аммо писаронам ба дараҷаи муайяни маҳорат расидаанд. Баъд аз камтар мушоҳидаҳо ман пай бурдам, ки мақсад на танҳо ба зудӣ гузаштани тамоми мушкилоти як сатҳ аст; боз лозим аст, ки чизеро ба даст орӣ ё бифаҳмӣ, ки дар бозии оянда дар сатҳҳои минбаъда боз чӣ лозим мешавад.

Ман мебинам, ки писаронам ҳаракат мекунанд ва таваккал мекунанд, то чизҳои муайянеро, ки дар ҳудуди марз ва масири сатҳи мазкур пинҳон шудаанд, пайдо кунанд. Ҳар як ашё дорои арзиши беназир аст, аммо, одатан, ҳеҷ яке аз онҳо барои истифодаи фаврӣ талаб карда намешавад. Аксар вақт онҳо барои татбиқ дар оянда ҷамъ оварда мешаванд.

Акнун биёед аз мисоли бозиҳо дур шуда, ба воқеияти роҳҳои ҷаҳони худ баргардем. Мо набояд шубҳа дошта бошем, ки ҳар як қарори хурд ё ҳаракати ночиз метавонад дарҳои бузургро боз кунад ё ҳатто ба мо дар оянда қувват бахшад. Бинобар ин хеле муҳим аст, ки нисбати ҷузъиёт беэътиноӣ накунем. Дар оянда

бо мо на танҳо амалҳои мо мегузаранд; дарсҳое, ки мо дар ҳар қадами сафари худ меомӯзем, дар оянда низ моро роҳнамоӣ мекунанд. Бифаҳмед, ки сирре, ки шумо қарор додед, ки нигоҳ медоред, ё итоаткории шумо, ки дар *мавсими гузашта* аз назар дур монда буд, шуморо дар *мавсими оянда* хеле хуб муҳофизат карда метавонанд.

Ҷанговарон дар ҳаёти худ ба пеш нигариста, қадам мезананд ва дарк мекунанд, ки дар ҳар як озмоиш имконияти сайқал додани маҳорат ва афзун намудани қувваташон ниҳон аст.

Мо на майдони чандин акр заминро, балки идеяро муҳофизат мекунем. Хоҳ душманро дар як ҷанг мағлуб мекунем ё набардҳо зиёд мешаванд, натиҷа якхела мешавад.

– Томас Пэйн

Маънои ҷангҳо набояд дар он бошад, ки олуда бояд шуд, балки бояд дар ҳимояи принсипҳои худ бошад. Инқилобчиёни амрикоӣ яроқро ба даст мегирифтанд, то ба муқобили беадолатии он давра мубориза баранд. Нархи ҷанг барои сарбозон ва ҷанговароне, ки дар ҳарду тараф мефавтиданд, хеле гарон буд. Аммо мо дар ҷанги дигар мубориза мебарем, на бар зидди беадолатӣ, балки дар ҷанги Худо бар зидди шайтон. Ниҳоят, шумо як қисми муборизаи қадимаи байни рӯшноӣ ва зулмот ҳастед.

Ҳадафи душман

Ба омӯзиши Навиштаҷот бармегардем. Вақте ки аввалин бор калимаи "ҷанговар" зикр мегардад, он бо сифатҳое чун қаҳрамон, бузург ва тавоно истифода мешавад: "Куш низ Нимрӯдро ба дунё овард: ӯ аввалин *ҷанговари қаҳрамон дар рӯи замин* буд" (Ҳас. 10:8, тарҷ. аз англ. NLT***, курсиви муаллиф).

Таърифи "аввалин... дар рӯи замин" ба мо мефаҳмонад, ки ҷанговарони қаҳрамон аллакай дар осмон вуҷуд доштанд, ва Нимрӯд аввалин ҷанговари инсон дар рӯи замин буд. Ҷаҳони

*** Дар ин ҷо ва минбаъд: New Living Translation – "Тарҷумаи нави зинда"-и Китоби Муқаддас ба забони англисӣ. – *Эзоҳи тарҷ.*

гунаҳкори мо – ин инъикоси паст ва хираи осмони пуршукӯҳи ҷалолёфта. Бинобар он муноқишаҳое, ки хеле пештар дар осмон ба вуҷуд омадаанд, ба замин фаромадаанд ва дар он паҳн шуданд, набояд моро ба ҳайрат оварад. Дар китоби Ваҳй ин набарде, ки дар осмон сурат гирифтааст, чунин тасвир карда мешавад:

> "Ва *дар осмон ҷанг шуд:* Микоил ва фариштаҳояш ба муқобили аждаҳо меҷангиданд ва аждаҳо ва фариштаҳояш [ба муқобили онҳо] меҷангиданд, аммо натавонистанд истодагӣ кунанд, ва дар осмон барои онҳо дигар ҷое ёфт нашуд" (Ваҳй 12:7, 8, курсиви муаллиф).

Дар ин порча мо номи яке аз пурқувваттарин ҷанговарони осмонӣ, фаришта Микоилро мефаҳмем. Дар ин ҷанг аждаҳо ва қувваҳои ӯ на танҳо мағлуб мешаванд, балки аз ҷой маҳрум мешаванд. Набарди қадимӣ ба заминаи нав мегузарад, ва аждаҳо ҷангро бар зидди духтарони Худо оғоз мекунад.

> «"Вой бар ҳоли сокинони замин ва баҳр, чунки назди шумо иблис бо хашми зӯре нузул кардааст, чун медонад, ки вақташ кам мондааст!" Ва чун *аждаҳо* дид, ки бар замин сарнагун шуд, *занеро,* ки писар зоида буд, *таъқиб намуд.* Ва ба он зан ду боли уқоби бузурге дода шуд, то ки вай аз пеши мор ба биёбон ба макони худ парвоз кунад, ва дар он ҷо дар давоми замон ва замонҳо ва нисфи замон ғизо гирад. Ва мор аз даҳонаш аз ақиби зан обе мисли дарё сар дод, то ки дарё вайро барад» (Ваҳй 12:12–15, курсиви муаллиф).

Дар ин ҷо он қадар рамзҳои нубувватӣ мавҷуданд, ки ман ҷуръат намекунам бигӯям, ки ҳамаи онҳоро мефаҳмам. Ин порча ҳам пур аз маънии маънавӣ, ва ҳам луғавӣ аст, аммо агарчи бо асрор пӯшида бошад ҳам, ин аст ҳақиқати воқеӣ: ин иблис-аждаҳо-мор "занро" бераҳмона таъқиб мекунад, то ӯро нобуд созад. Шарҳдиҳандагони Китоби Муқаддас чунин меҳисобанд, ки дар ин порча зан рамзи Исроил аст. Сипас аждаҳо бар зидди фарзандони ӯ ҷанг оғоз мекунад.

> “Ва *аждаҳо ба зан дарғазаб шуда,* рафт, то *бо боқии насли вай, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд* ва *шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад*” (Ваҳй 12:17, курсиви муаллиф).

Ягон хатое буда наметавонад, шайтон мехоҳад ба Худо зарар расонад ва фарзандони Ӯро нобуд созад. Калисо – ба он ҳам мардон ва ҳам занон дохил мешаванд, аммо Китоби Муқаддас борҳо таъкид мекунад, ки ғазаби вай бар зидди зан нигаронида шудааст. Аввал Ҳавво, баъд Соро, баъд Исроил, баъд Марям. Ҳоло ҳуҷуми ашаддии вай ба арӯс нигаронида шудааст. Дар паси ин таърихи тӯлонии нафрат ба занон вуҷуд дорад ва, албатта, барои задани зан, аз ҳама осонтар задани зарба ба фарзандони ӯст. Аммо фарзандони ин зан кистанд? Ҳамаи онҳое, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд ва шаҳодати Исоро нигоҳ медоранд. Оё шумо аз ин зумра ҳастед?

Азизам, ту аллакай объекти ӯ шудаӣ. Акнун ту метавонӣ як ҷанговари қаҳрамон шавӣ, интихоб дар дасти туст.

Ҷанговари ҳақиқӣ

Дафъаи дигар, вақте ки калимаи “ҷанговар” дар Китоби Муқаддас вомехӯрад, он дар китоби Хуруҷ нисбати Худои Таоло хотиррасон мегардад: “Худованд марди ҷангист (ҷанговар – дар заб. англ. – *Эзоҳи тарҷ.*). Исми Ӯ Худованд аст” (Хур. 15:3).

Худованд, Падари олӣ ва муқаддаси мо, ҷанговари асосии мост. Худованд бар ҳама – на падари муваққатӣ, ва на сарбози муваққатӣ. Худои тавонои мо ҳам падар аст, ҳам сарбоз, ва аз ин ҳам бештар. Ӯ Падар-Ҷанговари тавонои мост, ва мо духтарони Ӯ ҳастем, устухон аз устухон, ва гӯшт аз гӯшт. Бинобар ин, бе гуфтан ҳам рӯшан аст, ки ДНК-и ҷанговар дар ҷисми мо бофта шудааст.

Ман мехоҳам, ки мо бо қатъият ва ҳисси возеҳияти комил пеш равем. Ту дар як вақт ҳам духтар, ва ҳам ҷанговар ҳастӣ. Ба ин унвон ҳатто номҳои алоҳидаи шоирона эҷод шудаанд, масалан, ҷанговар-малика ё малика-ҷанговар. Ба ман ҳар дуи онҳо писанданд. Интихоб намо, кадоме аз он ба ту бештар писанд аст. Дар ин боб ман мехоҳам расмеро тасвир намоям, ки духтар-

ҷанговар дар пасманзари тафовут байни хислатҳои ҷанговар ва сарбоз чӣ гуна аст.

Аввалин тафовут равшан дар он дида мешавад, ки чӣ гуна ин ду нақш оғоз меёбанд: ҷанговаронро даъват мекунанд, ва сарбозонро киро мекунанд. Ҳатто дар ягон рӯйхат набуда ҳам, ҷанговар шудан мумкин аст. Зарурати набард ҷанговарро маҷбур месозад, ки ба ҷанг барояд ва дили худро бахшад. Ба атроф нигар, оё сабаберо намебинӣ, ки баҳри он пеш рафтан меарзад? Ҷанговаронро ба ягон қисм киро намекунанд. Хоҳиши ботинии онҳо онҳоро ба майдони ҷанг даъват мекунад.

Ту ягон шаҳрванди осоиштае нестӣ, ки барои ҷанг ба ягон кишвари дурдаст фиристода ё киро карда шавӣ. Ҳеҷ ягон ташкилот наметавонад ба унвони ту даст занад, зеро ту духтари Подшоҳ ҳастӣ, ки бо як мақсади муайян интихоб шудаӣ. Дар ин набард ҳеҷ чизи ғайришахсӣ нест, ин ҷанги деринаи оилавии туст.

> “*Ба Подшоҳ иҷозат деҳ*, то иштиёқманди ҷамоли ту гардад; Ӯро эҳтиром дор, зеро ки Ӯ *Худованди* туст” (Заб. 44:12, тарҷ. аз англ. NIV****, курсиви муаллиф).

Ҳангоми таҳқиқоти ман дар мавзӯи шамшер ва шамшербозӣ маро мунтазам мавзӯи эҳтиром пайгирӣ мекард. Азбаски калимаи “иҷозат” дар Навиштаҷот дида мешавад, ин маънои онро дорад, ки ба подшоҳ аз зебогии ту ҳаловат бурданро метавонӣ ё рад намоӣ ё иҷозат диҳӣ. Гумон мекунам, ки мо асосан ба Подшоҳи худ аз зебоии худ ҳаловат бурданро ҳамон вақт рад мекунем, вақте ки мо Ӯро эҳтиром намекунем. Мутаассифона, мо дар замоне зиндагӣ дорем, ки бешарафӣ на танҳо рушд мекунад, балки ҳатто машҳур мегардад.

Фарҳанги имрӯзаи мо бештар ба занон ташвиқ мекунад, ки ба бадани худ беэҳтиромӣ кунанд, ба онҳо гуфта, ки онҳо метавонанд ҳавобаландӣ кунанд, ба вазни зиёдатӣ роҳ диҳанд, оиди саломатии худ ва ғизои худ ғамхорӣ накунанд, ба ҷои он ки бадани худро эҳтиром кунанд, ба хоксорӣ, ҳаё ва мувозинат кӯшиш кунанд.

**** Дар ин ҷо ва минбаъд: New International Version – “Тарҷумаи нави байналмилалӣ”-и Китоби Муқаддас ба забони англисӣ. – *Эзоҳи тарҷ.*

Ростқавлӣ, номи нек, обрӯю эътибори шоиста пештар фазилат ҳисобида мешуданд, ҳоло бошад мӯд шуданро бас карданд ва дар таронаҳои муосир васф намегарданд. Ҳоло дар ҳама ҷо танҳо дар бораи рақсҳои қабеҳ, лавозимоти гаронбаҳо ва мошинҳои бонуфуз, дар бораи занҳое, ки дар клубҳои шабона аз паси мардоне, аз кисаҳояшон як даста пул баромада истодааст, саф кашидаанд, гап мезананд. Зоҳиран, дар ҷаҳони дунёи бардурӯғ рэпсароён ва бачаҳои боғурур, ки ҳамаашон ботакаббур, бешарм, хасис ва беинсоф, чунин меҳисобанд, ки эҳтироми моро сазоворанд.

Дилфиребӣ ҷои зебоиро гирифт, қудрати манипулятсия аз таъсири хирад бартарӣ ёфт. Ба аҳмақӣ дигар лозим нест, ки моро аз кӯчаҳо даъват кунад, зеро суханон ва мусиқии он ба осонӣ вориди хонаҳои мо мегарданд.

Шавҳарам ҳамеша мегӯяд, ки шаъну шараф аз дил сар мешавад ва аз ботин таъсир мерасонад, ва дар рафторамон зоҳир мегардад. Фикр мекунам, роҳи духтар-ҷанговар низ маҳз аз дили вай оғоз меёбад. Бинобар он вай бояд аввал ақли худро сахт муҳофизат кунад. Ин маънои онро дорад, ки ба он чизе, ки мегӯянд, инчунин ба он чизе, ки вай мебинад ва он чи ки дигарон мекунанд, бояд диққат диҳад. Риштаи таҳрифшудаи бешарафӣ мехоҳад дар матои зиндагии мо ҷойгоҳи худро ёбад ва ҳар чизе, ки дар он зебост, таҳриф кунад.

Ҷанговар-Шоҳи мо зебост.

Худи симои Ӯ бемисл аст.

Дунёи аҷиби офариниш танҳо як пораи зебогии Ӯро инъикос мекунад.

Уқёнуси бузург, абрҳои баланд, кӯҳҳои азим зебогии тавоно, беандоза ва пойдори қудрати Ӯро эълон мекунанд.

Ҳар як махлуқи зинда – аз наботот то ҳайвонот – далели раднопазири он, ки Худои мо аҷоиб аст!

Ӯ писарон ва духтарони Худро бо муҳаббат шакл дод, то ки аз ҳар гуна махлуқот дида, бузургӣ, ҷалол ва зебогии Ӯро бештар паҳн кунанд.

Мо шоҳасари Ӯ ҳастем.

Ин аст, ки вақте мо чунин рафтор мекунем, ки гӯё ҳуқуқи Ӯ

барои ҳукмронӣ кардан дар ҳаёти мо беэътибор аст, ин боз ҳам фоҷиабортар аст. Вақте ки мо Ӯро эҳтиром намекунем, ва нисбати дигарон низ эҳтиром баён намекунем, инъикоси Ӯ дар мо вайрон мешавад. Ҳатто ҷаҳони атрофи мо медонад, ки мо бояд дӯст дошта тавонем ва аз ин сабаб зебо бошем.

Ҳамчун духтарон, мо симои Падари худро доро ҳастем. Муҳаббати мо аз таҳти дил инъикоси ақл ва пуррагии қуввати моро дар бар мегирад. Аммо вақте ки мо бо ошкоро итоат накардан, насиҳати Каломи Ӯро таҳриф мекунем, зебоии бебозгашти қудрати дигаргунсозандаи Рӯҳулқудси Ӯ дар ботини мо гум мешавад ва барои ин ҷаҳон, ки мӯҳтоҷи он аст, ки халқи дар рӯҳ таҷдидшударо бубинад, ноаён мегардад.

Дар тадқиқоти худ ман фаҳмидам, ки шарафро аз ҷанговари ҳақиқӣ ҷудо кардан ғайриимкон аст, зеро ҷанговарон ҳамеша чизеро аз худ болотар меҳисобанд. Самурайҳои шуҷоатманд дар ҳаёти худ ҳамеша идеалҳои баландро қадр мекарданд, ритсарони асрҳои миёна ҷавонмардӣ ва ҷасоратро эҳтиром мекарданд. Шаъну шараф маънои кодексҳои муайяни рафторро дорад, ки садоқат ва интизомро талаб мекунанд. Ритсарҳо дар бовафогии худ савганд ёд мекарданд, ки ҳокимияти подшоҳони заминиро муҳофизат мекунанд. Подшоҳ ба ивази вафодорӣ ба онҳо заминҳо ва унвонҳо тӯҳфа мекард. Аксар вақт ин маънои онро дошт, ки онҳо бояд дар майдони ҷанг бимиранд.

Мо ба подшоҳони мирандаи заминӣ хизмат намекунем, ки адолаташон бо мукофотҳои заминӣ чен карда мешаванд. Мукофоти асосии мо – Худи Худо. Рӯзе хирад, марҳамат ва адолати Ӯ тамоми халқҳоро то абад ба ларза меандозад. Чунин аст Подшоҳи мо, ки он қадар шоиста ва бузург аст, ки шоистагӣ ва бузургии Ӯро бо суханони инсонӣ ва ченакҳои инсонӣ наметавон тавсиф кард.

Подшоҳи саховатманди мо медонист, ки мо кодекси шарафу ахлоқиро риоя карда наметавонем ва ҳеҷ яке аз мо сазовори ҷои ифтихор намегардад. Бинобар ин Ӯ моро тавассути фарзандхондӣ қабул кард ва ба мо шарафи номи Худро тақдим кард. Ӯ медонист, ки мо роҳи худро ёфта наметавонем, аз ин рӯ, Ӯ Писари Худро ба ҷаҳони мо фиристода, ба мо роҳҳои шоҳонаашро омӯхт. Падар-Подшоҳи аҷиби мо ҷони Худро ба мо бахшид, то ки мо аз ҳукми қатл раҳоӣ ёбем ва ба подшоҳииояндаи Ӯ, ки меояд,

шарик шавем, ва аллакай дар асри мазкур ба қувват ва қудрати Ӯ дастрасӣ пайдо кунем.

Агар ягон вақт ба халқе будан насиб гардад, ки соҳиби ҳуқуқи пурраи шараф аст, ин халқ мо ҳастем. Пас барои чӣ дар байни халқи Ӯ ин қадар бадкирдорӣ вуҷуд дорад? Наход ба ҷои он ки ҷанговарони қавӣ бошем, сарбозони хаста шудаем? Рости гап, ман ба ин саволҳо ҷавоб надорам, аммо ман боварӣ дорам, ки мо ба ин мушкилот ҷавоб шуда метавонем. Мо дорои қудрати умумӣ ва хусусӣ ҳастем, то ки тамоюлҳои муосирро тағйир диҳем.

Сарбозонро машқ медиҳанд, аммо ҷанговаронро месанҷанд.

Ҷанговар шудан

Оё шумо омодаед, ки ҷанговар шавед? Агар ин тавр бошад, он гоҳ бояд дарк кунед, ки раванди омодагии ҳарбии шумо аз машқи сарбозӣ каме фарқ мекунад. Ҷанговаронро, ғайр аз машқҳои сарбозӣ, боз месанҷанд. Шуморо огоҳ менамоям, ки раванди санҷиш тамоман зуд нест ва он қадар гуворо нест. (Ман оиди он дар боби оянда нақл мекунам.)

Ҳар як сарбоз метавонад бубинад, ки душман чӣ кор мекунад, ва оиди ҳаракатҳои вай ба роҳбарони худ хабар диҳад. Барои дидани он чизе, ки аллакай аён аст, зарурияти фарқ карда тавонистан вуҷуд надорад. Аз тарафи дигар, ҷанговарон – инҳо пешвоён, ки ҳамчунин дарк мекунанд, ки Худо дар соҳаи ноаён чӣ кор карда истодааст. Сарбоз гуфта метавонад: “Нигаред, моро мушкилот ва бесарусомонӣ иҳота кардааст”. Ҷанговар медонад, ки ҳама чӣ тахти назорати Худо аст ва лашкари Ӯ аллакай барои ҳуҷуми муқобил дар ҳолати ҷангӣ қарор дорад.

Дар Навиштаҷот як мисоли олиҷаноб вуҷуд дорад, вақте ки подшоҳи Сурия артиши сарбозони худро бар зидди пайғамбари ҷанговар Элишоъ фиристод. Фарқе надорад, ки подшоҳи Сурия чӣ нақшаҳо сохт ва чӣ гуна бодиққат дар бораи ҳуҷумҳои худ фикр мекард, зеро ки пайғамбар Элишоъ дорои ваҳйи рӯҳонӣ буд ва подшоҳи Исроилро аз ҳама гуна ҳаракатҳои душман огоҳ мекард. Шоҳи Сурия ноумед шуда, қарор кард, ки паёмбарро дастгир кунад. Шабонгоҳ ин ҳокими хашмгин омада, шаҳри Дофаимро, ки Элишоъ дар он ҷо буд, иҳота кард. Вақте ки ғуломи пайғамбар саҳар аз хоб

бедор шуда, душманро дид, ӯ ноумед шуда, барои ба Элишоъ хабар додан рафт: онҳоро аспҳо, аробаҳо ва полкҳои бешумори душман иҳота карда буданд, ки барои наҷот умеде намегузоштанд. Ҳамчун сарбози хуб, ӯ аз мавқеи душман хабар дод. Акнун гӯш кунед, ки ҷанговар ба ин хабар чӣ посух медиҳад:

> «Ва ӯ гуфт: "Натарс, зеро онҳое ки бо моянд, аз онҳое ки бо инҳоянд, бештаранд". Ва Элишоъ дуо хонда, гуфт: "Эй Худованд! Лутфан, чашмони варо бикшо, то ки бубинад". Ва Худованд чашмони навкарро кушод ва ӯ дид, ва инак, кӯҳ гирдогирди Элишоъ аз аспон ва аробаҳои оташин пур буд» (4 Под. 6:16, 17).

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Шамшербозии бад бо эҳсосот ва хашмгинӣ фарқият дорад, бо ифодаҳои қабеҳ ва ҳаракатҳои бемаъно ҳамроҳӣ мешавад.

Тарс нобино мегардонад. Аммо онҳое, ки бо мо ҳастанд, ҳамеша бештар аз он, ки ба назари мо менамоянд. Духтар-ҷанговар дар ботини худ рӯҳбаландӣ дорад: "Пас мо ба ин чӣ гӯем? Агар Худо тарафгири мо бошад, зидди мо кист?" (Рум. 8:31).

Ин ҷои Навиштаҷот ба мо ҳам савол, ва ҳам ҷавоб медиҳад. "Зеро Ӯ, ки дар шумост (Исо), аз он ки дар ҷаҳон аст (шайтон), бузургтар аст" (1 Юҳан. 4:4). Баъзан вақт ин боварӣ дар пеши назари мо гоҳе чун доираи аробаҳои оташин, гоҳе ҳамчун умеди хомӯшнашаванда пайдо мешавад, ки дар ботини мо аланга мегирад.

Ҷанговаронро як мандати абадии ботинӣ идора мекунад, онҳо бо фармони ботинӣ ҷавоб медиҳанд. Ин маънои онро дорад, ки онҳо ҳама чиро, ки аз дасташон меоянд, хоҳанд дод. Ҷавоби онҳо ҳамеша пур аз оташ аст, зеро фарзандон аз хизматгорони кироя дида, бояд бештар кунанд. Сарбозон фармонҳоро иҷро мекунанд, баъзан на бо он дилсӯзиву ҷонбозие, ки қумондонҳои онҳо бо он ба ҷанг мераванд. Ҳарф мекушад, аммо Рӯҳ медонад, ки чӣ тавр ҳаёт диҳад.

Одамони хуб набояд он қадар хуб
ба қонунҳо итоат кунанд.

– Ралф Уолдо Эмерсон

Ба ҳикояи пайғамбар-ҷанговари мо Элишоъ баргашта, мо дарёфт мекунем, ки Худо дар ҷавоби дуои Элишоъ душманро нобино кард, ва Элишоъ тамоми лашкарро ба дарбори подшоҳи Исроил овард. Подшоҳ аз дидани душманаш дар остона шод шуд, ва аз Элишоъ иҷозат пурсид, ки ӯро бикушад. Элишоъ ҷавоб дод:

> “Зарба назан; магар онҳоро бо шамшер ва камони худ асир кардаӣ, ки мехоҳӣ зарба занӣ? Нон ва об пеши онҳо бимон, то ки бихӯранд ва бинӯшанд, ва назди оғои худ бираванд” (4 Под. 6:22).

Пас аз ин ҳодиса ҳамлаҳои Сурия ба Исроил қатъ шуданд. Сарбоз метавонист онҳоеро, ки ҷанговар ғизо дод, нобуд созад. Қотил ҳамлаҳоро бас намекард, балки танҳо шиддатро афзоиш медод ва ҷанги манфурро боз ҳам аланга мезанонд. Элишоъ бо намунаи худ сухханонеро нишон дод, ки Масеҳ баъдтар хоҳад гуфт (ниг. Луқ. 6:27). Рӯҳи Худо пайғамбарон-ҷанговарони Худро роҳнамоӣ мекунад. Ҳатто подшоҳ аз Элишоъ пурсид, ки чӣ гуна рафтор кунад. Сарбозон фармонҳои одамро риоя карда, онро то ҳарфи охирин иҷро мекунанд, рафта, фармон дода, кушта метавонанд. Ҷанговарон роҳнамоӣ мекунанд ва дигаронро маҷбур мекунонанд, ки ба идеяи онҳо бовар кунанд.

Сарбозон тафаккури танг доранд. Онҳо медонанд, ки барои муддати муайяни солҳо барои хизмат розӣ шудаанд, ва нияти як рӯзи дигар монданро надоранд. Онҳо мавқеи худро ишғол мекунанд, аммо мавқеъашон онҳоро ишғол намекунад; онҳо хизмат мекунанд, то ки рӯзе аз хизмат баромада раванд. Ҷанговар ҳеҷ гоҳ аз хизмат намеравад. *Ҷанговар* – ин мақом ё мавқее, ки шахс тамоми ҳаёт онро мебарад.

Подшоҳ Довуд тамоми умри худ ҷанговар буд. Ғалабаи аввалини худро вай дар набард бо хирсу шер ба даст овард.

> «Ва Довуд ба Шоул гуфт: “Бандаат рамаи падари худро мечаронид, ва ҳангоме ки шер ё хирсе омада, барраеро

> аз рама мерабуд, ман аз ақиби он берун омада, онро мекуштам ва аз даҳонаш раҳо мекардам, ва агар он ба ман ҳуҷум меовард, ман мӯи жӯлидаашро дошта, онро мезадам ва мекуштам”» (1 Под. 17:34, 35).

Довуд шахсан мубориза мебурд ва ғолиб меомад. Ягона шоҳидони ӯ гӯсфандон, ситорагон ва Худо буданд. Ҳатто бародаронаш ба муваффақияти ҷанговаронаи ӯ бар зидди шер ва хирс шубҳа мекарданд. Шумо низ муборизаҳои шахсии худро доред. Шояд шумо ғалабаҳое ба даст овардаед, ки дигарон ба он ноил шуда наметавонанд. Ё ин ки шояд шумо мисли Довуд пинҳонӣ ғолиб шудаед, ва касе ба имконияти ғалабаҳои шумо бовар намекард. Сабр кунед: Худо ҳеҷ гоҳ чунин ғалабаҳоро беэътибор намегузорад. Дар рӯи замин ё дар осмон рӯзе фаро мерасад, ки ғалабаи шумо ҷашн гирифта мешавад. Дар ҳаёти Довуд рӯзе, ки ӯ ҷанговар будани худро исбот кард, рӯзе буд, ки Ҷолётро мағлуб кард.

> «Ва Довуд ба фалиштӣ гуфт: “Ту бо шамшер ва найза ва мизроқ бар ман меоӣ, валекин ман бо исми Худованди лашкарҳо, Худои фавҷҳои Исроил, ки Ӯро таҳқир намудаӣ, бар ту меоям. *Имрӯз Худованд туро ба дасти ман хоҳад супурд,* ва ман туро кушта, каллаатро аз танат ҷудо хоҳам кард, ва лошаҳои ӯрдуи фалиштиёнро имрӯз ба мурғони ҳаво ва даррандагони замин хоҳам дод, то тамоми аҳли замин бидонанд, ки дар Исроил Худо ҳаст”» (1 Под. 17:45, 46, курсиви муаллиф).

Танҳо тасаввур кунед, ки чӣ тавр Довуд давида, нотарсона бо қудрати номи Худо ҳаракат карда, бо ҳар қадам суръати худро зиёд менамуд. Ман фикр мекунам, ки агар ӯ пештар шеру хирсро намекушт, ҳаёташ чӣ гуна мешуд? Чӣ мешуд, агар ӯ қарор медод, ки як гӯсфанд намеарзад, ки барои вай ҷони худро дар хатар гузорӣ? Сарбоз қарор мекунад, ки беҳтараш қувваи худро барои оянда эҳтиёт мекунад, аммо барои ҷанговарояндаи ӯ ҳозир аст. Ҷанговар барои ҳама чиз мукофот мегирад. Фикр накунед, ки кори хайри шумо барои дигар одамон ва ғалабаҳои шахсии шумо аҳамият надоранд. Онҳо муҳимтар аз онанд, ки мо дар

бораи онҳо фикр мекунем. Худо назорат мекунад, ки чӣ тавр мо он чизеро, ки ба мо тааллуқ надорад, идора мекунем, ва сипас ба мо кори масъулиятноктареро боварӣ мекунад.

Ҷанговар бартарӣ ва нуқсонҳоро баркаш намекунад, вақте ки ҳақ бояд бар ноҳақ ғолиб ояд. Барои пайгирӣ намудани шере, ки гӯсфандро бурдааст, дили ҷанговар лозим аст. Муҳорибаҳое, ки мо пинҳонӣ ғолиб мешавем, рӯзе ба мо имкон медиҳанд, ки бузургҷуссаҳоро дар назди бисёриҳо нобуд созем.

Ман боварӣ дорам, ки лаҳзаҳои бузурги шукӯҳи низомии Довуд дар ҳикояҳои одамоне, ки ӯ ҳаёти онҳоро нигоҳ дошт, нақш бастаанд. Ба назари ман, бузургтарин ғалабаҳои ӯ на онҳое буданд, ки занон дар бораи онҳо месуруданд: “Довуд беварҳоро мағлуб кард!” (ниг. 1 Под. 18:7). Бузургии ҳақиқии ҷанговарии ӯ дар миқдори камтарини се тасвир ёфтааст. Довуд худро ҳамчун ҷанговари ҳақиқӣ нишон дод, вақте ки ҳангоми худмуҳофизаткунӣ аз куштори Шоул даст кашид ва ҳангоме ки ба Нобол ва Шимъӣ раҳм кард, гарчанде ки ҳарду ӯро бадгӯӣ мекарданд. Ӯ ҷони онҳоро наҷот дод ва барои адолати Худо ҷой гузошт, ва ҳамин тавр шаъну шарафи подшоҳии худро исбот кард.

Духтарон-ҷанговарони ҳақиқӣ аз Худованд метарсанд, ва бинобар ин бо хурсандӣ ва ибодат ба Ӯ итоат мекунанд.

Духтарон-ҷанговарони ҳақиқӣ аз Худованд метарсанд, ва бинобар ин бо хурсандӣ ва ибодат ба Ӯ итоат мекунанд.

Ҷанговарон дарк мекунанд, ки онҳо шамшерро ба хотири адолат ба бар доранд, на ба хотири доварӣ. Сарбозон аз куштани ҳама шоданд. Онҳо маҳз бо ҳамин кор машғуланд, онҳоро барои куштор машқ медиҳанд. Рафтори ҷанговарон дигар аст. Онҳо ба хотири бунёди мерос ҳаёт мебахшанд ва аз ҳаёт маҳрум месозанд. Ҷанговарон мувофиқи иродаи Худо меҷанганд, дар ҳоле ки сарбозон мувофиқи иродаи одамон меҷанганд.

Шоул подшоҳи халқ ва сарбози он буд. Сарбозон дар артише хизмат мекунанд, ки овози оммавии мардумро муаррифӣ мекунад. Вай мавқеи худро ҳамчун интихобшудаи халқ исбот

кард, вақте ки ба хости мардум рафтор кард ва меросеро, ки Худо барои ӯ омода карда буд, аз даст дод.

> «Ва Шоул ба Самуил гуфт: “Ман гуноҳ кардам, зеро ки аз фармони Худованд ва аз суханони ту берун баромадам, чунки аз қавм тарсида, овози онҳоро шунидам”» (1 Под. 15:24).

Инсон ногузир ба касе хизмат мекунад, ки аз ӯ метарсад. Ҷанговарон аз Худо метарсанд.

> “Зеро ки Худованди Таоло саҳмгин аст, — подшоҳи бузург аст бар тамоми замин” (Заб. 46:3).

Духтарон-ҷанговарони ҳақиқӣ аз Худованд метарсанд, ва бинобар он ба Ӯ хурсандона ибодат мекунанд ва ба Ӯ итоат мекунанд. Сарбозон аз одам метарсанд, бинобар ин ба одамон итоат мекунанд. Ҳамаи ҷанговарон медонанд, ки онҳо ниҳоят назди Худованди ноаён, Офаридгори замину осмон, ҷавоб медиҳанд.

Ҷанговар-писари Шоул

Сарбоз-подшоҳ Шоул писари ҷанговаре бо номи Йӯнотон дошт, ки намунаи олии пайравӣ ба Худо ва садоқат ба Ӯст. Нигоҳе ба ҳаёти ӯ нишон медиҳад, ки Худо чӣ кор карда метавонад, вақте ки мо дар назди худ мақсади Ӯро мегузорем. Ман ба шумо як ҳикояи Китоби Муқаддасро нақл мекунам, лекин, лутфан, ин оятҳоро чунон хонед, ки гӯё ҳеҷ гоҳ онҳоро нахонда бошед.

Фалиштиён ва исроилиён муддати тӯлонӣ душманӣ доштанд, ва акнун муҳориба ногузир аст. Фалиштиён исроилиёнро беяроқ гардониданд, заминҳои онҳоро аз они худ карданд, таваҷҷӯҳи онҳоро бо ҳуҷумҳое, ки захираҳои онҳоро хароб мекарданд, парешон карданд, ва мардумро бо бераҳмии ваҳшиёнаи худ пайваста озор медоданд. Ғайр аз ин, фалиштиён кӯшиш карданд, ки исроилиён аслиҳа надошта бошанд ва оҳангарон надошта бошанд, ки барои онҳо шамшеру найзаҳои нав сохта тавонанд.

> “Ва дар рӯзи ҷанг дар дасти тамоми қавме ки бо Шоул

> ва Йӯнотон буданд, шамшер ва найзае ёфт нашуд; фақат
> дар дасти Шоул ва писараш Йӯнотон ёфт шуд”
> (1 Под. 13:22).

Шоул ва Йӯнотон бо лашкари хуб мусаллаҳнагардида ба муқобили душман мераванд. Барои шашсад нафар онҳо ҳамагӣ ду шамшер доштанд. Шоул шамшер дар даст дар ақибгоҳ мемонад ва дар ғор пинҳон мешавад, дар ҳоле ки Йӯнотон ва силоҳбардори ӯ пинҳонӣ ӯрдугоҳро тарк карда, ба сӯи ӯрдугоҳи душман равона мешаванд.

> «Ва Йӯнотон ба навкари силоҳбардори худ гуфт: “Биё,
> сӯи дастаи посбонони ин номахтунон убур намоем, шояд
> Худованд ба мо ёварӣ кунад, зеро ки барои Худованд
> ҳеҷ монеае нест, ки ба воситаи касони бисёр ё ба
> воситаи касони кам наҷот бахшад”. Ва силоҳбардораш
> ба ӯ гуфт: “Ҳар он чи дар дилат ҳаст, бикун; ба ҳар ҷо, ки
> майл дорӣ, бирав; инак ман мувофиқи дилхоҳи ту бо ту
> ҳастам”» (1 Под. 14:6, 7).

Шумо суханони далеронаи Йӯнотонро мешунавед? Ӯ медонад, ки гап на дар ӯ аст, на дар шамшери ӯ. Ва бигзор ҳатто сарбози ӯ на шамшер, на зиреҳ надошта бошад, ин ба натиҷаи нияти онҳо ҳеҷ таъсире нахоҳад расонид, зеро натиҷа аз Худованд вобаста аст. Йӯнотон медонад, ки *ҳеҷ чиз* дар роҳи Худое, ки наҷот медиҳад, монеа шуда наметавонад. Эҳтимол силоҳбардор дар суханони Йӯнотон имонро эҳсос карда бошад, зеро ки ӯ хеле қатъӣ ҷавоб дод: “Йӯнотон, ба бештаре бирав, на танҳо ба он, ки ту худи ҳозир гуфтӣ. Ҳар он чи дар дилат ҳаст, бикун, ҳар он чи ки барои орзу кардани он ҷуръат дорӣ. Ман бо ту на танҳо бо тан, балки бо дил ва ҷон ҳастам!”

Ногаҳон чашмони онҳо дурахшиданд, ва хун дар рагу пайи онҳо гармтар шуд. Вақте ки ин ду ҷанговар оиди як чиз ба мувофиқа омаданд ва далерона садоқати Худоро ва фидокории худро ба кори дуруст эълон карданд, қудрати бузурге бар онҳо фуруд омад. Йӯнотон медонад, ки онҳо бояд дар ҳар сурат ба пеш ҳаракат кунанд, аммо дар баробари ин ӯ дарк мекунад, ки ба онҳо стратегия лозим. Вай нақшаи амалҳоро пешниҳод мекунад,

ва баъдан ба Худо иҷозат медиҳад, ки интихоб кунад, ва тахминан чунин суханонро мегӯяд: “Худо, мо аз паноҳгоҳ берун меоем ва ба душман мавқеи худро ошкор мекунем. Агар онҳо моро таъқиб кунанд, мо мегурезем. Вале агар онҳо ба мо иҷозат диҳанд, ки ба онҳо наздик шавем, он гоҳ мо мефаҳмем, ки дасти Ту бо мост”.

Мувофиқи нақша амал карда, онҳо худро ба душман фош мекунанд, ва сарбозони фалиштиён онҳоро даъват мекунанд, ки ба назди онҳо бароянд, дар ҷое, ки онҳо мехостанд онҳоро дастгир кунанд ва бикушанд. Аммо даъвати душман барои таслим шудан дар асл даъвати Худо ба ғалабаи Исроил гардид. Як сония ҳам дудилагӣ накарда, Йӯнотон бо ҳамсафараш ба пеш мешитобанд!

> «Ва баъзе аз дастаи посбонон ба Йӯнотон ва силоҳбардораш гуфтанд: “Пеши мо бароед, то ки чизе ба шумо нишон диҳем”. Ва Йӯнотон ба силоҳбардори худ гуфт: “Аз ақибам баро, зеро ки Худованд онҳоро ба дасти Исроил супурдааст”. Ва Йӯнотон бо дастҳо ва пойҳояш [андармон шуда] боло баромад ва силоҳбардораш аз ақибаш. Ва онҳо [фалиштиён] пеши Йӯнотон афтодан гирифтанд, ва силоҳбардори ӯ онҳоро аз паи ӯ мекушт. Ва аз ин зарбаи аввалине, ки Йӯнотон ва силоҳбардораш расониданд, қариб бист нафар талаф шуданд, дар нисфи майдоне, ки як ҷуфт гов дар як рӯз шудгор мекунад. Ва дар ӯрдугоҳ ва саҳро, ва дар миёни тамоми қавм даҳшат ҳукмфармо шуд: дастаи посбонон ва фавҷҳои харобкунандагон низ дар даҳшат афтоданд, *ва замин ба ларза омад,* ва даҳшати азиме аз ҷониби Худо ҳамаро фаро гирифт» (1 Под. 14:12-15, курсиви муаллиф).

Шумо чиро мебинед? Душман ду ҷанговарро дар амал дида ба воҳима меафтад! Ҳуҷуми ҳалкунанда гӯё душманро беҳаракат мегардонад. Агар кӯшишҳои ӯ барои тарсонидани мо беэътибор монанд, вай ҳамеша ақибнишинӣ мекунад.

Сарбозоне, ки чанд лаҳза пеш бо қувваи худ фахр мекарданд, вақте ки ҳангоми наздик шудани Йӯнотон ва силоҳбардораш заминҷунбӣ сар шуд, дар даҳшат гурехтанд.

Оё имрӯз барои мо вақти он нарасидааст, ки ба Худо якчанд вариантҳоро пешниҳод кунем ва аз паноҳгоҳ бароем?

Аммо биёед камтар ба ақиб баргардем. Чӣ мешуд, агар Йӯнотон қарор медод, ки ӯрдугоҳи падарашро тарк накунад ва ба бошишгоҳи фалиштиён наравад? Чӣ мешуд, агар ӯ он суханони ҷасуронаи имонро намегуфт ва нақшаи худро ба Худо пешниҳод намекард? Шояд он гоҳ ӯ ҳамроҳи силоҳбардораш танҳо барои шумурдани душманон ба баландӣ мебаромад, на барои онҳоро мағлуб кардан. Он гоҳ онҳо бартарии шумораи рақиби худро эътироф карда, ба ӯрдугоҳи худ бармегаштанд. Лекин агар шумо оиди он ки кӣ дар тарафи шумо меҷангад, рӯъё дошта бошед, ба шумо зарурият надорад, ки қувваҳои душманро ҳисоб кунед! Ба ҷои он ки ба ӯрдугоҳи худ баргардад ва оиди вазъият хабар диҳад, Йӯнотон бо силоҳбардори худ пеш рафта, раванди таърихро тағйир дод.

Ман мехостам ба ту як ҷузъиёти бисёр муҳимеро нишон диҳам: *духтари сарбоз* метавонад ҷанговар шавад. Ҳатто агар ту аз насли сарбозон бошӣ ҳам, ин муҳим нест, зеро рӯҳи ҷанговар дар ботини ту сокин аст! Танҳо бояд онро фаҳмид, ки Йӯнотон фаҳмид, ки моро ҳеҷ чиз маҳдуд намекунад. Чашмони худро бардор ва дилатро барои натиҷаи эҳтимолии ҷанг боз бикун, он гоҳ ту метавонӣ ба вазъият тариқи шароитҳо назар андозӣ ва бубинӣ, *ки Худо чӣ кор кардан мехоҳад*.

Агар ту ба қадри кофӣ далер бошӣ, то ҷоеро, ки дар он аз дасти ту ҳеҷ чиз намеояд, тарк кунӣ (масалан, ӯрдугоҳ дар ғор), ту дар ҷойҳои аз ҳама ғайричашмдошт (дар бошишгоҳи душман) ғалаба ба даст меорӣ. Вақти таваккал кардан ва роҳи дигарро ёфтан расидааст.

Ҷанговарон ҳеҷ гоҳ дар бораи он фикр намекунанд, ки онҳоро ба кор киро кардаанд, зеро онҳо медонанд, ки барои тағйир додани ин ҷаҳон даъват шудаанд.

Даъватро бишнав

Мувофиқи давраҳои таърихӣ, мо дар мавсими беназир сайр мекунем, вақте ки аз падару модарон насли қаҳрамонон ба дунё меоянд. Ба ман тасаввур кардан осон аст, ки иқлими иқтисодӣ,

фарҳангӣ, ахлоқӣ, мазҳабӣ ва муҳити атрофи замини мо чӣ гуна ба шумо, ҳамчун батн ҳангоми таваллуд, фишор меорад. Ба фишори муҳити атроф иҷозат надиҳед, ки ба шумо фишор оварад ва шуморо афсурда созад. Ба душман иҷозат надиҳед, ки шуморо ба он фикр водор кунад, ки вазъият чунин аст ва ҳеҷ кас наметавонад онро тағйир диҳад. Фишори ҳамаҷониба – ин қисми нақшаи илоҳӣ, то ки шуморо ташаккул диҳад ва ба шахси дорои решаи қавӣ ва чуқур табдил диҳад. Аз ин батни озмоишҳо шумо бо нафаси пур аз қувват берун хоҳед омад.

> "Ба шимол хоҳам гуфт: бидеҳ; ва ба ҷануб: монеъ нашав; писарони Маро аз дурдаст, ва духтарони Маро аз ақсои замин биёр, яъне ҳар киро, ки ба исми Ман номида шудааст, ва Ман ӯро барои ҷалоли Худ офаридаам, ӯро ба вуҷуд овардаам ва ӯро сохтаам" (Иш. 43:6, 7).

Худо мунтазам бо раванди ташаккул додан ва азнавсозии халқ баҳри ҷалоли Худ машғул аст. Фишор метавонад рутбаи моро аз сарбоз ба ҷанговар, аз хизматгор ба духтар тағйир диҳад, он як қисми раванди озмоиш аст. Фишори берунӣ ҳамеша имконияти тағйирёбии ботиниро ифода мекунад. Ба мо нигоҳ карда ва омодагии моро дида, Ӯ бодҳоро раҳо мекунад ва бо номи Худ моро ба пеш даъват мекунад.

Ҷанговарон ба нидои ором бовар карданро омӯхтанд, ки дар умқи ботини худ мешуниданд, дар ҳоле ки сарбозон дар садои валвалаи онҳоро иҳотакунанда фишори баромаданро эҳсос мекунанд.

Сарбозон ва ҷанговарон фишорро ба таври гуногун қабул мекунанд ва ба он ҷавоб медиҳанд. Сарбозон роҳи "тоқат намо ё гурез"-ро интихоб менамоянд. Давраи фишорро аз сар гузаронида истода, онҳо худро ба чизҳои гуногун банд мекунанд: хӯрдан, нӯшидан, гурехтан, ғоратгарӣ, харид кардан, бо ҳар чиз, то ки танҳо аз таҳдиди дарпешистода диққати худро дур кунанд. Маҳз аз ҳамин сабаб сарбозоне, ки зери таҳдиди фишори доимии шадид қарор доранд, бо ҳамон як бераҳмӣ худашон ба қасос гирифтан шурӯъ мекунанд. Он чизе, ки ба онҳо фишор меоварад, ба ботини онҳо дохил мешавад ва сироят мекунад.

Худо ба мо ҳаёти аз ҳама пурбардоштро намедиҳад; Ӯ ба мо ҳаётро ба андозаи он медиҳад, ки чӣ гуна мо ба ҳама чиз бардошт карда метавонем.
– Освалд Чемберс

Ҷанговарон бо он ҷавоб медиҳанд, ки ба фишори беруна имконият медиҳанд, ки фишори дохилии онҳоро то барқарор шудани мувозинат зиёд кунад. Онҳо ҳамеша дар бораи роҳҳои ҳуҷуми ҷавобӣ ё фош кардани нақшаҳои душман фикр мекунанд.

Ҳаёти ҷанговарон пур аз набардҳои онҳоро қавикунанда ва мустаҳкамкунанда аст, дар ҳоле ки сарбозон дар тамоми умри худ танҳо дар як набард мубориза мебаранд. Ман мефаҳмам, ки дар як мавсим сарбоз будан, беҳтар аз он аст, ки тамоми умр тарсончак бошӣ, аммо барои духтарон-ҷанговарон сифати тарсончакӣ умуман набояд вуҷуд дошта бошад.

Афсона дар бораи ду подшоҳ

Инак, ҳаёти ҷанговарон ва сарбозонро муқоиса намуда, биёед ҳоло ду подшоҳон-ҷанговаронро муқоиса кунем: подшоҳи аввалини Исроил – Шоулро ва Подшоҳи охирин ва абадӣ – Исоро.

Сарбоз-подшоҳи исроилӣ Шоул ба подшоҳӣ ҳам ҳамчун наҷотдиҳанда, ва ҳам ҳамчун подшоҳ тадҳин шуд, зеро ки исроилиён хостанд ба монанди ҳамаи халқҳои боқимонда бошанд. Онҳо подшоҳеро мехостанд, ки аз они худ номида тавонанд, яъне шахсиятеро, ки онҳо бо ифтихор нишон дода тавонанд.

Ба ҷои он ки ба Худои ноаёну мағлубнашаванда ва абадӣ итоат кунанд, онҳо хостанд, ки тахти салтанати шахсе бошанд, ки ӯро дида ва ламс карда тавонанд. Онҳо одам-чемпионро мехостанд, ки онҳоро, ба ҷои Подшоҳи Осмонӣ, ки ба ҷои онҳо меҷангид, ба набардҳо барад. Худо дар ҷавоб ба хоҳиши онҳо, ба онҳо ҷавони аҷиберо бо номи Шоул дод.

> «Ва онҳо давида, ӯро аз он ҷо гирифтанд, ва ӯ дар миёни қавм биистод, ва аз тамоми қавм як сару гардан баланд буд. Ва Самуил ба тамоми қавм гуфт: “Оё шумо мебинед, ки Худованд киро интихоб намудааст? *Зеро ки дар*

> *тамоми қавм касе мисли ӯ нест".* Ва тамоми қавм нидо карда, гуфтанд: "Зинда бод подшоҳ!"» (1 Под. 10:23, 24, курсиви муаллиф).

Шоул аз тамоми банӣ-Исроил як сару гардан баланд буда, байни тамоми халқ фарқият дошт. Ва ӯ на танҳо боқувват, балки зебо низ буд.

Худо подшоҳии Шоулро бо як дурахши қудрати озодкунанда устувор кард. Мутаассифона, дере нагузашта баъд аз чунин зуҳуроти бо ҷӯшу хурӯши қудрат Шоул ба хатогии марговар роҳ дод. Самуил ба ӯ барои бо фалиштиён ба набард баромадан дастур дод. Аммо подшоҳ бар зидди душман баромад карданро то он даме бояд интизор мешуд, ки пайғамбар пеш аз ҷанг аз номи Исроил қурбониҳои заруриро анҷом диҳад. Шоул тамоми лашкари на он қадар калони худро барои рӯ ба рӯ шудан бо лашкари фалиштиён, ки он қадар бузург буд, ки ҳатто ҳамаи ҷанговаронашро ҳисоб кардан ғайриимкон буд, дар Ҷилҷол ҷамъ кард.

То даме ки Шоул интизор буд, шумораи душманон мунтазам меафзуд. Одамони Шоул, ки сахт тарсида буданд, аз мақомҳои худ гурехта, аз дарё шино карда, аз пеши назар ғайб мезаданд. Ниҳоят, танҳо шашсад нафар бо Шоул монданд. Ба ҷои он ки ба Худо муроҷиат намояд ва аз нақшаи ҷангии Ӯ хабардор шавад (фикр мекунам, Худо дидаву дониста ба Шоул ҳамаи фалиштиёнро нишон дод, то ки ӯ ҳамаи онҳоро мағлуб кунад), Шоул ба вазъиятҳое, ки ақли ӯро комилан тасарруф карда буданд, нигоҳ кард ва қарор кард, ки ба таври худ амал намояд. Ба ҷои он ки халқи худро рӯҳбаланд кунад ва ба онҳо хотиррасон кунад, ки Худо метавонад чуноне ки ба воситаи дастони одамони бисёр, ҳамчунин бо дастони якчанд нафар наҷот диҳад, Шоул аз тарс ба ҳидояти одамон пайравӣ кард ва ба Худо итоат накард.

> «Ва Шоул ба Самуил гуфт: "*Ман гуноҳ кардам, зеро ки аз фармони Худованд ва аз суханони ту берун баромадам, чунки аз қавм тарсида, овози онҳоро шунидам*"»
> (1 Под. 15:24, курсиви муаллиф).

Шумо ҳамеша ба он чизе, ки аз он метарсед, ба ҳамон хизмат ва итоат хоҳед кард. Худо аз болои халқ Шоулро гузошт, ки як

сару гардан аз ҳама баланд буд, то ки мардум ба ӯ нигоҳ кунанд, аммо ба ҷои ин ӯ то сатҳи онҳо паст фаромад. Шоул азоб кашида, подшоҳии худро аз даст дод, зеро ӯ ҳамеша аҳкоми Худоро вайрон мекард. Мутаассифона, ин ҷавон пешвое буд, ки ба худ боварӣ надошта, қадру қимати худро бо фикру ақидаи одамон дар бораи ӯ чен мекард.

Поён фаромадани ӯ аз нофармонӣ оғоз шуд ва дар давраи афсурдагӣ ва зулмоваре, ки аз рӯҳи харобкор ва бераҳм ба вуҷуд омадааст, ба умқи афтоданаш расид. Марги Шоул ба монанди ҳаёташ буд. Рӯзҳои ӯ дар тарси он, ки одамон бо ӯ чӣ кор карда метавонанд, анҷом ёфт.

Захмдор ва дар иҳотаи лашкари душман буда, ӯ боз қарор дод, ки ба таври худ амал мекунад. То ки аз шиканҷаи душман раҳоӣ ёбад, шоҳи ҳаросида ба теғи шамшере, ки ба ӯ нигаронида шуда буд, афтода, ҳаёти худро хотима бахшид. Шоул аз тарс шамшери худро аз ғилоф берун овард, гарчанде ки чун шоҳ вай мебоист танҳо як тарсро шиносад – тарси Худовандро.

> «Ва Шоул ба силоҳбардори худ гуфт: “Шамшери худро кашида, маро бо он бизан, мабодо *ин номахтунон омада, маро ба хорӣ бикушанд”*. Вале силоҳбардораш нахост, зеро ки бағоят тарсид; ва Шоул шамшери худро гирифта, бар он афтод» (1 Вақоеъ. 10:4, курсиви муаллиф).

Вақте ки силоҳбардор аз ҳаёт маҳрум сохтани подшоҳи худ даст кашид, Шоул ин корро худаш кард. Оё дар ҷаҳон аз худкушӣ дида, қадами ночории бештаре дар рӯ ба рӯи ноумедӣ вуҷуд дорад? Бо шунидани он ки подшоҳ ва писарони ӯ нобуд гардиданд, лашкари исроилиён низ ҳама гуна умедро аз даст доданд, онҳо ақибнишинӣ карда, шаҳрҳо, хонаҳо ва заминҳои худро ба душман гузоштанд.

Исо бошад, баръакс, тавассути ранҷу азоб итоаткориро омӯхт ва ба ин васила барои Худ Подшоҳиро ба даст овард:

> “Ва агарчи Писар буд, *ба василаи уқубатҳо ба итоат омӯхта шуд,* ва камол ёфта, барои ҳамаи мутеони Худ сабабгори наҷоти ҷовидонӣ гардид” (Ибр. 5:8, 9, курсиви муаллиф).

Биёед рафтори ин ду подшоҳро дар рӯ ба рӯи душманони бераҳми онҳо ва марг муқоиса мегузаронем.

Шоул корро ба дасти худ гирифт, то ки аз таҳқири душманон канораҷӯӣ кунад. Исо Худро муҳофизат накард ва Худро пурра ба қудрати душманонаш бахшид, дониста истода, ки онҳо бо Ӯ чӣ кор хоҳанд кард.

Шоул ба шамшери худ афтод, то ки аз азобу уқубат канораҷӯӣ кунад. Исо ба салиб рафт, то ки барои мо азоб кашад.

Бо худкушӣ Шоул душманони худро фиреб дод. Бо қурбонии Худ Исо маргро фиреб дод.

Шумо киро фиреб доданӣ ҳастед? Чӣ пурқувваттар аст: мушоҳидаи ғалаба аз болои душманони шахсии худ ё дарки музаффарият аз болои душмани умумӣ?

Шоул, сарбоз-подшоҳ, бо марги худ халқи худро тарк карда, онҳоро ба мағлубият маҳкум кард. Исо бо марги Худ ҳама чизҳои гумшударо барқарор кард, ва моро барои Худ ба даст овард. Исо, Ҷанговар-Подшоҳи мо, ҳама корро барои мо кард, ҳатто вақте ки мо Ӯро рад кардем. Шоул барои эътирофи мардум зиндагӣ мекард. Исо мурд, то ки Худо моро эътироф кунад.

Подшоҳ Исо, ки аз Худои Падар таваллуд шудааст, аз ҷониби Яҳё таъмид ёфтааст, бо Рӯҳулқудс пур ва аз ҷониби ҳама рад карда шудааст. Исо Худро бо ваҳшонияти душманони Худ иҳота кард. Ӯ ба онҳо иҷозат дод, ки Ӯро мазоқ ва тамасхур кунанд, Ӯро бо бераҳмии гӯшношунид латукӯб кунанд. Ӯ дар доварие, ки дар он Ӯро худи ҳамон одамоне, ки Ӯ барои ба ҳаёт эҳё кардани онҳо омада буд, ба марг маҳкум карданд, ба пурсишҳо, шаҳодати бардурӯғ ва таҳқири оммавӣ тоб овард.

Аммо дар тӯли тамоми озмоишҳо Ӯ чизе нагуфт. Исо дар ғилофаш шамшер надошт. Суханони шахсии Ӯ шамшери дудамаи Рӯҳ буданд, ки ҳамеша бо муҳаббат тез карда шуда буданд. Подшоҳ Исо қаҳрамониро барои онҳое кард, ки Ӯро рад карданд.

Салиброро тавассути призмаи ҷанговар омӯхта, ман фаҳмидам, ки *силоҳе бузургтар аз ҳаёти додашуда нест.*

Наҷотдиҳандаи мо худкушӣ накардааст. Ӯ мутаассиби динӣ

набуд, ки дар камараш бомба дошта, фикри онро мекард, ки чӣ қадар ҷонҳоро бо худ бурда метавонад. Ӯ на барои раҳоӣ ёфтан аз азобҳои заминӣ ё фиреб додани душмани бераҳм ҷон додааст. Исо Барраи беҳимоя ва хомӯш буд, ки левиафани ғуррони маргро фиреб дод.

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Роҳ ба сӯи шамшерзанӣ аз ду пайроҳа иборат аст. Якум: машқ дар сабр.Дуюм: таҷриба.

Ҳеҷ кас ҷони Исоро нагирифтааст. Ӯ онро Худаш дод, ва бо марги Худ ҷонҳои моро наҷот дод. Ӯ аз ҷустуҷӯи сарпаноҳ ва озодӣ барои Худ даст кашид, то ки барои мо ҳам ину ҳам он гардад.

Ҷанговар-Подшоҳи мо дуо мекард, вақте ки душманонаш барои дастгир кардани Ӯ меомаданд. Исо бо онҳо наҷангид, Ӯ Худро ба дастони бераҳми онҳо супорид. Исо худсарона рафтор накард ва ба шамшери Петрус наафтод, ба ҷои ин Ӯ салиби Худро бардошта бурд. Вақте ки Ӯ ба теппае расид, ки дар он ҷо Ӯ бояд ҷон медод, Ӯ бар шамшери салиб дароз кашид ва ба ҷаллодон иҷозат дод, ки дастони ӯро ба “дастак”-аш мехкӯб кунанд. Баъд аз он сарбозони румӣ шамшери азими чӯбинро бардоштанд ва теғи бераҳмонаи онро мисли решаи дарахти қотил ба замин андохтанд.

> “Ӯ аз заҳмати ҷони Худ самар дида, қонеъ хоҳад шуд; Бандаи Одили Ман бо дониши Худ мардуми бисёреро сафед хоҳад кард, ва гуноҳҳои онҳоро бар дӯши Худ хоҳад бардошт. Бинобар ин Ман ба Ӯ дар миёни бузургон ҳиссае хоҳам дод, ва Ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард, дар ивази он ки ҷони Худро ба марг таслим намуд, ва аз ҷинояткорон шумурда шуд, ва *гуноҳи мардуми бисёреро бар Худ бор кард, ва барои ҷинояткорон шафоат намуд*” (Иш. 53:11, 12, курсиви муаллиф).

Исо гуноҳи бисёриҳоро ба дӯши Худ гирифт, гарчанде ки метавонист ин корро накунад. Ишаъё ба мо сабаби салибро

эълон мекунад. Исо фаҳмид, ки ягона роҳи ба даст овардани ғалаба – итоат кардан ба ҳокимияти олӣ (иродаи Падари Худ), мукофоти Ӯ мову шумо будем.

Исо ба азобу уқубат ва шармсорӣ тоб овард, то ки ғалабаи Ӯ дар мо аён гардад. Ба воситаи азоби Ӯ мо ба адолат ноил шудем. Мо комёбии ғалабовари Ӯ ҳастем.

• • •

Худо ҳамеша ба мо файзу қувват мебахшад, ки барои иҷрои иродаи Ӯ заруранд. Ҷанговарон ба сардори худ итоат мекунанд, ва агар онҳо аз ӯҳдаи иҷрои фармон набароянд (ва ҳамаи мо баъзан нокомиро аз сар мегузаронем), онҳо дар ин ҳолат одамони дигарро айбдор намекунанд. Исо гуноҳи моро ба Худ гирифт ва ба иродаи Падари Худ пайравӣ кард.

Азизам, ту духтари Ҷанговар-Подшоҳи музаффар ҳастӣ. Шамшери ҷанговарро, ки ту мебардорӣ, шараф, фазилат, далерӣ, зебоӣ, садоқат ва озодӣ аз тарсро ифода мекунад. Дар қисми оянда мо мефаҳмем, ки чӣ тавр ва бо кадом мақсад мо бояд дорои ҳамаи ин сифатҳо бошем.

Ҳеҷ як муқаддаси муқаррарии солимфикр азобу уқубатро ба худ намегирад. Ӯ танҳо иродаи Худоро интихоб мекунад, айнан ба монанди Исо, новобаста аз он ки дар он азобу уқубат ҳаст ё не.

– Освалд Чемберс

7

Шамшерро тез кардан

Вақтҳои душвор қаҳрамонҳоро намесозанд.
Дар вақтҳои душвор “қаҳрамон” дар ботини
мо бедор мешавад.

– Боб Райли

Раванди офариниши шамшер аз бисёр ҷиҳат ба раванди офариниши ҳаёт монанд аст.

Оташ, об ва фишор – ин асбобҳое, ки барои тоза кардани металл, нарм кардани пӯлод ва шамшерсозӣ, истифода мешаванд. Дар ҷараёни шамшерсозӣ фишор одатан дарҳол пас аз гармкунӣ дода мешавад. Аз ҳама беҳтар фишор ба ашёи чандир ва мулоим таъсир мерасонад, чунки металли нозук ба осонӣ мешиканад. Дар вақти сохтан шамшер доимо таҳти таъсири болға қарор мегирад.

Аз ҳамаи ҳикояҳое, ки шамшерсозиро тасвир мекунанд, ба ман беш аз ҳама қиссае дар достони эпикии Стивен Лохед “Пендрагон” маъқул аст. Душмани тира ва бераҳм ба рӯи замин ҳуҷум мекунад, ва барои несту нобуд кардани ин золими бераҳм шамшери нур лозим аст. Ҳамаи раванди дар китоби Лохед тасвиршударо ба қадри кофӣ баҳо додан ғайриимкон аст, танҳо гуфтани он кофист, ки барои теғи шамшер якчанд пораҳои алоҳидаи пӯлодро гирифта, ба як қисми ягона пайваст мекунанд. Раванди сохтани шамшер аз гармкунӣ оғоз меёбад, ки дар он маводи сахт барои тағйир додани шакли он ба қадри

кофӣ мулоим мешавад, сипас соиш ба амал меояд, ки қисмҳои алоҳидаро ба як чизи бутун мепайвандад.

Баъдан хӯларо барои гармкунӣ ба оташи сахт меандозанд, ва сипас боз хунук мекунанд, мекӯбанд ва кашида дароз мекунанд. Ин рақси байни ду шадид гудохтабарорӣ номида мешавад.

Сипас онро боз аз нав мезананд, шакли зарурӣ медиҳанд ва сайқал медиҳанд, пеш аз он ки теғе пайдо мешавад, ки ба дастак мечаспонанд, ки онро инчунин пешакӣ тайёр мекунанд, коркард мекунанд ва обутоб медиҳанд.

Айнан ҳамин тавр Худо амали оташ, об ва фишорро истифода мебарад, то ки духтарони Худро пок созад ва заифиҳои моро ба қадру қимат ва нозукии моро ба чандирӣ табдил диҳад. Аз ҳаёти бешакл Вай ҳаётеро меофарад, ки мақсади равшан ва мушаххас дорад.

Об

Об пур аз зиддиятҳост. Ман аз утоқи меҳмонхонаи худ ба берун нигоҳ кардам ва дар наздикӣ кӯдаконеро дидам, ки дар оби орому мусаффои соҳили Уқёнуси Ором хандида бозӣ мекунанд. Аммо каме дуртар дар уфуқ мавҷҳои торик дар ҳаракатанд, ки дар худ як офати маккоронаро пинҳон мекунанд. Чӣ тавр Худои аҷиби худро, ки обро бо чунин механизми беназир офаридааст, дӯст надорем. Дар он мо метавонем бозӣ кунем, ва ҳамзамон вай қудрат дорад, ки моро нобуд созад.

Об қудрат дорад, ки моро тароват бахшад ё шикаст диҳад. Вай метавонад моро бо нармӣ ба рӯи худ бардошта бо ҷараёни худ барад ё моро ба қаърҳои худ кашад. Бе он дер тоқат карда намешавад ва дар даруни он низ дер қарор дошта намешавад. Об қудрат дорад, ки майдонҳоро аз намӣ пур кунад ва бо як мавҷи сунамӣ шаҳрҳои калонро шуста барад.

Оташ

Унсури навбатӣ – оташ. Он гармиро ваъда дода, ба худ ҷалб мекунад, лекин агар шумо хеле наздик шавед, он гоҳ сӯхтан мумкин аст. Оташи идорашаванда тоза мекунад, сӯхторҳои

идоранашавандаи ҷангалҳо фурӯ мебаранд. Оташ метавонад роҳро равшан кунад ё баъд аз худ пайи харобкунанда ва хокистар гузорад. Оташ – ин дӯст ва душмани инсон, як нерӯи табиист, ки онро бояд ром кард ва ҳеҷ гоҳ набояд бо он бозӣ кард.

Қобилияти даргирондан ва нигоҳ доштани оташ – ин яке аз хусусиятҳое, ки инсонро аз олами ҳайвонот ҷудо мекунад. Дар тӯли ҳазорсолаҳо мо барои тағйир додани шакли ашё, зиёд кардани ҳарорати алангаро омӯхтем. Дар ҳароратҳои баланд ҷисмҳои сахт ба моеъ табдил меёбанд, мо ҳароратро то 3272 дараҷаи Фаренгейт расониданро омӯхтем (1800 аз рӯи Селсий. – *Эзоҳи тарҷ.*), барои он ки оҳанро бо дигар хӯлаҳо якҷоя кунем ва металлҳои сахт ва қавӣ, ба монанди пӯлод, гирем. Чунин омехтаи металлҳо дар худ сифатҳои беҳтаринеро доранд, ки он ба ҳарду металл хос мебошад. Ҳамту ки онҳо чунон омехта мешаванд, ки онҳоро дигар ҷудо кардан ғайриимкон аст, хӯларо то он дараҷаи сахтшавӣ сард мекунанд, ки дар он ба вай шакл додан мумкин аст. Ҳангоми гармшавӣ ранги он аз сафеди дурахшон то норинҷӣ тағйир меёбад ва, ниҳоят, хокистарии тира мешавад.

Ин тағйиротро дар раванди дамидани шиша ва сохтани кристалл дидан мумкин аст. Зарфҳои зебое, ки қобилияти нигоҳ доштани обро доранд, тавассути дам кардани зарраҳои хурдтарин ва пароканда, ба мисли қум, сохта мешаванд.

Об ва оташ – ин унсурҳои эҳсосшавандае, ки дар қадами рӯҳонии мо шаклҳои гуногун мегиранд.

> «Вале акнун Худованд, ки туро, эй Яъқуб, офаридааст,
> ва туро, эй Исроил, ба вуҷуд овардааст, чунин мегӯяд:
> “Натарс, зеро ки Ман туро раҳонидаам, туро ба исми ту
> хондаам; ту аз они Ман ҳастӣ. *Вақте ки аз обҳо бигзарӣ,*
> *Ман бо ту хоҳам буд,* ва аз наҳрҳо бигзарӣ, онҳо туро
> ғарқ нахоҳад кард; *вақте ки аз миёни оташ қадамгузор*
> *шавӣ,* нахоҳӣ сӯхт*, ва аланга туро нахоҳад сӯзонид”*»
> (Иш. 43:1, 2, курсиви муаллиф).

Аҳамият диҳед, ки ҳоло пеш аз он ки дар бораи обу оташ сухан равад, аллакай масъалаи тарс кушода мешавад. Мо сабаби тарсиданро надорем, зеро Падари мо на танҳо моро харида

гирифтааст, балки ҳар яки моро бо ном хонд ва моро аз они Худ гардонд. Дидани он муҳим аст, ки Ишаъё чӣ гуна калимаҳоро дар ин оятҳо интихоб кардааст. Вай дар бораи аз байни обу оташ гузаштан дар сиғаи шартӣ намегӯяд, ӯ шакли эҳтимолиятро не, балки шакли тасдиқиро истифода мебарад.

Баъзан ман дар бораи он фикр мекунам, ки контексти зерин боз ҳам эътимоди бештаре мебахшад. Агар ваъдаҳо бо суханони “*агар* ту аз обҳо, дарёҳо, оташ ва аланга гузарӣ” дода мешуд, он гоҳ ман хавфи ба ҳайрат афтоданро доштам. Табиати инсонӣ омода аст ҳама гуна масофаро тай кунад, то ки танҳо аз шартҳое, ки бо калимаи “агар” оғоз мешаванд, канорагирӣ кунад. Ишаъё дар ин ҷо суханонеро навишт, ки мо аз онҳо пешакӣ мефаҳмем, ки оташ ва обро пешгирӣ карда намешавад, онҳо ҳатман дар роҳи мо хоҳанд буд, ва умуман ҳатмӣ нест, ки онҳо танҳо дар натиҷаи хатогиҳои мо пайдо шаванд.

Ба ғайр аз боварӣ ба он ки обу дарё, оташу аланга дар роҳи мо пайдо мешаванд, ҳамчунин маълум аст, ки онҳо боз такроран ба вуҷуд меоянд. Асосаш – ба пеш рафтан. Таслим нашавед, ба худ барои шикваю шикоят кардан иҷозат надиҳед, зеро ки на дар оташ, на дар об паноҳгоҳи бароҳат пайдо кардан мумкин нест. Онҳо танҳо моро ба роҳи рост равона мекунанд.

Дар давоми тамоми Китоби Муқаддас мо мебинем, ки Худо доимо обро дар ҳикояҳои гуногун ҳамчун рамзи гузариш истифода мебарад. Банӣ-Исроил солҳои ғуломии Мисрро дар қаъри баҳри Сурх паси сар гузоштанд, ва баъдан дар соҳили Ӯрдун пеш аз ворид шудан ба замини ваъдашуда солҳои оворагардӣ дар биёбонро пушти сар гузоштанд.

Оташ низ аломати аҳдро ифода мекунад. Вақте ки Худо бо Иброҳим аҳд баст, оташро дод. Дертар, вақте ки исроилиён аз Худо рӯй гардонданд ва ба гӯш кардани анбиёи козиб шурӯъ карданд, Худо ба замин оташ овард, он гоҳ Илёс халқи Худоро ба тавба даъват кард. Танӯри оташин насиби банӣ-Исроил гардид, ки дар пеши бути Набукаднесар ибодат карданро рад карданд, лекин дар баробари ин оташ онҳоеро фурӯ бурд, ки ба бут ибодат мекарданд.

Эҳтимолияти зиёд дорад, ки шумо аллакай аз обу оташ гузаштаед. Шояд шумо намедонистед, ки дар атрофи шумо об буд. Ҳар яки мо

аз об эҳтиёткорона, оҳиста мегузарем, ва дар ин роҳ об моро аз гуноҳҳо пок мекунад, ҳатто агар дар ҷисм мо онро эҳсос накунем. Лаҳзае фаро мерасад, ки мо комилан зери об ғарқ мешавем, ҳаёти кӯҳнаи худро дар он гузошта, ба сатҳи нав баромада, одами нав мегардем, чуноне ки дар муқаддасоти таъмид. Пас аз он мо роҳи худро давом медиҳем ва ба ҷараёнҳои пурталотуми дарёҳое наздик мешавем, ки бояд аз он гузарем, мо метарсем, зеро онҳо чунон ғурронанд, ки гӯё тайёранд моро фурӯ баранд, чунин мешавад, вақте ки мо аз давраҳои душвор мегузарем.

Ҳаёт аз об сарчашма мегирад, ва об ҳаётро нигоҳ медорад. Худои Падар раванди офариниишро вақте оғоз кард, ки Рӯҳи Ӯ дар болои об парвоз мекард. Ҳамин тавр ҳаёти инсон низ аз об оғоз меёбад, вақте дар батни модар пайдо мешавад. Об – ин як ҳалкунандаи универсалӣ, ки ҳадафи асосии он – шустан. Аммо он на танҳо тоза мекунад, балки ҳамчунин мебардорад. Об борҳоеро, ки дар рӯи замин кашониданашон душвор аст, бардошта метавонад, он метавонад киштиҳоро бо дарёҳо ва уқёнусҳо ба дигар заминҳо бурда расонад.

Мо ҳозир дар бораи оташ ва об сухан меронем, зеро онҳо дар сатҳи назаррас барои тез кардани силоҳ дар ҳаёти мо истифода мешаванд, ҳамчунин онҳо барои сохтани шамшер заруранд. Дар бораи ба даст овардани тезии шамшер сухан ронда, мо мефаҳмем, ки ин пеш аз ҳама бо тағйирёбии хислати шахсе, ки ин шамшерро ба бар дорад, рӯй медиҳад. Дар фарҳангҳои қадим, аз давраи самурайҳо то ритсарҳои асримиёнагӣ, пеш аз он ки мард лоиқи шарафи гирифтани шамшер шавад, ӯро таҳти санҷиши кодекси ахлоқӣ қарор медоданд.

Зеро дар ниҳоят озодӣ – ин ғалабаи шахсӣ
ва яккаса; одам бо тарсу ҳаросҳои имрӯз
рӯ ба рӯ мешавад, то ки тарсу ҳаросҳои
фардоро мағлуб кунад.

– Элис Уолкер

Барои исбот кардани қувваи ваҳшиёнаи як самурай, ин ҷанговарон табиати хашмгини худро ром карда, кӯшиш мекарданд, ки ҳунарҳои бештар ба занон хосро аз худ кунанд, масалан, тарзи

дуруст ҷо ба ҷо гузоштани гулҳо ва гузаронидани маросими чойнӯшӣ. Ман фикр мекунам, ки ин шавқовар аст, ва илова бар ин, ман фикр мекунам, ки ба мо занҳо каме бештар аз худ кардани санъати ҳарбӣ ва одоб дар ҳаёти мо халал намерасонад.

> *“Инак, Ман туро гудохтаам,* вале на дар бӯтаи нуқра: *туро дар кӯраи азиятҳо имтиҳон намудаам. Ба хотири Худам, ба хотири Худам ин корро хоҳам кард, зеро ки чаро исми Ман хор шавад? Ва ҷалоли Худро ба дигаре нахоҳам дод” (Иш. 48:10, 11, курсиви муаллиф).*

Дар ибтидои ин оят калимаи “инак” омадааст, ки пешниҳод мекунад ба суханони оянда таваҷҷӯҳи хоса диҳем. Он ҳамчунин дар бораи он мегӯяд, ки одамоне, ки раванди поксозӣ ва обшавии худро аз сар мегузаронанд, худашон намедонистанд, ки бо онҳо чӣ рӯй медиҳад. Ба назари онҳо чунин менамуд, ки онҳо аз он ҷои зери замин мегузаранд, ки он калима аз панҷ ҳарф иборат аст.

Худо бо дурнамои абадии Худ ба мо нигоҳи нав медиҳад. Ӯ Он касест, ки ҳаёти моро комилан пок месозад. Фаромӯш накунед, ки поксозӣ барои мо муфид аст. Аммо чизи фоиданок на ҳамеша бе дарду озмоиш мешавад. Зиндагии мо пур аз ногувориҳое бо номи азобу уқубат аст. Барои бомуваффақият аз онҳо гузаштан, бояд калиде дошт, яъне дониш, ки ҳарорат ва вақтро Худо муқаррар мекунад.

Пеш аз он ки давом диҳем, биёед ба азобу уқубат таъриф диҳем. Дар контексти таърифҳои Китоби Муқаддас ин калимаҳо аксар вақт маънои дарди ҷисмонӣ ё рӯҳӣ, душвориҳо, бори гарон, мушкилот, ғаму андӯҳ, мусибатҳо, бадбахтиҳо, нокомиҳо ва озмоишҳоро дорад. Беморӣ на чандон тез-тез дар ин мафҳум ёдрас мегардад, аксар вақт он дар мавридҳое истифода мешавад, ки халқи Худо зарбаҳои миқёсашон даврӣ мегиранд.

> “Ва на фақат бо ин, балки бо мусибатҳо низ меболем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вуҷуд меоварад, *ва сабр — ботаҷрибагиро,* ва ботаҷрибагӣ — умедро, ва умед шарманда намекунад, чунки муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст” (Рум. 5:3–5, курсиви муаллиф).

Инак, биёед ин оятро ба хона наздик орем. Ман ба наздикӣ дар Facebook як пурсиш гузаронидам ва аз одамон хоҳиш кардам, ки се соҳаи душвортарин ё соҳаҳои азобу машаққатро, ки айни замон дар ҳаёти онҳо мебошад, номбар кунанд. Ин аст он чизе, ки мо ба даст овардем:

1. *Мушкилот дар муносибат* бо шавҳар, зан, бародарон, хоҳарон, фарзандон, роҳбарон ва дӯстон. Аксари ин одамон ё дар издивоҷанд, лекин танҳоянд, ё танҳо ҳастанд ва дар издивоҷ нестанд.
2. *Мушкилоти молиявӣ* дар натиҷаи бекорӣ, қарзҳо аз рӯи кредитҳо ва дигар қарзҳое, ки дар натиҷаи хароҷоти беақлона ё вазъи саломатӣ ба вуҷуд омадаанд.
3. *Мушкилӣ дар дарёфти мақсади зиндагӣ* ва набудани интизоми доимӣ дар кӯшиш ба он чизе, ки дил орзу дорад.

Биёед ростқавл мешавем, дар азобу машаққатягон ҷои хушҳолӣ нест. Ман ба он одамоне, ки ҷавобҳои онҳоро мехондам, ҳамдардӣ мекардам. Мо дар бораи ду намуди азобу машаққатҳо сӯҳбат хоҳем кард: онҳое, ки худашон ба вуҷуд меоянд, ва онҳое, ки Худо роҳ додааст. Ман бовар намекунам, ки Худо муаллифи ҳамаи мушкилоти мост, аммо ман фикр мекунам, ки Ӯ онҳоро ҳамчун имконият барои поксозии мо бахри ҷалоли Ӯ истифода мебарад. Дар ҳарду ҳолат ҳал як аст: ба Ӯ рӯй овардан! Ӯ сарчашмаи мост, ва Каломи Ӯ ҳамзамон иродаи Ӯ ва силоҳи ваъдаи мо мебошад.

Вақте ки дар гирду атроф ҳама чиз ноқулай мешавад, одам ба ҳаракат медарояд, тасодуфӣ нест, ки баъзан мегӯянд: “Бигзор зери ту оташ даргирад”.

Чуноне ки дар майдони набард, ҳамчунин
дар зиндагии ҳаррӯзаи мо, дуруст аст, ки
ба мо ҳаёт дода шудааст, ва худи мо бояд
қарор кунем, ки интизори шароитҳои мусоид
шавем, то ки аз пайи кор шавем, ё амал
кунем, ва агар амал кунем, бояд зиндагӣ кард.

– Генерал Омар Н. Брэдли

Дарсҳое, ки мо дар давраи азобу машаққат меомӯзем, ҳамеша аз ҳама пурарзиш мегарданд, чунки онҳо шахсан ба мо тааллуқ доранд.

Фишор

Ба қувваи об ва оташ бояд фишор илова карда шавад.

Барои омӯхтани раванди обкунӣ ва обутобдиҳӣ аз нуқтаи назари Навиштаҷот, ман аз Номаи Яъқуб оятҳоеро мегирам, ки ба ман на он қадар маъқуланд.

Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд: “*Эй бародарони ман*, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузург ҳисоб кунед” (Яъқ. 1:2, курсиви муаллиф). Ман фикр мекунам, ки шумо эътибор додед, ки озмоишҳо ягон хусусияти гендерӣ надоранд. Лекин барои исбот кардани он ки ин оят на танҳо ба бародарон, балки ба хоҳарон низ дахл дорад, ман онро аз тарҷумаи The Message иқтибос меорам: “*Дӯстон*, вақте ки озмоишҳо ва душвориҳо аз ҳар тараф ба сари шумо меоянд, онро ҳамчун тӯҳфаи ҳақиқӣ қабул кунед” (Яъқ. 1:2, курсиви муаллиф, тарҷ. аз англ).

Наход Яъқуб ҷиддӣ гап мезанад? Наход вай дар ҳақиқат моро даъват кунад, ки самимона шодӣ намоем ва озмоишу душвориҳоеро, ки аз ҳар тараф ба сари мо фишор меоранд, *тӯҳфа* шуморем? Тасаввур кунед, ки дар сиёҳтарин рӯзи ҳаётатон ба дугонаи беҳтарини худ занг мезанед ва бо ашк дар чашмон ба ӯ дар бораи душвориҳое, ки ногаҳон аз ҳар тараф шуморо фаро гирифтаанд, муфассал нақл мекунед, ва пас аз он вай боғайратона хитоб мекунад: “Чӣ тӯҳфаест! Биё ҷашн мегирем! Дугона, ту зери ҳамла қарор дорӣ!”

Шумо, албатта, метавонед зуд бо ӯ хайрухуш кунед ва ба дугонаи дигар занг занед, ки ҳадди ақал ба шумо раҳм мекунад ва ба шумо ҳамдардӣ мекунад, иқрор мешавад, ки шумо рӯзи даҳшатнок доштед, аммо ваъда медиҳад, ки дуо мекунад, то ки фардо ҳама чиз беҳтар шавад. Шояд ин ҷо хусусан бархӯрди байни назари заминии инсон ва дарки ӯ дар бораи осмон аён аст. Худои мо тантанаро дӯст медорад, вақте ки ҳама чӣ аз ноумедӣ хабар медиҳад; бинобар он Ӯ фалокатеро, ки пешгирии он

ғайриимкон аст, “имконият” меномад! Охир, Яъқуб бародари Исо буд. Бинобар он ӯ шояд донише дошта буд, ки мо онро надорем, зеро ӯ идома медиҳад: “чун медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меоварад” (Яъқ. 1:3).

Дар тарҷумаи The Message ин порча ба таври зерин садо медиҳад: “Шумо медонед, ки таҳти фишор ҳаёти шумо аз рӯи имон ба фазои озод бароварда мешавад ва рангҳои аслии худро нишон медиҳад”.

Хуб, ман ростқавлона мегӯям: ман хуб медонам, ки таҳти фишор имони ман ба фазои озод бароварда шуд, ва баъзан он чизе, ки ман медидам, ба ман маъқул намешуд. Бори шароитҳои зиндагӣ ба ман фишор меовард, ва ногаҳон ман рангҳои на он қадар ҷаззобро ба бар намудам. На танҳо ранг номувофиқ буд, балки умуман аксуламали маро *сабр* номидан мумкин набуд.

Ман фикр намекунам, ки Худо озмоишҳоро барои он пешбинӣ кардааст, ки писарбачагон аз онҳо ғолиб бароянд, аммо духтарчаҳо ҳамчун гирёнчак, бинобар он ман медонистам, ки ман бояд худро такон медодам.

Қувваи озмоишҳо ба он оварда мерасонад, ки ноаён аён мегардад. Таҳти фишор чунин чизҳое ба рӯй мебароянд, ки дар вақтҳои оддӣ намоён нестанд. Худо мехоҳад, ки мо ҳамеша рушд кунем, хоҳ таҳти фишор бошем, хоҳ дар шиноварии озод.

Ҳаёт монанди ба назди маҳсгар ташриф овардан нест, ки дар он ҷо шумо метавонед сатҳи қувваеро интихоб кунед, ки ба шумо роҳат бахшад. Вақте ки мушкилиҳо меоянд, ҳеҷ кас аз шумо намепурсад, ки кадом сатҳ ба шумо маъқул аст: осон, миёна ё вазнин. Духтарони озмудашудаи Худо муқобилият нишон дода метавонанд. Мо қобилият дорем, ки дар ҳама мавсим дар ҳама гуна озмоишҳо нашъунамо кунем.

Ман дар Колорадо зиндагӣ мекунам, ки дар он ҷо зимистон тӯлонӣ аст, ва баҳор қариб вуҷуд надорад. Аксаран чунин мешавад, ки ба ҷои барфу тӯфон тобистон меояд. Барои дар чунин шароит рӯёнидани ин ё он навъҳои гул барои онҳо шароити мусоиди ҳароратро бояд фароҳам овард. Ман пиёзакҳои онҳоро ба қуттии яхдон гузошта, барои онҳо ба таври сунъӣ зимистони нарм месозам, ва дертар бошад, ман онҳоро дар ҷои гарм ва

хушк дар назди тирезаи ҳуҷраи ҷомашӯӣ гузошта, барои онҳо баҳори қалбакӣ месозам. Ҳамин тавр ба таври сунъӣ ман дар мавсими мувофиқ шукуфоии гулҳоро мегирам. Фикр мекунам, ки Худо қариб айнан чунин мекунад, танҳо камтар дигар хел. Ба шарофати озмоишҳо ва фишорҳое, ки Ӯ дар ҳаёти мо роҳ медиҳад, мо ё мешукуфем, ё пажмурда мешавем.

Яъқуб дар ояти оянда ситоиш кардани қобилияти ба озмоишҳо тоб оварданро давом медиҳад: “Ва сабр бояд амали комил дошта бошад, то ки шумо комил ва солим буда, ҳеҷ камбудие надошта бошед” (Яъқ. 1:4).

Барои онҳое, ки бо забони боз ҳам фаҳмотар шуниданашон лозим аст, намунаи тарҷумаи The Message-ро пешниҳод мекунам: “Инак, кӯшиш накунед, ки аз мушкилот пеш аз мӯҳлат бароед. Бигзор онҳо кори худро анҷом диҳанд, то ки шумо комил, обутобёфта ва аз ҳеҷ чиз камбудӣ надошта бошед” (Яъқ. 1:3, 4, тарҷ. аз англ.).

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Дар шамшербозӣ заифӣ метавонад намуди қувватро дошта бошад, ва қувват – намуди заифиро.

Мо ҳама аз озмоишҳо мегузарем, барои чӣ нагузорем, ки онҳо ба мо пурра таъсир расонанд? Ман аллакай фаҳмидам, ки агар ман худро аз ин давра пеш аз мӯҳлат берун орам, он гоҳ дар оянда он ҳатман аз нав такрор мешавад. Мегӯянд, ки ҳангоми машқи як гурӯҳи муайяни мушакҳо афзоиш дар ҳамон лаҳзае ба амал меояд, ки шахс ин мушакҳоро пурра ба хастагӣ мерасонад. Пас аз он ки мо ҳама чизеро, ки дода метавонем, медиҳем, мо гӯё аз сарчашмаи Худо ғизо гирифтанро сар мекунем, ки он аз худи мо набаромадааст, ва қобилияти додани боз як сухан, боз як ламси нарм, боз як сухани бахшиш, боз як дуои рӯҳбаландкунанда, боз як зангро пайдо мекунем. Ба ибораи дигар, агар мо дар озмоишҳо ноумед нашавем, имони мо афзоиш меёбад ва нашъунамои пурраи худро ноил мегардад.

Чунин муносибат ҳикмати осмониро талаб мекунад, бинобар ин Яъқуб илова мекунад: “Ва агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор талаб кунад аз Худое ки ба ҳама бо саховат ва бе сарзаниш ато менамояд, — ва ба вай ато хоҳад шуд” (Яъқ. 1:5). Тарҷумаи The Message чунин мегӯяд: “Агар шумо надонед, ки чӣ кор кунед, ба Падар дуо гӯед. Ӯ кӯмак карданро дӯст медорад. Вақте ки хоҳиш мекунед, шумо кӯмаки Ӯро мегиред ва камбудӣ нахоҳед дошт” (Яъқ. 1:5, тарҷ. аз англ.).

Худо – сарчашмаи ҳикмати мо. Ӯ саховатмандона маслиҳат медиҳад, на хасисона. Ман фикр мекунам, ки Ӯ дидаву дониста моро дар вазъияте гузошт, ки мо дар он маҷбурем, аз Ӯ кӯмак пурсем. Ӯ дар осмон, дастонашро бетараф рӯи ҳам гузошта, намеистад ва ба Исо намегӯяд: “Бовариам намеояд, Ту бубин! Онҳо то ҳол ҳеҷ чизро намефаҳманд”. Не, ба Ӯ маъқул аст, вақте ки мо Ӯро ҷалб мекунем. Азбаски Худо ҳаёти маро чунон пурмаҳсул кардааст, аксаран ҳангоми саҳар аз хоб бедор шудан, ман на ҳама вақт дарҳол мефаҳмам, ки дар куҷо ҳастам, ногуфта аз он ки чӣ кор карда истодаам! Он гоҳ ман ба Ӯ бо суханони зерин муроҷиат мекунам: “Эй Падари Осмонӣ, ба ман имрӯз ҳикмати Ту лозим аст”. Ва Ӯ ҷавоб медиҳад: “Духтарам, Ман аллакай туро бо он пӯшонидаам”.

Дар номаи Яъқуб мо роҳи мушаххастари муроҷиат намудан ба Худоро пайдо мекунем, ки ба Ӯ махсусан маъқул аст: “Валекин бигзор бо имон талаб кунад ва ҳеҷ шакку шубҳа надошта бошад, чунки шаккок ба мавҷи баҳр монанд аст, ки аз шамол баланд шуда, ҷавлон мекунад. Бигзор чунин кас гумон накунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард. Шахси дудила дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор аст” (Яъқ. 1:6-8).

> «*Боҷуръатона талаб кунед, бидуни фикрҳои дуюм, ва бовар кунед, ки мегиред*. Одамоне, ки “дар дуоҳои худ устувор нестанд”, монанди мавҷҳое ҳастанд, ки шамол мебардорад. Фикр накунед, ки агар шумо бо чунин тарз талаб кунед, дар рӯи баҳр ҳаракат карда, ва ба ҳама вариантҳо кушода буда, аз Хӯҷаин чизе ба даст хоҳед овард» (Яъқ. 1:6-8, тарҷ. аз англ. MSG).

Худо дӯст медорад, вақте ки мо боҷуръатона, бидуни як зарра

шубҳа, дуо мекунем. Ба фикри ман, Худо моро даъват мекунад чунон дуо кунем, то он чизе, ки моро метарсонад, аз тарс биларзад! Тӯли чанд соли охир Худо Ҷонро, маро ва ҳамаро дар хизматгузории “Messenger International” васеъ мекард. Мо дигар илоҷ надоштем, ғайр аз он ки дасту диламонро ба ҳам пайваст кунем ва бо дуоҳое дуо кунем, ки ҳангоми аз даҳони мо баромадани онҳо гӯшҳоямон ба ваҷд меомаданд ва дилҳоямон меҷаҳиданд.

Худо дӯст медорад, вақте ки мо боҷуръатона, бидуни як зарра шубҳа, дуо мекунем.

Яке аз чунин ҳодисаҳо вақте рӯй дод, ки Ҷон ба дастаи пешвоёни мо дар бораи он нақл кард, ки ӯ чиро эҳсос намуд, вақте Худо ӯро даъват кард, ки дар як соли тақвимӣ 250 ҳазор китоб тақсим кунад.

Дили ман қариб аз таппиш монд! Мо дар як сол ягон маротиба аз 70 ҳазор зиёд китоб паҳн накарда будем. Дусаду панҷоҳ ҳазор як қадами тайнашаванда менамуд. Бинобар он ман фикри “дуюмро” пешниҳод кардам.

— Чӣ мешавад, агар мо дар аввал 100 ҳазор китобро паҳн кунем?

Ин беҳтарин лаҳзаи ҳаёти ман набуд.

Ҷон зудтар ҷавоб дод, пеш аз он ки шубҳаҳо тамоми ҳуҷраро фаро гиранд.

— Лиза, имони ман барои 250 ҳазор китоб басанда аст.

Ҳамин тавр, мо аз паи ин кор шудем. Мо ҳама аз ҷой бархоста, бо дуое дуо кардем, ки дар он лаҳза ҳамчун як чизи ғайриимкон садо медод. Аммо ростқавлона мегӯям, ки агар шумо бо дуоҳое, ки шуморо метарсонанд, дуо накунед, он гоҳ дуоҳои шумо аниқ душманамонро наметарсонанд. Аён аст, ки осмон танҳо интизори дархостҳои ҷасуронаи мо аст. Дар давоми чанд рӯз нақшаи мо ба иҷро шудан сар кард, маблағҳои барои лоиҳа зарурӣ ба ворид шудан оғоз намуданд. Калисоҳо, дӯстон ва ҳатто як шахси машҳури рок шарикони мо шуданд ва интизор буданд бубинанд, ки чӣ гуна паёмҳое, ки мо барои он масъул будем, ба кишварҳои гуногун ройгон ирсол гардиданд. Китобҳо ба забонҳои арабӣ, арманӣ, форсӣ, урду, чинӣ, ветнамӣ, кхмерӣ, булғорӣ, индонезӣ ва бисёр забонҳои дигар тарҷума шуда буданд. Китобҳо бо

забонҳое, ки талаффузашон барои ман ҳатто душвор аст, дар дасти бисёр пешвоён, бародарону хоҳарони мо, қарор доштанд.

Шамшерҳо метавонанд аз ҳар ду дамашон тез бошанд, аммо онҳо наметавонанд фикрҳои духела дошта бошанд. Агар мо хоҳем, ки зарба занем, он гоҳ мо бояд бевосита ва яқинан зарба занем.

Набарди зиндагӣ бештар дар нишебиҳо рӯй медиҳад; бе набард ғалаба ба даст овардан, шояд маънои бе шараф онро ба даст овардан аст. Агар душвориҳо намебуданд, муваффақият намебуд; агар барои мубориза бурдан сабабе набошад, яъне зарур нест, ки чизеро ноил гардем.

– Самуил Смайлс

Пас, азизам, ҳама чиз аз ту вобаста аст. Ту метавонӣ гурезӣ, пинҳон шавӣ, ҷанҷол кунӣ, фарёд занӣ, то аз мушкилот дар зиндагӣ раҳоӣ ёбӣ ва ноком гардӣ. Ё ту метавонӣ ба душвориҳо иҷозат диҳӣ, ки дар ҳаёти ту рӯй диҳанд, ва тавассути онҳо қувват гирӣ.

> "Аён аст, дӯстон, ки *Худо на танҳо шуморо хеле дӯст медорад, балки барои як чизи махсус дасти Худро дар болои сари шумо нигоҳ медорад*. Вақте ки мо паёмро ба шумо мавъиза кардем, он на танҳо суханон буданд. Дар ботини шумо чизе рӯй медод. Рӯҳулқудс ҳамчун пӯлод эътиқодҳои шуморо обутоб медод" (1 Тас. 1:5, курсиви муаллиф, тарҷ. аз анг. MSG).

Аз пайи ин оят дуои ман дар бораи шумо:

Падари Осмонии азиз,

Бигзор мо, духтарони Ту, бо дили Ту ва даъвати осмонӣ муттаҳид бошем. Бигзор ҳаёти мо ифодаи маҳкам бофташудаи ҳамаи он чизе бошад, ки Ту барои мо орзу дорӣ, чӣ гуна зиндагӣ кунем, чиро ламс кунем, чиро бубинем, шунавем ва чиро соҳиб шавем. Моро муттаҳид гардон. Мо ба амали Ту итоат мекунем.

Бигзор иродаи Ту дар гудохтани сахт ва таъмиди обӣ иҷро шавад. Аз мо як чизи устувор ва чандир бисоз, то ки ҳар як паҳлӯи ҳаёти мо муҳаббат ва қуввати наҷотбахши Туро эълон кунад. Ба номи Исо. Омин.

Дар боби оянда мо мефаҳмем, ки чӣ тавр ҳамаи онро бо ҳадаф соҳиб шудан мумкин аст.

ҚИСМИ СЕЮМ

МУСАЛЛАҲ

8

Шамшери калом

Зеро ки мо, агарчи дар ҷисм зиндагӣ мекунем, ба ҳасби ҷисм намеҷангем; зеро аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки назди Худо боиқтидор аст [барои] хароб кардани қалъаҳо.

– 2 Қӯринтиён 10:3, 4

Шамшере, ки ба мо барои ба бар кардан бовар карда шудааст, на бо дастон, балки бо суханон бардошта мешавад. Мо Каломи Худоро ҳамчун силоҳе мегӯем, ки он хеле пештар аз он, ки мо онро дар амал мебинем, он шунида мешавад. Бори охирин ҷаҳон шамшерро, ё Каломи Худоро, дар шакли аз ҳама пурқудраттаринаш дар вақтҳои гаштугузори Исо дида буд. Ӯ мехоҳад, ки ҳамаи мо дар ин мавқеъ якҷоя ба камол бирасем.

Айнан ба мисли Наҷотдиҳандаи мо Худованд мо қудрат дорем, ки шамшери худро бо суханоне, ки талаффузи онро қарор кардаем, аз ғилоф барорем. Мо ҳамчун фиристодагони имон, умед ва муҳаббати Ӯ сухан меронем, то ки одамони ин замин бидонанд, ки онҳо ба воситаи марги Писари Ӯ бо Худои ҳамаи мавҷудоти зинда оштӣ шудаанд. Мо хизматгузорони умеде ҳастем, ки суханони онҳо бо намак ва рӯшноӣ омехта шудаанд, ки дар ҷаҳони бо торикӣ тундкардашуда аҷиб садо медиҳанд. Суханон ноаёнанд, аммо агар онҳо нодуруст истифода шаванд, онҳо метавонанд марговар бошанд.

Суханон – ин силоҳи потенсиалӣ барои
ҳама гуна ҳолатҳои хубу бад.

– Мэнли П. Холл

Мо қудрат дорем суханонеро талаффуз кунем, ки дилҳоро кушода ва баста метавонанд. Вақти он расидааст, ки бо нияти озод кардани дигар одамон суханони осмонӣ бигӯем.

Забони қадимаи мо ҳамаи он чиро, ки қаблан тақсим шуда буд, муттаҳид мекунад, зеро он суханони Худи Худоро ифода мекунад. Танҳо фикр кунед: Худо ба мо забони Худро додааст ва барои истифодаи он омӯхтани на грамматика, на аломатҳои китобатӣ лозим нест. Ӯ калимаҳоро бо қудрат пӯшонид ва ҳар як ҷумларо бодиққат сохт, то ҳар як ҳиҷо пур аз қудрат бошад ва бо ваъда анҷом ёбад.

> “Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳоми илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат фоиданок аст, то ки марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад” (2 Тим. 3:16, 17).

Аҳамият диҳед, ки дар он гуфта нашудааст, ки баъзе Навиштаҳо аз рӯи илҳоми илоҳист ва фоиданоканд, аммо гуфта мешавад, ки тамоми Навиштаҳо меомӯзонад, мазаммат мекунад, ислоҳ мекунад, омода месозад ва муҷаҳҳаз мегардонад. Агар мо он чизеро, ки мегӯем ва бо он чизе, ки зиндагӣ мекунем, интихоб кунем, мо на он қадар хуб муҷаҳҳаз мегардем ва ба он чизе, ки дар оянда моро интизор аст, омода намегардем. Навиштаҷот оинаи мо мегардад. Каломи Худо қудрат дорад моро чунон тағйир диҳад, ки то мо он чиро, ки ҳақиқат аст, инъикос кунем, ва он чиро, ки дурӯғ аст, хомӯш кунем. Андеша дар бораи Калом моро водор мекунад, ки на танҳо услуби сухангӯиамон, балки асли калимаҳоямонро низ тағйир диҳем.

> “Он ки аз боло меояд, аз ҳама болотар аст; ва он ки аз замин аст, заминӣ бошад ва чун заминӣ сухан гӯяд; Он ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст” (Юҳан. 3:31).

Забон қудрати боло бардоштан ва паст задан, баракат додан

ва лаънат кардан, шифо додан ва захмӣ карданро дорад. Мо метавонем аз рӯи намунаи гуфтори заминӣ ва ё аз рӯи намунаи гуфтори осмонӣ сухан ронем. Дар тарҷумаи The Message айни ҳамон оят чунин садо медиҳад: “Он Касе, ки аз болост – ин сару китф бар дигар фиристодагони Худо. Аз замин зодашуда ба замин пайваст аст ва бо забони заминӣ сухан мегӯяд; аз осмон зодашуда ба лигаи худ тааллуқ дорад”.

Мо аз замин зода шудаем ва аз боло аз осмон зода шудаем. Агар ман хабардор мешудам, ки то охири умри худ дар рӯи замин ман дар Италиё зиндагӣ мекунам, он гоҳ омӯхтани забони италиёвӣ маъное медошт. Аммо мо абадиятро дар осмон мегузаронем, бинобар он ҳозир азхуд кардани забони осмонӣ маъно дорад. Вақти он расидааст, ки бо забони аз боло зодашудаи мо сухан гӯем, ба забони мамлакати Падари мо.

> “Дилам аз ҳиссиёти хубе ба ҷӯш омадааст; ман мегӯям: сурудам ба подшоҳ бахшида шудааст; забонам қалами котиби тезнавис аст” (Заб. 44:2).

Аммо мо абадиятро дар осмон мегузаронем, бинобар он ҳозир азхуд кардани забони осмонӣ маъно дорад.

Худо мехоҳад дар мо қудрати Ӯро кушояд ва онро ба воситаи мо резад. Ӯ нақша надошт, ки мо бо ҳаёти бо забон маҳдудшуда зиндагӣ кунем, ва, аз ин рӯ, бо соҳаи қувваи инсонӣ. Дуо моро барои аз сар гузаронидани дахолати илоҳӣ даъват мекунад, ки моро ба як сатҳи нав мебардорад, ин сару китфоне, ки аз ҳадди забони инсонии мо болотар аст. Баландии нави мо ба мо нигоҳи нав мебахшад. Мо шамшерҳои худро мебардорем, вақте ки Каломи Ӯро мебардорем: “Мамот ва ҳаёт дар дасти забон аст” (Мас. 18:21).

Суханони Худо пок ва амалкунандаанд. Онҳо монанди шамшерҳои зиндаи мо ҳастанд, ки зулмотро равшан мегардонанд. Ӯ ба фарзандони Худ забони қавӣ, муқаддас ва қадимаро боварӣ кардааст. Ин суханони зиндаро бояд бо эҳтиром истифода бурд. Агар суханони муқаддаси Ӯ аз рӯи таъинот истифода нашаванд ё аз рӯи андешаи бад истифода шаванд, он гоҳ инъикоси он вайрон

мешавад, ва нури осмонӣ аз зулмот тира мешавад.

Ман мехостам бо забони хориҷӣ сӯҳбат кунам. Азхуд кардани маҷмӯи калимаҳое, ки барои муоширaт бо одамони давлати бегона кифоя мебуд, хеле хуб мешуд. Ба монанди бисёре аз амрикоиҳо, ман ду сол дар мактаб забони хориҷиро омӯхта будам, аммо азбаски касе набуд, ки бо ӯ сӯҳбат кунам, ҳатто дониши на он қадар зиёди забони фаронсавӣ ҳам зуд фаромӯш шуд. Агар ба мо пешниҳод мекарданд, ки забони итолиёвиро омӯзем, воқеа тамоман дигар мешуд. Гарчанде ки падари ман дар Иёлоти Муттаҳида таваллуд шудааст, забони англисӣ забони модарии ӯ набуд. Падару модари ӯ дар ҷазираи Ситсилия таваллуд шудаанд ва бинобар он бо забони итолиёвӣ сӯҳбат мекарданд. Дар он вақт итолиёвиҳо муҳоҷирони нодон ва камбағал ҳисобида мешуданд. Забони онҳо онҳоро бо ҷомеаи итолиёвӣ пайваст менамуд, аммо аз амрикоиҳои англисзабон ҷудо кард. Падарам зуд дарк кард, ки бо лаҳҷаи худ дар синф ӯ аз дигарон фарқ мекунад. Лаҳҷаро гум кардан душвор аст, агар дар хона бо як забон гап заниву, дар мактаб бо забони дигар. Вақте ки падарам ҳамагӣ даҳсола буд, модаркалонам бевазан шуд. Ҳамчун писари калонӣ, ӯ бо тамоми қувваташ кӯшиш мекард, ки ба модараш забони англисиро омӯзонад, ки ба шарофати он вай метавонист оилаашро таъмин кунад.

Падарам як вақтҳо нақл мекард, ки чӣ тавр дар овони ҷавонӣ аз хона гурехтааст. Ӯ номи худро аз Венерандо ба Ҷозеф иваз кард, дар флот адои хизмат кард ва дар Донишгоҳи Индиана футбол бозӣ мекард. Пас аз хатми коллеҷ ӯ дар ширкати ҳавопаймоӣ кор мекард, дар он ҷо бо модарам, ки ба ҳайси роҳбалад кор мекард, шинос шуд, бо ӯ издивоҷ кард ва кӯшиш кард, ки ҳама робитаро бо қашшоқии кӯдакии худ қатъ кунад.

Даҳсолаҳо мегузаштанд, падарам соҳибкори муваффақ шуд. Маро аз кӯдакӣ духтараки итолиёвӣ меномиданд, гарчанде ки ман ягон калима бо забони итолиёвӣ намедонистам. Вақте ки мо бо аҳли оилаи падарам дар хонаи модаркалонам ҷамъ мешудем, бародарон бо ҳамдигар бо эҳсосот ва бо овози баланд бо як забони фораме сӯҳбат мекарданд, ки ман дар хонаи худамон ҳеҷ гоҳ нашунида будам. Мутаассифона , танҳо чанд ибора ва суруд то ман омада расиданд. Афсӯс ки дигар ба фикрам намеомад, ки бештар омӯзам. Ҳатто ҳоло, вақте ки ман ба Итолиё меоям, ман

оҳанги суханронии модаркалонамро мешиносам, гӯё ки забони модари падарам ба духтари ӯ муроҷиат мекунад.

Оё шумо мехостед ба забони хориҷӣ сухан гӯед? Фикр накунед, сухан дар бораи кори дилгиркунанда оид ба омӯзиши грамматика намеравад. Ман фаҳмиши ҳақиқии ботиниро дар назар дорам, чунон амиқ, ки аз дил ба дил ҳарф задан мумкин аст. Агар шумо аллакай бо забони хориҷӣ озодона ҳарф занед, пас ба ман лозим нест ба шумо бигӯям, ки ин қобилият дарҳоро мекушояд ва байни одамони ношинос аз фарҳангҳои гуногун робитаҳои фаврӣ месозад. Алоқаи амиқи забони умумӣ ва мақсад сокинони мамлакатҳои гуногунро зич муттаҳид месозад.

Вақте ки мо китобҳои худро ба забонҳои гуногуни хориҷӣ тарҷума мекардем, мо дар ҳайрат меафтодем, ки паёмҳои мо чӣ гуна ба дастони одамони фарҳангҳои барои мо бегона меафтоданд. Онҳое, ки як вақтҳо ба китобҳои мо дастрасӣ надоштанд, эҳсос карданд, ки ба онҳо ғамхорӣ карданд, ба эҳтиёҷоти онҳо бо тӯҳфа кардани китобе, ки махсус барои онҳо тарҷума ва чоп карда шудааст, ҷавоб доданд. Онҳо на танҳо Каломи Худоро ба забони худ гирифтанд, балки онро дар китоби пур аз мисолҳои ҳаётӣ гирифтанд, ки онҳоро метавонистанд ҳар рӯз шахсан татбиқ намоянд.

Дар китоби “Қуввати ғамхории занона” ман сифати ғамхории занонаро дар шакли забони дил тавсиф кардам, ки барои ҳамаи занон якхела аст. Монанди забон, ғамхории занона метавонад бо сухан ва бидуни сухан ифода ёбад. Ин мисоли забони модарии умумии мост, ки ҳар яки мо дар қатори забоне, ки асли миллии моро ифода мекунад, дорем.

Ҳардуи ин забонҳо муҳиманд, ва дар ин китоб ман умед дорам, ки сатҳи наврo кашф кунам. Мехоҳам амиқтар бикобам ва дар бораи забоне сухан ронам, ки аз забони асли мо ва забони модарие, ки диламон бо он сухан меронад, тавонотар аст.

Шакли ин забон қудрат дорад, ки ба робитаҳои байни одамон амиқтар ворид шавад. Суханони Ӯ бо қувваи қавӣ ба ҳам печидаанд, то ноаёнро ба чизи намоён интиқол диҳанд, ҳама чизро аз ҳеҷ чиз эҷод кунанд.

Вақте ки Падари мо Каломро гуфт, раванди офариниш оғоз

ёфт. Аз холигии бесарусомонии бешакл тартибот ва нур пайдо шуд. Агар мо хоҳем духтароне бошем, ки барои ҷалоли Худои аҷиби худ корҳои шоёне анҷом медиҳанд, пас ба мо суханони Ӯ ва номи Ӯ лозим аст. Чи хеле ки дар Падари мо, дар мо низ фикрҳо дар ҷараёни офариниш озод мешаванд. Худо моро бо фаҳмиши амиқи он офарид, ки гирифтан, бардоштан ва дар вақти пурра таваллуд кардани ҳаёт чӣ маъно дорад. "Забон аз пурии дил сухан мегӯяд" (Мат. 12:34). Одатан ин ҷои Навиштаҷотро мо ҳамчун огоҳӣ меорем, ки дилҳои худро бояд ҳифз кард ва санҷид, ки чӣ дар он ҷамъ мешавад, бо гӯш додани он ки аз даҳони мо чӣ мебарояд. Аммо ин дафъа ман мехоҳам ба ин ҷои Навиштаҷот аз нигоҳи дигар назар андозам, зеро Худо ҳангоми офариниши коинот бо галактикаҳо аз пурии дили Худ сухан мегӯяд.

> "Зеро ки моҳияти нонамоёни Ӯ, яъне қуввати ҷовидонӣ ва Илоҳияти Ӯ, аз хилқати олам ба воситаи дидани офаридаҳояш ба назар намоён аст, бинобар ин онҳо ҳеҷ узре надоранд" (Рум. 1:20).

Ту, азизам, аз уқёнусҳо, кӯҳҳо ва шерҳо дида, мавҷудоти аҷибтаре ҳастӣ! Ту хислатҳои Худои ноаёни моро инъикос мекунӣ.

Вақте ки пичиррос ба ин забон шунида мешавад, дарҳол фазоҳои васеъ фаро гирифта мешаванд ва замину осмон ба ҳамдигар мепайвандад. Он гоҳ навбати мо барои сухан гуфтан фаро мерасад, зеро ки ин забони Падари мост.

Ғайр аз он ки Навиштаҷоти Муқаддас маҷмӯаи суханони навишташудаи Худост, ки шамшерҳоро об мекунад, он инчунин забони зинда, бо нафаси зодгоҳи ҳақиқии мост. Ва яъне ки ҳар як ҷумла чи барои роҳи заминии мо, ва чи барои ҷои муқаддаси баланд пур аз тасвиру дастурҳост.

Каломи Ӯ аз ҳар чизе, ки мо як вақтҳо дар бораи забон медонистем, болотар аст, зеро суханони Ӯ сарчашмаи ҳама

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Таҳаммул ва мудофиа ҳатто қудрати ҳамлаи шамзерзани хашмгинтаринро безарар мегардонад.

чизҳое буданд, ки мо ҳоло мебинем. Ҳар як шахс, новобаста аз донистани забони модарии худ ва мавҷудияти лаҳҷа, метавонад бо забони Падари мо бехато ҳарф занад. Ин матнҳои пурқувват ва қадима барои намояндагони ҳар қабила ва лаҳҷа дастрасанд.

Забонҳои хориҷӣ вақте пайдо шуданд, ки Худо одамони беитоатро пароканда кард, ки бо як забон сухан мегуфтанд. Ин рӯйдод дар Китоби Муқаддас сабт шудааст, ин дар он вақте рӯй додааст, ки одамон ба сохтани бурҷи Бобил шурӯъ карданд.

> «Ва Худованд фурӯд омад барои дидани шаҳр ва бурҷе ки фарзандони одам бино мекарданд. Ва Худованд гуфт: "Инак, қавм як аст, ва ҳамаи онҳоро забон як аст; ва ин корро шурӯъ кардаанд, ва акнун ҳар коре ки карданӣ шудаанд, барояшон дастнорас нахоҳад буд. Пас фурӯд оем, ва забони онҳоро дар он ҷо махлут кунем, то ки сухани якдигарро нафаҳманд". Ва Худованд онҳоро аз он ҷо бар рӯи тамоми замин пароканда кард; ва онҳо сохтани шаҳрро бас карданд. Аз ҳамин сабаб он ҷоро Бобил номидаанд; зеро ки дар он ҷо Худованд забони тамоми заминро махлут кард, ва аз он ҷо Худованд онҳоро бар рӯи тамоми замин пароканда кард» (Ҳас. 11:5-9).

Ҷолиб аст, ки ин лоиҳаи ба назар *имконнопазири* сохтмонӣ дар сурати мавҷуд будани ду омил *имконпазир* мешуд: халқи ягона ва забони умумӣ. Фикри онҳо метавонист муваффақ гардад, ба он нигоҳ накарда ки Худо онро ба нақша нагирифта буд. Ниятҳои онҳо комилан бар хилофи фармони Худо буд, ки дар Ҳастӣ, боби 1, дода шуда буд. Омехта шудани забонҳо на танҳо пешрафти онҳоро боздошт, аммо боз халқи ягонаро ба чор гӯшаи замин пароканда кард. Таърихи ҳастии башарии мо аз як забон оғоз шуд, ва ман боварӣ дорам, ки он бо як забон – забони мӯъҷизаи Худо хотима меёбад.

> «Ҳангоме ки он ғулғула баланд шуд, мардуми бисёре ҷамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худаш сухани онҳоро мешунид. Ва ҳама моту мабҳут ва мутааҷҷиб шуда, ба якдигар мегуфтанд: "Оё ҳамаи инҳо, ки гап мезананд, ҷалилӣ нестанд? Пас чӣ

> гуна ҳар яке аз мо сухани онҳоро ба забони зодгоҳи худ мешунавем? Мо, ки портиён ва модиён ва эломиён, ва сокинони байнаннаҳрайн, Яҳудо ва Қаппадукия, Понтус ва вилояти Осиё, Фриҷия ва Памфилия, Миср ва ноҳияи Либия, ки дар наздикии Қурин аст, ва зиёратчиёни румӣ, ҳам яҳудиён ва ҳам онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул кардаанд, ва аҳли Крит ва Арабистон ҳастем, *суханони инҳоро аз [кибриёи] Худо ба забонҳои худамон мешунавем*"» (Аъм. 2:6–11, курсиви муаллиф).

Вақте ки осмон дар замин овозро пайдо мекунад, он гоҳ бисёриҳо ҷамъ мешаванд. Вақте ки мо воқеан гуфтание дорем, он гоҳ Худо роҳи садо додани суханони моро пайдо мекунад, то ҳама онҳоро бишнаванд. Вақте ки мо фурӯтан мешавем, то суханони Ӯро бо қудрати Рӯҳи Ӯ бигӯем, корҳои аҷоибе рӯй медиҳанд. Ман бесаброна мунтазири ин ифодаи ягонаи мӯъҷизаи Худо ҳастам.

Худо барои он ки мӯъҷизаҳои бузурги Худро ба мардуми содиқ ва босавод, ки дар Ерусалим аз тамоми гӯшаву канори рӯи замин ҷамъ омада буданд, эълон кунад, аз Ҷалил, минтақае, ки бесавод ҳисобида мешуд, одамонро интихоб кард. Ин чӣ гуна ба шумо маъқул аст? Ҳеҷ кас дар канор намонд. Вақте ки мо ҳамон як чизро якҷоя мегӯем, мо таъсиреро ба вуҷуд меорем, ки аз он чизе, ки як забони оддии заминӣ қодир аст тавлид кунад, муҳимтар ва қавитар аст. Дар рӯзи Пантикост суханони осмонӣ дар рӯи замин садо доданд, ва ҳамаи касоне, ки дар он ҷо буданд, аз он огоҳ буданд.

Худои Таолои мо тантана дорад. Муҳаббати пуршараф ва марҳамати бузурги Ӯ ҳадду канор надорад. Бахшоиши наҷот танҳо дар Ӯ ба воситаи имон аст ва ҳамаи онҳое, ки Ӯро меҷӯянд, файз ва умед хоҳанд ёфт.

Ман ҳоло умуман дар бораи бо забонҳо сухан рондан намегӯям. Дар ин ҷо ба саволҳои глобалии бештар ҷавоб лозим аст: оё мо суханҳои худро тавре мегӯем, ки худро тира кунем ва Худоро ҷалол диҳем? Оё мо бо забони комили худ сухан мегӯем ё дар бораи корҳои комили Ӯ? Оё мо ба Рӯҳи Ӯ барои пур кардани мо иҷозат дода, овози ягона шуда метавонем?

Садоқат ба ягонагӣ танҳо вақте натиҷа меорад, ки ҳамаи иштирокчиён дар атрофи як ҳадафи олӣ муттаҳид шаванд.

Муттаҳидшавии мо бо ҳадафҳо ва забони Падари Осмонӣ оғози навро барои нақшаи Худо мегузорад ва одамонро дар атрофи нияти Ӯ муттаҳид месозад.

Қисмҳои зиёди шамшер (Ҷисми Ӯ ва Каломи Ӯ) парокандаанд, ки ҳама якҷоя ба чашмони мо ноаёнанд, аз ин рӯ, мо танҳо қисми худро медонем... ва он ҳам танҳо қисман. Барои фаҳмидани вазифаи як қисми алоҳида дар бораи тамоми тасвир тасаввурот доштан беҳтар аст.

Қисмҳои алоҳидаи намерасида маънои онро дорад, ки чунин қисмҳое вуҷуд доранд, ки мо дар бораи онҳо медонем, ва онҳое ҳастанд, ки Рӯҳи Худо ва Каломи Худоро пур мекунанд. Мо нубувват мекунем ва каломи имонро мегӯем, то ки моҳияти он чизеро эҷод намоем, ки ҳоло мо ҳамчун ҷузъиёти қисми алоҳида мебинем. Ӯ тамоми чизи мо дар ҳама чиз аст; мо як қисми чизи пурра ҳастем.

Муддати тӯлонӣ Каломро ба ҷои эълон кардан, тафсир мекарданд. Мо одатеро пайдо кардем, ки онро аз филтри таҷриба ва таассурот, афзалиятҳои иҷтимоӣ, таассубҳо ва ақлу тафаккури маҳдуди инсонӣ гузаронем, ба ҷои он ки танҳо Каломи гуфта ва навиштаи Ӯро то абадият бо қудрат эълон кунем.

Ба ҷои он ки Каломро дар шакли пурасрори абадият эълон кунем, мо васваса дорем, ки онро дар ҳамон нақши хурде, ки ба мо дода шудааст, тафсир кунем. Барои гап задан бо забоне, ки мо намефаҳмем, имон лозим аст.

Муддати тӯлонӣ Каломро ба ҷои эълон кардан, тафсир мекарданд.

> “Бо имон мо дарк мекунем, ки оламҳо бо каломи Худо тартиб ёфтааст, ба тавре ки аз чизҳои нонамоён чизҳои намоён ба вуҷуд омадааст” (Ибр. 11:3).

Худо ҷаҳонеро, ки мо мебинем, бо суханони барои мо ноаён офаридааст. Вақте ки мо мисли Падари худ рафтор мекунем, ва суханони Ӯро такрор мекунем, он гоҳ онҳо моҳият пайдо мекунанд. Вақте ки мо он чизеро, ки аллакай дар осмон бо қудрат ва то абад эълон карда шудааст, танҳо эълон мекунем, он гоҳ замини офаридашуда суханҳоро мешиносад ва ба иродаи Офаридгори худ итоат мекунад.

Вақте ки мо калимаҳои осмониро аз филтри замин мегузаронем, ба ҷои он ки заминро бо суханони осмон баробар кунем, он гоҳ мо дар тафсир аз ҳад зиёд чизҳоро гум мекунем. Барои мо беҳтар аст, ки ҳикматро аз замонҳои Қадим бигирем, на аз мардуми замони мо. Рости гап, ҳангоми хондани китоби Айюб, фикр мекардам, ки дӯстони ӯ суханони олӣ мегуфтанд, то он даме ки Худо сухан гуфтанро оғоз накард!

> «“Он кист, ки машвaратро бемаънӣ *пинҳон мекунад*?” Ба яқин, ман дар бораи чизҳое, ки фаҳм накардаам, фикр баён намудаам, дар бораи корҳои аҷоибе, ки аз ақли ман берун аст, ва ман онҳоро намедонам» (Айюб 42:3, курсиви муаллиф).

Дар тарҷумаҳои дигари Китоби Муқаддас калимаҳои “тиракунанда”, “ифлоскунанда” ва “шубҳакунанда” истифода мешаванд. Ҳамаи тарҷумаҳо ҳамон як маънои “пинҳонкунанда”-ро доранд. Бо кӯшиши фаҳмонидани чизе, ки мо намефаҳмем, мо ҷилои ҳикмати Худоро тира ё рӯйпӯш мекунем. Вақте ки мо ақсои Каломи осмонии Ӯро кунд мекунем, мо бузургии Ӯро зери шубҳа мегузорем.

Вақте ки ман яке аз писаронамро мефиристам, то ба бародараш бигӯяд: “Модарам мехоҳад, ки ту худи ҳозир ба поён фароӣ”, ман интизор мешавам, ки ӯ суханони маро айнан ҳамон тавре ки гуфтам, такрор мекунад. Аммо вақте ки ӯ чизеро, ки ман гуфтам, аз хотир мебарорад, ё чизеро илова мекунад, ки ман нагуфтам, паём баъзан нофаҳмо мегардад. Масалан: “Модарам мехоҳад, ки ту ба поён равӣ, то дастархон ороста кунӣ”. (Вай метавонад чизеро илова кунад, чунки худи ӯ мехоҳад, ки бародараш дастархон орояд.) Аммо агар ман дар баробари ин ӯро даъват мекардам, ки сагро сайругашт кунонад ё танҳо бо вай вақт гузаронад, он гоҳ паём нодуруст мебуд. Ё агар писари ман танҳо мегуфт: “Модарам мехоҳад, ки ту ба поён равӣ”, бо аниқ накардани он ки кай, он гоҳ бародараш ҷавоб медод: “Хуб”. Аммо бо надонистани он ки вай бояд фавран равад, ӯ шояд дертар мефаромад. Ин мисолҳои хурд дар ҳолатҳои муҳим метавонанд хеле калон шаванд.

Худо – ягона касе, ки ҳама чизро медонад. Ӯ он чиро, ки мо умуман намедонем, медонад, бинобар ин Ӯ ба мо ҳикмати роҳҳо ва фикрҳои Худро дар бораи ҳама чизҳое, ки маъно дорад, додааст. Аммо, ҳамчун писарони ман низ, мо аксар вақт чунин меҳисобем, ки сабаби далелҳои Ӯ ва вақти иҷрои онҳо чандон муҳим нест.

Биёед мебинем, ки чӣ тавр Павлус писари рӯҳонии худ Тимотиюсро дастур медиҳад.

> "Ки *каломро мавъиза кунӣ ва дар вақти муносиб ё номуносиб омода бошӣ,* бо тамоми пурсабрӣ омӯзгорӣ ва мазаммат, *манъ* ва *насиҳат кунӣ*. Зеро *замоне фаро хоҳад расид, ки таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард*, балки бар тибқи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд баргузид, ки нутқашон ба гӯшҳо хуш ояд; ва гӯшҳои худро *аз ростӣ гардонда*, ба қиссаҳо рӯ хоҳанд овард" (2 Тим. 4:2–4, курсиви муаллиф).

Ба ҷои суханони равшанро мавъиза кардан, суханони нурро мавъиза кун! Ман мефаҳмам, ки замоне буд, ки шамшери Каломи Худоро бидуни нур ба забон оварда, ба қонуншиносӣ меафтоданд. Бо илова намудани пешниҳодҳои худ, мо ҳамеша шукӯҳи Каломи Худоро таҳриф мекунем. Вақте ки одамон аз чизе захмӣ мешуданд, ки он бояд шифо медод, онҳо диққати ҳақиқиро гум мекарданд.

Бисёр хизматгузорон ва роҳбарон барои натарсонидани мардум андаке таҳриф мекарданд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки нармтар ва ҳассостар бошанд, шаклҳои кӯтоҳу латифтари суханро истифода бурда, аз Каломи Худо як навъ лафз месохтанд. Ба мо бешубҳа ҳассосият ва нармӣ лозим аст. Дар ин равишҳо як чизи муфиде ҳаст, аммо вақте ки мо бо паёми Худо ба созиш меравем, фоида хато мешавад.

Умуман суханони кӯтоҳ беҳтаранд, аммо
суханони кӯҳна аз ҳама беҳтаринанд.

– Уинстон Черчилл

Уинстон Черчилл муоширатгари барҷаста буд. Суханони ӯ

ба дуриҳои дур расида, берун аз вақт садо медоданд, онҳо то имрӯз ҳам аҳамият доранд. Ман фикр мекунам, ки ин иқтибос мефаҳмонад, ки суханони кӯтоҳ возеҳ садо медиҳанд, аммо суханони кӯҳна ба озмоиши вақт беҳтар аз ҳама тоб меоранд. Чи қадаре ки суханони инсон муосир ба назар расанд ҳам, дар абадияти беохир онҳо ниҳоят кӯҳна мешаванд.

Дар замони Исо яҳудиён ду забонро истифода мебурданд: забони ибрӣ барои хизматгузорӣ дар маъбад ва омӯзиши матнҳои муқаддас, забони арамӣ барои истифодаи ҳаррӯза дар хона ва бозор. Исо ба одамон суханони муқаддаси пинҳонӣ ва қудрати Худоро ба кӯчаҳо, хонаҳо ва бозорҳо овард. Аммо Ӯ намегузошт, ки ба муқаддасот ҳамчун ба як чизи оддӣ муносибат кунанд, ба он нигоҳ накарда ки Худи Ӯ ба одамони оддӣ ҳамчун ба муқаддасон муносибат мекард.

Дар кӯшишҳои худ барои ҳама одамон ҳама чиз шудан, оё мо иҷозат насодаем, ки суханони мо муқаррарӣ гарданд, ки арзиш ва вазни абадии муқаддасиро аз даст додаанд? Аз ҳаёти шахсиам мисол меорам. Солҳои зиёд ман шунавандагони худро таълим медодам, ки домҳои гузаштаро тарк намоянд, зеро ки бо Худо "гузаштаи ту – наояндаи ту".

Инибораро Худо ба ман соли 1994 дар дуо дод. Одатан одамон ибораеро дар хотир доранд, ки ба осонӣ аз контекст ҷудо карда мешавад. Бо вуҷуди ин, ин ифода мӯҳлати маҳдуди худ ё ин ки мӯҳлати анҷоми худро дорад. Вақте ки дар якҷоягӣ бо Навиштаҷот дар бораи ҳамон мавзӯъ эълон карда мешавад, он қудрати дигаргункунанда дорад. "Гузаштаи ту – наояндаи ту" – ин нусхаи мухтасари порча аз Филиппиён:

> "Эй бародарон, гумон намекунам, ки ман аллакай расида бошам, балки фақат як чизро мегӯям: он чиро, ки дар қафост, аз хотир бароварда ва ба пеш ҳаракат карда, ман сӯи мақсаде шитоб менамоям, ки фарҷоми ғолибонаи даъвати Худост аз арши аъло дар Исои Масеҳ"
> (Филип. 3:13, 14).

Он чизе, ки ман гуфтам, рост аст, аммо дар ин ибора, назар ба ҳақиқат, камтар қувват ҳаст. Як навъ лафзҳои аз ҳақиқат

ҳосилшуда ҳамон як қуввати аслиро надоранд. Ба мо дигар бо суханони аз қувват маҳрум зиндагӣ кардан мумкин нест, бо фикри он ки матнҳои муқаддас дар мавъизаи мо дигар зарурият надоранд. Мо ҳамеша ба нишон нахоҳем расид, агар мо кӯшиш кунем чунин вонамуд кунем, ки гӯё ба Навиштаҷот пайравӣ мекунем, аммо воқеан Ӯро надорем.

Ибораҳои фарогир ба осонӣ дар хотир нақш мебанданд, зеро онҳо... фарогир. Дар ҷаҳони муосир, ки бо воситаҳои иҷтимоии ахбори умум фаро гирифта шудааст, ҳама гуна суханон ва ибораҳои равшан фавран дар саросари ҷаҳон парвоз мекунанд. Аммо онҳо дар роҳи худ чиро боқӣ мегузоранд? Оё Facebook ва Twitter қудрати тағйир доданро доранд? Умедворам, ки чунин аст, зеро миллионҳо одамон вақти зиёдеро дар доираи таъсири онҳо сарф мекунанд. Ман дуо мекунам, ки онҳо насли аблаҳони доноро, ки ҳама чизро медонанд, вале ҳеҷ коре намекунанд, ба вуҷуд наоранд.

Дар забурҳои ибронӣ калимаи “село” аксар вақт пайдо мешавад, ки маънои таваққуфи муаттарро дорад. Барои чӣ? Зеро таваққуф имкон медиҳад, ки суханони муқаддас ва шукӯҳу шаҳомати вайроннашавандаи онҳо аз садди андешаҳои тира ворид шаванд. Бе овози Рӯҳулқудс ҳеҷ гуна фошкунӣ дар гуноҳ вуҷуд надорад, аз ин рӯ, маслиҳати оқилона вуҷуд надорад.

Аҷоиб, ба шарофати кадом суханони гуфтаамон мо дар воқеияти худ қарор дорем. Дар як мусоҳиба Уилям Бутро, асосгузори Артиши наҷотро, оиди он пурсиданд, ки дар калисои асри 20-ум аз чӣ метарсад. Ана ӯ чӣ гуфт:

> “Ба саволи шумо посух дода, ман фикр мекунам, ки бузургтарин хатаре, ки калисои замони ояндаро интизор аст, ин дин бидуни Рӯҳулқудс, масеҳият бидуни Масеҳ, омурзиш бидуни тавба, наҷот бидуни эҳё, сиёсат бидуни Худо ва биҳишт бидуни дӯзах хоҳад буд”.

Вақте ки ман ин огоҳии нубувватиро хондам, он диламро мисли теғи шамшер сӯрох кард. Ман дарди хатоҳои дигаронро ба дӯш намегирам, балки барои хатоҳои шахсии худам азоб мекашам. Ҳоло вақти он нест, ки ба гурӯҳчаҳои алоҳида тақсим

шуда, ба ҳамдигар бо ангушт ишора кунем. Бадани Масеҳ дар ҳолати хеле вазнин қарор дорад. Агар мо ба шарофати он чизе, ки дар давоми чанд даҳсолаи охир гуфта будем, дар он қарор дошта бошем, он гоҳ биёед қувваи худро ҷамъ кунем, то ки дар сахраи мустаҳками Каломи Худо рони нав ба вуҷуд орем.

> "Баъзеҳо неши забон мезананд, ки мисли зарби шамшер аст, вале забони хирадмандон офият мебахшад"
> (Мас. 12:18).

Биёед ҳикмати Худоро бигӯем ва бубинем, ки чӣ тавр шифоёбӣ оғоз меёбад.

Огоҳӣ

Дар ҳаёт бисёр чизҳо бо аломатҳои огоҳкунанда меоянд, суханон бешубҳа бо худ огоҳиҳои зиёдеро доранд. Мамот ва ҳаёт дар дасти суханони мо – ин огоҳӣ. Дар сухан гуфтан оҳиста бошед – огоҳӣ. Фикрҳо ва суханон воқеияти шуморо эҷод мекунанд – инчунин огоҳӣ.

Фикрҳои худро назорат кунед, онҳо суханони шумо хоҳанд гардид. Суханони худро назорат кунед, онҳо амалҳои шумо хоҳанд гардид. Амалҳои худро назорат кунед, онҳо одатҳои шумо хоҳанд гардид. Одатҳои худро назорат кунед, онҳо хислати шумо хоҳанд гардид. Хислати худро назорат кунед, он тақдири шумо хоҳад гардид.

– Муаллифи номаълум

Агар мо нисбати ин изҳорот ҷиддӣ муносибат кунем, мо метавонем бо санҷиши доимии фикр, суханон, амалҳо ва одатҳои худ зиндагӣ кунем! Аммо, сарфи назар аз дурустии пурраи ин пайдарпайии мазкур, мо умуман набояд ҳамчун дар шӯъбаи полис зиндагӣ кунем, ки дар он фикрҳои мо доимо санҷида мешаванд. Баръакс, Худо моро ба табодули афкор

бо Ӯ даъват мекунад, ки назар ба кӯшиши мустақилона пайдо кардани ҳалли дуруст, фоиданоктар аст.

> “Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нест, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест, — мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баланд аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳои Ман аз фикрҳои шумо баланд аст. Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон меборад ва ба он ҷо барнамегардад, балки заминро сероб карда, онро ҳосилхез ва сабзу хуррам мегардонад, ва ба зироаткор тухм ва ба нонхӯр нон мебахшад, ончунон каломе ки аз даҳони Ман мебарояд, хоҳад буд: вай сӯи Ман бенатиҷа нахоҳад баргашт, балки он чиро, ки Ман хостаам, ба ҷо хоҳад овард, ва ба иҷрои он чи, ки барояш варо фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд” (Иш. 55:8-11).

Ақли мо бо Каломи Ӯ нав мешавад, вақте ки мо онро мехонем. Дар баробари нав шудани ақли мо фикрҳои мо тағйир меёбанд. Дигаргунии раванди фикррониӣ дар он чизе, ки мо дар бораи худ, ҷаҳони атроф ва одамон мегӯем, тағйиротро ба вуҷуд меорад. Тағйирот дар забони мо дигаргуниҳоро дар рафтори мо ба вуҷуд меорад ва моро бо ҳадафҳои осмонӣ барои замин мепайвандад. Суханони мо иродаи Падари Осмонии моро бо акси садо инъикос мекунанд, ва токзор ба шукуфтан оғоз мекунад.

Каломи зиндаи Худо – ин ибтидои ҳамаи ҳақиқатҳои дигаргункунандаи пурқувват. Ниҳоятан Ҳақиқат – ин назария барои муҳокима не, ин Каломе, ки ҷисм гардидааст, ин Исо аст.

> «Исо ба вай гуфт: “Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман”» (Юҳан. 14:6).

Гуфтани ҳақиқат – дигар асту, ҳақиқат будан – тамоман чизи дигар! Мо бояд ба намунаи Исо пайравӣ кунем ва бо ҳақиқат зиндагӣ кунем. Ӯ ҳақиқатест, ки мӯҳлати анҷом надорад, зеро ки Ӯ то абад зинда аст! Ӯ ҳар сония бо нури Худ моро рӯҳбаланд мекунад ва дигаргун месозад.

Ибораи ман: “Гузаштаи ту – ин на ояндаи ту!” бо дари каме кушода муқоиса карда мешавад; Каломи Ӯ – дарвозаҳои калон кушодашуда. Ҳақиқати Худо қодир аст, ки моро ҷудо кунад ва бо нури Ӯ пӯшонад. Худои Падари мо чӣ хел аҷиб аст, ки ба мо на танҳо забон, балки Исоро низ додааст, ки барои мо намунае гардидаст, то ки чи хеле ки мегӯем, ҳамон тавр зиндагӣ кунем.

> «Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Писар наметавонад аз Худ чизе ба амал оварад, магар он чи бубинад, ки Падар ба амал меоварад: зеро ки он чи Ӯ мекунад, Писар низ мекунад”» (Юҳан. 5:19).

На танҳо Каломи Ӯ зинда аст... балки иродаи Ӯ низ. Барои чӣ ман чунин гуфта метавонам? Барои он ки Исо иродаи Падарро нишон дод, ва Ӯ Каломи Худост, ки дар ҷисми инсон ифода ёфтааст.

> «Бинобар ин [Масеҳ] ба ҷаҳон дохил шуда, мегӯяд: “Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ, балки бадане барои Ман муҳайё намудӣ; [қурбонии] сӯхтанӣ ва қурбонии хато барои Ту писандида набуд. Он гоҳ гуфтам: “*Инак, меоям, — [чунон ки] дар тӯмори китоб дар бораи Ман навишта шудааст, — то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам*”» (Ибр. 10:5-7, курсиви муаллиф).

Инак, саволе ба миён меояд: дар ин китоб дар бораи мо чӣ навишта шудааст? Мувофиқи боби дуюми китоби Аъмол, духтарони Худо қисми аъмоле мегарданд, ки аз ҷониби осмон илҳом гирифтаанд: мо дар баробари писарони Ӯ нубувват хоҳем кард, вақте ки ҷоришавии Рӯҳи Худоро эҳсос мекунем. Дар рӯи замине, ки пур аз мӯъҷиза ва аломатҳои Ӯст, гаштугузор намуда, мо дар зери ҷамъи лашкари осмонӣ ба Ӯ хизмат хоҳем кард. Дар рӯзҳои мо ҳар касе, ки сӯи Худо нидо мекунад, наҷот хоҳад ёфт (ниг. Ибр. 10:17-21). Ин сарҳадҳои аҷиб иродаи саховатмандонаи Ӯро нисбати мо нишон медиҳанд.

Оё шумо мехоҳед, ки иродаи Ӯро чунон иҷро кунед, то ки ҳар чизи дар бораи шумо навишташуда шакли намоёнро гирад?

Гумон мекунам, ки мехоҳед. Биёед ин лаҳзаро аз даст надиҳем ва онро бо дуо мӯҳр занем.

• • •

Падари Осмонӣ,
Ана духтари Ту. Ман омадам, то ки иродаи Туро иҷро кунам.
Бигзор дар ҳаёти ман ҳар чизи дар бораи ман навишташуда амалӣ гардад. Ман Каломи Туро риоя мекунам, онро мегӯям ва бо ҳаёти худ онро инъикос мекунам. Ба номи Исо, омин.

9

Шамшери дарав

Инак, Ман ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, киштзорро бубинед, ки барои дарав сафед шудааст.

– Юҳанно 4:35

Дар замини Америкои Шимолӣ танҳо як намуди шамшер маълум аст – мачете. Дар анъанаи воқеии амрикоӣ он бисёрфунксионалӣ мебошад, зеро зиёда аз бист намуди татбиқро дорад. Дар байни онҳо чор категорияи асосиро ҷудо кардан мумкин аст: тоза кардан ва кушодани роҳ, тағйир додани вазъият, ҷамъ кардани ҳосил, ҳамла ё муҳофизат намудан.

Мачете барои эҳтиёҷоти гуногун истифода мешавад. Масалан, бо он дар пайроҳа алаф даравидан, барои поруандозии боғ пору реза кардан, дарахтонро буридан ва барои гулхан ҳезум тайёр намудан мумкин аст. Бо ёрии мачете барои лагер майдонча омода намудан, хайма сохтан, майдончаи назди ҳавлигиро ба тартиб овардан, буттадеворро бурида кӯтоҳ кардан мумкин аст. Ғайр аз он, бо он шохаҳои зиёдатии дарахтонро буридан, барои беҳтар намудани қадкашии ток токзорро тоза кардан, сутунчаҳо гузоштан, хаймаро кашида таранг кардан мумкин аст. Мачете барои ҷамъоварии ҳосили биринҷ, найшакар, ҷуворимакка, ҷавдор, арзан, ҷав, марҷумак, ҷави русӣ ва хӯроки чорво истифода бурда мешавад, инчунин барои буридан ва кушодани норҷил,

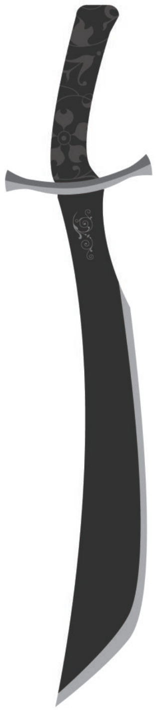

чормағз ва ғайраҳо. Мачете барои даравидани алаф хеле мувофиқ аст, чунки вай пояю баргҳоро нағз бурида, решаҳояшро бошад барои ҳосили навбатӣ дар замин мемонад.

Ниҳоят, бо он худро ҳимоя намудан ва куштан мумкин аст, гарчанде ки он барои ин мақсадҳо офарида нашудааст. Мачете – ин як силоҳи даҳшатнок барои худмуҳофизаткунӣ, ки қодир аст рақибон ё ҳайвоноти ваҳширо ҳаросонад ё мори заҳролудро бикушад. Бо он ҳамчунин сайд ва ҳайвоноти хонагиро куштан мумкин аст.

Кӣ медонист... дуруст?

Мачете маҷмӯи корд, табар ва шамшерро муаррифӣ мекунад. Аз сабаби тарзи истифодабарии гуногун он қисми ҳаёти ҳаррӯза дар бисёр қисматҳои ҷаҳон ба ҳисоб меравад. Бо чунин рӯйхати таъсирбахши ҳамаи татбиқи он тасаввур кардан душвор аст, ки ман ин силоҳро надошта, то ҳол зиндаам.

Дар саҳифаҳои минбаъда ман бештар дар бораи он нақл хоҳам кард, ки вақте ки мо ба тоза кардани пайроҳаҳо оғоз мекунем, намуди олами атрофро тағйир медиҳем ва аз саҳроҳо ҳосил ҷамъ меоварем, чӣ рӯй медиҳад. Шумо метавонед пайроҳаи худро пайдо кунед, хайма созед ва аз самараи меҳнат лаззат баред. Ва дар роҳ бо морҳо сарукор гиред, ки ҳангоми вохӯрӣ бо онҳо барои фикр кардан вақт нест.

Ҳеҷ чиз роҳи рӯҳониро беҳтар аз Каломи Худо равшан намекунад. Китоби Масалҳоро аз назар гузаронед, ва шумо дар бораи он чизе, ки шуморо аз пеш ва қафо ҳамроҳӣ мекунад, равшанӣ хоҳед гирифт. Роҳҳо – ин на танҳо воситаи ба даст овардани охир. Роҳҳо ва пайроҳаҳо мақсад доранд. Баъзан хеле барвақт ба даст овардани охири роҳ зараровар буда метавонад. Дар хислат тағйир наёфта ва дар камолот ба воя нарасида, мақсади худро ноил гардидан хатарнок аст. Аксар вақт хислат ва

қувват маҳз ҳангоми тай намудани роҳ ба даст оварда мешаванд. Китоби Муқаддас моро огоҳ мекунад, ки он чизе, ки ба осонӣ ба даст оварда мешавад, оқибаташ на ҳама вақт бобаракат мешавад (ниг. Мас. 20:21).

Бо тамоми воситаҳои ҳозиразамони ҳаракат мо баъзе алоқаро бо мақсади сафар гум кардаем. Ҳаёт дар комёбӣ ва муносибатҳо на дар ҷаҳиши зуд аз нуқтаи А ба нуқтаи В, балки дар дарсҳое, ки дар раванди ин роҳ ба даст оварда шудаанд, сохта мешавад.

Дар замони ҳозира, вақте ки мо роҳҳои пиёдагардиро дорем, мо аксар вақт роҳҳо гуфта пайроҳаҳои чиркин ё пайроҳачаҳои кӯтоҳи ҷангалҳо ва саҳроҳоро меномем. Дар гузашта одамон бо роҳҳо ҳаракат мекарданд, ва бо пайроҳаҳо то роҳҳо мерасиданд.

Мутаассифона, мо одамоне шудаем, ки аз як ҷо ба ҷои дигар чунон зуд мерасанд, ки пайроҳаҳоеро, ки барои расидан ба тамоми роҳ зарур аст, пайхас накунем. Ҳаракати доимии уфуқӣ дар рӯи замин аксар вақт аз ҳисоби роҳи амудии мо анҷом дода мешавад.

Тасодуфӣ нест, ки яке аз стратегияҳое, ки Рум барои забт кардани ҷаҳон истифода мекард, сохтани кӯпрукҳо ва роҳҳо буд. Бо онҳо артиши румӣ роҳ мерафт ва фарҳанг паҳн мешуд. Аз рӯи тарҳи худ, роҳҳо, кӯпрукҳо ва пайроҳаҳо ҳудудҳои бетарафанд, аммо дар рӯзҳои империяи Рум аскарони душман метавонистанд аз ин роҳҳо ба осонӣ истифода баранд, чи тавре ки аз он иттифоқчиёни дӯст метавонистанд истифода баранд. Дар рӯзҳои мо заминро роҳҳои рақамӣ, аз қабили Интернет ва ВАО, иҳота кардаанд. Барои он ки онҳо алоқаи шахсӣ ва иртиботро иваз накунанд, онҳоро бояд бо эҳтиёткории зиёд гузошт. Дар хатари талоқ бисёр оилаҳо қарор дода шуданд, аз барои он ки яке аз ҳамсарон дар назди экрани компютер нишаста, муносибатҳои виртуалӣ месохт, вақте ки дигаре дар тахти хоб ӯро танҳо интизор буд. Барои ҷуфтҳои дигар таҳдид телефон буд, ки яке аз ҳамсарон намехост онро хомӯш кунад, то ки бо оилаи худ вақти пурра гузаронад, ва ба ҷои он муошират бо дӯстонро интихоб мекард.

Ҳар рӯз – ин як саёҳат дар байни вақт. Мо дар он ҳаракат мекунем, ҳатто агар аз хона набароем. Вақт, мансаб ва сарнавишт пайроҳаҳои худро доранд, дӯстон роҳи худро тай мекунанд,

оилаҳо саёҳатҳои худро анҷом медиҳанд. Аз боиси душвориҳо дар пайроҳаҳои печида силоҳи хуби худро дар ҳолати омода нигоҳ доштан зарур аст. Ҳамин тариқ одамони дигар метавонанд пайро гум накарда ва аз беэътинооии мо гумроҳ нашуда, моро пайравӣ кунанд.

Биёед сюжети худро содда кунем. Тибқи Китоби Забур ва Китоби Масалҳо дар роҳи ҳаёт танҳо ду роҳ вуҷуд дорад: роҳе, ки ба рӯшноӣ ва ҳаёт мебарад, ва оне, ки ба зулмот ва марг мебарад. Роҳи сеюм нест. Чунин ба назар мерасад, ки интихоб аён аст – роҳи Худоро ба сӯи нур ва ҳаёт интихоб намо. Аммо баъзан барои интихоби роҳи дуруст ба мо каме бештар равшанӣ лозим аст.

Масалан, дар айёми ҷавонӣ ба мо таҷриба намерасад. Дар беморӣ рӯъё намерасад. Дар торикӣ мо хавфи роҳгум заданро дорем. Баъзан даромадгоҳ базӯр фарқ карда мешавад, ва роҳ базӯр равшан аст, ва аз ин рӯ, аён аст, ки ба мо рӯшноии бештар лозим аст. Хиради забурсарой мегӯяд: “Оғози каломи Ту нур мепошад, соддадилонро фаҳм мебахшад” (Заб. 118:130).

Ин маънои онро дорад, ки ба мо нури табиӣ кофӣ нест. Ба мо Каломи Худо зарур аст, ки ба дил роҳ ёфта, на танҳо рӯҳро нигоҳ медорад, балки ҳамчунин ба мо нур мерезад. Хавфу хатаре, ки дар торикӣ ниҳон аст, бо нур мунаввар мешавад.

Роҳҳои нав ва қадима

Бештар аз ҳарвақта Худо аз мо хоҳиш мекунад, ки роҳҳои навро таҳқиқ кунем ва роҳҳои қадимаро барои худ аз нав кашф кунем. Муддати тӯлонӣ халқи Худо аз роҳи қудсият дур қадамгузор буд (ниг. Ирм. 18:15). Ба мо Калом лозим аст, он ба мо роҳро ба пеш мекушояд. Айнан ҳамон тавре ки мачете роҳро дар ҷангали ёбоӣ тоза мекунад, шамшери Каломи Худо қодир аст занҷирҳоеро, ки моро бастааст, бибурад.

Муддати тӯлонӣ халқи Худо аз роҳи қудсият дур қадамгузор буд.

Ин маънои онро дорад, ки шояд мо аз он пайроҳаҳое, ки ба назари мо душвор буданд, канорагирӣ мекардем, аммо мо метавонем аз Каломи Худо истифода барем, то роҳи моро тоза ва равшан кунад. Агар ту масеҳӣ бошӣ, ин маънои онро

дорад, ки душман даромадгоҳи роҳи наҷотро аз ту пинҳон карда натавонист, аммо ӯ тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳад, ки туро аз ин роҳ гумроҳ созад. Нури Каломи Худо фаҳмиш медиҳад, ки қодир аст

> “... туро аз *роҳи бад* халос кунад, аз касе ки *каҷгуфтор* аст, аз онҳое ки *тариқҳои ростро* тарк мекунанд, то ки бо *роҳҳои торикӣ* равона шаванд, аз онҳое ки аз кирдори бад хурсанд мешаванд, аз рафтори бад ба ваҷд меоянд, ки *тариқҳои* онҳо *каҷу килеб* аст, ва онҳо *дар роҳҳои худ каҷравӣ мекунанд*” (Мас. 2:12–15, курсиви муаллиф).

Аз ин ояти Навиштаҷот мо мефаҳмем, ки дурӯғ ба роҳҳои торикӣ ва роҳҳои каҷ мебарад, ки дар ниҳоят шуморо аз роҳи ҳаёт гумроҳ месозад. Навиштаҷот се чизро нишон медиҳад: бадӣ *роҳ, тариқ ва забон* дорад. Аз ин рӯ, комилан табиист, ки адолат ҳам роҳ, тариқ ва забон дорад (шумо, албатта, оиди ин медонед!).

Калимаи “роҳ” метавонад ба усулҳо, урфу одатҳо, тарзҳо, равишҳо, тактикаҳо ё услубҳо ишора кунад. Ба усулҳо ё роҳҳои бадӣ, масалан, мағрурӣ, беитоатӣ, беномусӣ, тӯҳмат, фисқу фуҷур, дурӯғ, хиёнат, зино, бутпарастӣ, қасос, нафрат, ҳасад, ғазаб ва ҷодугарӣ таааллуқ доранд.

Байни калимаҳои “роҳ” ва “тариқ” фарқият вуҷуд дорад. Роҳ маънои тарзи рафтанро дорад, ва тариқ маънои самти рафтанро дорад. Роҳе, ки шумо меравед, метавонад аз пиёдагардӣ то парвоз гуногун бошад, ва тариқе, ки шумо бо он меравед, метавонад аз шарқ ба ғарб гузарад. Дар контексти Навиштаҷот бо тариқи одилона роҳ гаштан, маънои гуфтани ҳақиқатро дорад, на гуфтани дурӯғро.

Ҷузъи сеюми ин ҷои Навиштаҷот – забон. Новобаста аз он ки мо инро дарк мекунем ё не, суханонамон тарзи ҳаракат ва самтро муайян мекунанд. Забон қудрат дорад, ки моро ба тариқҳо ва роҳҳои одилона бипайвандад ва ҷойгир кунад, айнан ҳамон тавре ки суханон қудрати аз бадӣ муҳофизат кардани моро доранд.

Ба ибораи дигар, роҳ тарзи чӣ гуна рафтанро тасвир мекунад, ва тариқ маънои самтро дорад, ва ҳардуи инҳо одатан бо табиати калимаҳои даҳони мо интихоб мешаванд. Забони мо, ё интихоби

калимаҳо, қудрати муайян кардани ҷараёни зиндагии моро дорад.

Аммо чӣ мешавад, агар шумо кӯшиш кунед, ки тариқи худро пайдо кунед? Чӣ мешавад, агар пештарааш аллакай аз фоидаи худ гузашта бошад, ё шумо мехоҳед, ки бо ҳамон тариқи пешина роҳи худро идома диҳед, то одамони дигар роҳи худро пайдо кунанд? Чӣ тавр шумо дар ин пайроҳаҳо роҳ меёбед? Рости гап, бисёр одамон аз хатои дигарон гумроҳ шудаанд.

Қонуншиносӣ бисёр одамонро аз порсоии ҳақиқӣ дур мекунад, дар ҳоле ки роҳи шарорат онҳоеро ҷалб мекунад, ки дар шаҳват ва ҳавасҳои аз ҳад зиёд қарор доранд. Бо роҳе рафтан, ки дигаронро ба ҳеҷ куҷое нарасониданд, маъное надорад. Мо имконият дорем, ки бо роҳи нав ва равшан биравем (ниг. Ибр. 10:20).

Ба он ҷое нарав, ки пайроҳа мебарад.
Беҳтараш ба ҷое бирав, ки дар он ҷо пайроҳа
нест, ва аз паси худ пайе гузор.

– Ралф Уолдо Эмерсон

Ман намехоҳам, ки мухолифона садо диҳам, аммо баъзан роҳҳои одилона муносибати бечунучаро талаб мекунанд. Исо ҳеҷ гоҳ аз роҳи адолат канорагирӣ намекард, балки бешубҳа Ӯ пешрав буд. Вақте ки Ӯ шогирдони Худро ба тамоми рӯи замин фиристод, то ба ҳамаи халқҳо таълим диҳанд, ба пайравонаш дастур дод, ки ҳамин тавр рафтор кунанд. Пеш аз салиб ҳамаи роҳҳои наҷот ба маъбади Ерусалим мебурданд. Пас аз эҳёи пурҷалол Ҷолҷолто ба маркази маъбадҳо аз ҷисм ва хун табдил ёфт, ки дар саросари ҷаҳон пароканда буданд. Мартин Лютер ва Модар Тереза роҳи оддиро сарфи назар карданд, то барои дигарон пайе гузоранд.

Аз роҳи рост дур шудан, ба монанди ба он баргаштан бояд бошад, – дастури Худоро барои амал интизор шуда, сипас ба он ҷое, ки Ӯ бо калом ва амал мебарад, бояд рафт. Каломи Ӯро мехонем, дар бораи роҳҳои Ӯ мулоҳиза мекунем, бо забони Ӯ сухан мегӯем, ва он гоҳ он чизе, ки мо меҷӯем, назди мо кушода хоҳад шуд. Бо қуввати Каломи Худ дар он ҷое роҳ месозад, ки он ҷо роҳ нест. Худои мо медонад, ки чӣ тавр дар биёбони қумӣ ё дар сатҳи об роҳ рафтан лозим аст.

> “Роҳи кизбро аз ман дур кун, ва шариати Худро ба ман ато фармо. Тариқи ростиро баргузидаам; довариҳои Туро пеши назари худ мебинам. Ба шаҳодоти Ту часпидаам; Худовандо, маро хиҷил накун. Бо роҳи аҳкоми Ту хоҳам давид, зеро ки диламро фараҳ хоҳӣ бахшид”
> (Заб. 118:29–32).

Вазъиятро тағйир диҳед

Боз як вазифаи мачете дар қобилияти эҷод намудани вазъияти нав мебошад.

Чанд сол пеш мо бо Ҷон дар як қитъаи пур аз дарахтон хона сохтем. Вақте ки булдозер заминро ковок карда, майдончаро тоза кард, тамоми хояндаю морҳо, ҳашарот ва каждумҳо аз майдончаи мо дар ҷои тоза ҷамъ шуданд. Мо барои хона ва майдонча ҷой тайёр карда, ландшафти гирду атрофро тағйир додем, вале бо вуҷуди ин ҳамаи сокинони пештараи ин ҳудуд аз мавзеи истиқоматашон ғайб назаданд.

> “Ва иблис тамоми озмоишро ба итмом расонда, то муддате аз Ӯ дур шуд. Ва Исо бо қуввати рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ӯ дар тамоми кишвар паҳн шуд”
> (Луқ. 4:13, 14).

Исо дар биёбон на танҳо рӯза медошт, балки Ӯ дар он ҷо бо шайтон низ рӯ ба рӯ шуд. Вай уқубатдида буд, аммо холӣ набуд. Ӯ пур аз қудрати Рӯҳулқудс баргашт. Рӯза – ин на танҳо вақти бе ғизо. Ин вақтест, ки мо қарор мекунем, ки ба чӣ бартарӣ диҳем ва ба кадом овоз гӯш диҳем. Мо худро холӣ мекунем, то ки Ӯ моро пур карда тавонад.

Баъзан ба шумо лозим меояд, ки вазъияти атрофро ба куллӣ тағйир диҳед – телевизорро хомӯш кунед, аз Интернет бароед, гӯшаки телефонро гузоред. Вақте ки ҳама овозҳо хомӯш мешаванд, шумо имконияти ором кардани худро низ пайдо мекунед. Аммо ин даъват ба мулоҳиза барои гирифтани ваҳйи амиқ на дар бораи худ, балки дар бораи Ӯ хизмат мекунад.

> «Он ки дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло нишастааст, дар сояи Қодири Бечун хоҳад буд. Дар ҳаққи Худованд мегӯям: “Ӯ паноҳгоҳи ман аст ва қалъаи ман; Худои ман аст, ки ба Ӯ таваккал мекунам”» (Заб. 90:1, 2).

Шумо низ метавонед ба ҳаёти худ ҳамин тавр назар кунед. Вақте ки Исо омада, ҷойҳои душворгузари ҳаёти шуморо тоза кард, душман ғайб назад, вай худро ба канор гирифт. Ӯ худро ба қафо накашид, танҳо аз назар нопадид шуд ва ҳоло мунтазири имконият аст, ки боз худро нишон диҳад. Барои пешгирӣ кардани ҳамлаи душманона, ба шумо лозим аст, ки тарзи нави ҳаётро устуворона муқаррар кунед ва вазъияти атрофро тағйир диҳед. Гӯш диҳед, ки чӣ гуна Худо Исроилро, вақте ки вай ба ҳудудҳои замини ваъдашуда ворид шуд, ба роҳи оянда роҳнамоӣ мекунад.

> “Ва он чи дар назари Худованд дуруст ва некӯст, ба амал овар, то ки барои ту некӯ бошад, ва ту омада, он замини некӯро, ки Худованд дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, тасарруф намоӣ, ва ҳамаи душманонат аз пеши ту ба зудӣ бадар ронда шаванд, чунон ки Худованд гуфтааст” (Так. Шар. 6:18, 19).

Худованд ба мо пешниҳод мекунад, ки муқовимат кунем ва назди мо вазифаи пур кардан ва соҳибӣ кардани заминро мегузорад. Бадӣ мағлуб карда мешавад ё бо некӣ иваз карда мешавад, айнан ҳамон тавр зулмот ба равшанӣ иваз мегардад. Исо – Наҷотдиҳандаи ҷаҳон, аз мо вобаста аст, ки оё мо Инҷилро гирифта, барои бо муҳаббати Ӯ пур кардани замини худ меравем.

> “Инак, ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва каждумон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар нахоҳад расонд; аммо аз он шод нашавед, ки арвоҳ ба шумо итоат мекунанд; балки аз он шод бошед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудааст” (Луқ. 10:19, 20).

Ин ҷои Навиштаҷот аксар вақт барои фаҳмонидани он истифода мешавад, ки барои исботи қудрати рӯҳонии шахсии худ

чӣ гуна бо морҳо бояд муносибат намуд. Чунин машқҳо баъзан оиди мағрурӣ, аблаҳӣ мегӯянд ва ҳатто ба натиҷаи марговар оварда мерасонанд. Ба мо лозим нест, ки худро бо морҳо ё бо қувваи душман иҳота кунем. Мо қудрат дорем, ки онҳоро пахш кунем, на дар дастонамон нигоҳ дорем. Мо бояд онҳоро поймол кунем, на ба синаи худ пахш кунем.

Даравро сарварӣ кунед

Ҳангоми ҷамъоварии ҳосил пайроҳаҳоро тоза ва дар ҳолати хуб нигоҳ доштан лозим аст, то ки даравгарон ба осонӣ то саҳро бирасанд.

> «Оё шумо намегӯед, ки боз чор моҳ мондааст, ва дарав фаро хоҳад расид? Инак, Ман ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, киштзорро бубинед, ки барои дарав сафед шудааст. Даравгар музди худро мегирад ва маҳсулеро барои ҳаёти ҷовидонӣ ҷамъ мекунад, то ки коранда ва даравгар бо ҳам шодӣ кунанд; зеро ки дар ин маврид чунин сухан ҳаққонист, ки: "Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад". Ман шуморо барои даравидани маҳсуле фиристодам, ки барои он шумо меҳнат накардаед: дигарон меҳнат кардаанд, ва шумо дар меҳнати онҳо дохил шудаед» (Юҳан. 4:35-38).

Дарав дар як муддати кӯтоҳ рӯй медиҳад, ҳосил бояд зуд ҷамъ оварда шавад, ва ҳамаи он чизе, ки мо дар дастони худ дорем, бояд ба зиёда аз як мақсад тобеъ карда шавад. Замони моро метавон бо айёми Наҳамё муқоиса кард, вақте ки ӯ он чизеро, ки месохт, муҳофизат мекард. Тавре ки мо низ он чиро, ки ҷамъ мекунем, муҳофизат мекунем.

> «Инро дар миёни халқҳо эълон кунед, омодаи ҷанг шавед, паҳлавононро бархезонед; бигзор ҳамаи мардони ҷангӣ бархоста, наздик оянд. Позаҳои худро барои шамшерҳо ва досколаҳои худро барои найзаҳо бишканед; бигзор камқувват гӯяд: "Ман паҳлавон ҳастам"» (Юил 3:9, 10).

Аксар вақт одамоне, ки дар дарав иштирок намекунанд, кӯшиш мекунанд, ки бо онҳое, ки дар он иштирок мекунанд, рақобат кунанд. Рақобат – ин мушкилии қадимае, ки аз замоне бармеояд, ки Қобил барои таҳсини Худо ба муқобили Ҳобил бархост. Ҷои рақобат дар Бозиҳои олимпӣ аст, аммо на дар хонаи Худо. Исо ва Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳамкорон буданд, ки ба худ иҷозат намедоданд, ки бо ҳамдигар рақобат кунанд. Онҳо мефаҳмиданд, ки корҳои онҳо аз маъруфият дида, хеле муҳимтаранд.

Вақте ки Исо дар соҳили дарёи Ӯрдун пайдо шуд, Яҳёи Таъмиддиҳанда ба мардуми Яҳудо нидо карда, аз онҳо хоҳиш мекард, ки тавассути таъмид ва эътирофи гуноҳҳо тариқи адолатро пеша кунанд. Вақте ки Исо барои таъмид гирифтан ба назди ӯ омад, Яҳё эътироз кард (ниг. Мат. 3:13-15). Ӯ мефаҳмид, ки ӯ танҳо хабаррасон аст, ва Исо Ҳамоне буд, ки пешгӯӣ шуда буд. Вақте ки ҳардуи онҳо ба он чизе, ки бояд рӯй медод, итоат карданд, осмон кушода шуд, ва овози Худо шунида шуд, ва Исо бо овози баланд Писари Худо номида шуд (ниг. Мат. 3:16, 17).

Пас аз он ки Исо чиҳил рӯзро дар биёбон гузаронид, Ӯ ҳамроҳи шогирдонаш ба таъмид додани одамон шурӯъ кард, тавре ки Яҳё бо шогирдонаш мекард. Фарисиён ва садduқиён барои дидан ва ҳисоб кардан омаданд.

> “Чун Исои Худованд дарёфт, ки [ба гӯши] фарисиён овозае расидааст, ки Ӯ, назар ба Яҳё, бештар шогирд пайдо мекунад ва таъмид медиҳад, — гарчанде ки Худи Исо не, балки шогирдонаш таъмид медоданд, — Яҳудоро тарк карда, боз ба Ҷалил рафт” (Юҳан. 4:1-3).

Дар вақти дарав беҳтар аст, ки саҳроро тарк кунед, назар ба он ки ба онҳое, ки дар зери ҳокимияти Хӯҷаини дарав нестанд, иҷозат диҳед, ки шуморо ба рақибон табдил диҳанд.

Исо тасмим гирифт, ки ба Ҷалил баргардад, то ба дарави саҳроҳои навпухта шурӯъ кунад! Вай хаставу ташна шуда, дар назди чоҳе бозистод, то истироҳат кунад ва об нӯшад, дар ҳамон вақт ба назди чоҳ зане, ки бо бадномӣ маъруф буд, барои об омад. Баъдтар, ба шарофати шаҳодати вай тамоми шаҳри сомарии

Суҳар кушода шуд (ниг. Юҳан. 4:4-30).

Вақте ки пешвоёни дин натавонистанд Исо ва Яҳёи Таъмиддиҳандаро зидди якдигар гардонанд, онҳо мардумро ба муқобили онҳо нигарониданд. Рақобат ва душманӣ ҳамеша кӯшиш мекунанд одамонро дар чунин мавқеъ ҷойгир кунанд, ки ба онҳо лозим меояд байни ду гурӯҳи рақобаткунанда интихоб кунанд.

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Дар шамшербозӣ нигоҳ доштани мавқеи худ ниҳоят муҳим аст. Дар акси ҳол, иттифоқчиён, аз ҳамдигар ҷудо, дар хатар қарор дода мешаванд, зеро онҳо дар минтақаҳои пӯшида меҷанганд.

Яҳё пешгузашта буд, ки вақти худ ва мақсади худро дарк мекард.

Пешгузаштагон майдонро тақсим намекунанд. Мо низ мисли Яҳё бояд дар бораи Оянда эълон кунем.

Бикуш ё худро муҳофизат намо

Вақте ки ландшафтҳо тағйир меёбанд ва пайроҳаҳо ба биёбон табдил меёбанд, аксар вақт морҳо пайдо мешаванд. Агар мо зуҳуроти бадиро бинем, пас бо қувваи инсонии худ бо он мубориза бурдан лозим нест. Онро бояд бо ёрии мачетеи Каломи Худо мағлуб кард... *навишта шудааст*! Мо морҳо ва каждумҳоро поймол хоҳем кард, ҳатто вақте ки заминро забт мекунем ва сокинони онро озод мекунем.

Ғайр аз биёбон ва ҳамагуна ландшафтҳои бо баргҳои афтода пургардида, морҳои заҳрнок аксар вақт дар саҳро пинҳон мешаванд. Ғӯзапояҳои баланди ҷав лонаҳои онҳоро пӯшида, ҳаракати ин хазандагонро пинҳон мекунанд.

Гуфтан мумкин аст, ки дар давраи ҷамъоварии ҳосил ландшафти гирду атроф тағйир ёфта, пайроҳаҳо гузошта мешаванд. Даравгарон кор карда, дар ҷӯякҳое, ки аз паси онҳо меоянд, хӯшаҳоро мегузоранд, ва аз пайи онҳо ҷамъоварони ҳосил меоянд. Агар дар саҳро дарранда пайдо шуда, ба одамон ё ба ҳосил таҳдид кунад, ин қисми корро бояд даравгар анҷом диҳад, зеро ҷамъкунандагони ҳосил бо дастони пур ҷанг карда наметавонад. Ин маънои онро дорад, ки яроқи дарав бояд фавран

ба воситаи худмуҳофизаткунӣ табдил ёбад. Ҳатто агар мор ҳамла карданӣ набошад ҳам, ба ҳар ҳол вайро аз роҳ гирифтан лозим.

Ҳеҷ гоҳ ба хатар иҷозат надиҳед, ки ба меҳнати шумо таҳдид кунад, ҳамеша саҳрои худро назорат кунед ва морро ба саҳрои дигарон роҳ надиҳед. Агар шумо хатарро бинед, чора андешед. Агар шумо барои мубориза бо он воситаҳои кофӣ надошта бошед, пас дигаронро огоҳ кунед, ки дар саҳро мор ҳаст.

• • •

Инак, биёед боз ба ин тасвир, мисли мачете, Каломи Худоро ворид созем ва пеши роҳи худро кушоем, ландшафтро тағйир диҳем, то ки ҳосил гирифта тавонем, ва ҳар гуна морро, ки садди роҳи мо мешавад, аз байн барем.

Падари Осмонии азиз,
Роҳи маро бо нури Каломи Худ мунаввар бикун, маро роҳнамоӣ намо, то ки ман барои дигарон, ки маро пайравӣ мекунанд, пайи дурахшоне гузорам. Ман мехоҳам Каломи Туро истифода барам, то муҳити атроферо эҷод кунам, ки дигаронро ба рушд намудан рӯҳбаланд кунад. Ман интихоб мекунам, ки диламро маҳфуз дорам, то ки ҳамкоронро чун рақибон қабул накунам.
Чашмонамро боз кун, то бубинам, ки саҳрое, ки гирду атрофи ҳаётамро иҳота мекунад, сафед шудааст ва ба дарав омода гардидааст. Ба номи Исо. Омин.

10

Шамшери нур

Зеро ки мо ҳоло дар оина [-и хира], ба тaври муаммо мебинем, лекин он вақт рӯ ба рӯ хоҳем дид; ҳоло ман ба тaври ҷузъӣ медонам, лекин он вақт хоҳам донист ба монанди он ки худам низ дониста шудаам.

– 1 Қӯринтиён 13:12

Дар ҷаҳони воқеӣ шамшери нур, ба истиснои лазерҳо, ҳоло вуҷуд надорад. Бо вуҷуди ин, филми “Ҷангҳои Ситорагон” (“Звёздные войны”) чунин тасвири футуристиро истифода мебарад, ки ман мехостам аз он иқтибос орам, – шамшери нур. Ин силоҳ он чизеро, ки равшан месозад, озод мекунад.

Исо – нури мо дар охири нақби дароз ва торик, вақте ки мо Ӯро мебинем, мо мисли Ӯ мешавем.

Дар ин воқеияти муваққатии пайвастагии заминӣ мавқеи мо базӯр равшан аст, мо онро ба тaври маҳдуд ва аз дур мебинем, аммо ҳангоме ки абадият вақтро фурӯ мебарад, он гоҳ мо пурра, рӯ ба рӯ, дар воқеияте, ки дар он соя вуҷуд надорад, хоҳем дид. Ин маънои онро дорад, ки мо ҳоло тамоми тасвирро намебинем. Гарчанде ки мо аз ҳарвақта дида, бештар ба он ниёз дорем, ки он чиро, ки мебинем, бодиққат дарк намоем ва фарқ кунем.

Дар асл ба мо зарур аст, ки чизи бештареро бубинем, назар ба он ки бо чашми бараҳна дарк карда мешавад, бинобар он мо

ба шамшери нур ва табъиз ё фарқ кардан ниёз дорем. Ман вақте ки чашмонамро калон мекушоям, назар ба он ки чашмонамро нимпӯш мекунам, хеле зиёдтар мебинам. Аксар вақт чунин мешавад, ки он чизе, ки ман мебинам, аз ҳама дақиқтар мешавад, вақте ки ман ба дидани воқеияти атроф майл надорам.

Мо дар мавсими ҳомиладории интизорӣ ва огоҳӣ зиндагӣ мекунем. Мо дар чунин замоне зиндагӣ мекунем, ки рӯшноиро аниқ сояи азиме мепӯшонад. Дар давоми тамоми Аҳди Ҷадид огоҳиҳоеро мебинем, ки ба имондорон дода мешаванд, ки дар рӯзҳои охир дар рӯи замин ҷойҳои зиёдро баҳсҳо, таълимоти бардурӯғ ва дигар амалҳое, ки фиребро мекоранд, ишғол хоҳанд кард. Ана чӣ гуна рӯзҳои моро Павлус ба Тимотиюс тасвир мекунад:

> "Ва инро бидон, ки дар айёми охир замонҳои сахт фаро хоҳад расид. Зеро ки одамон худписанд хоҳанд шуд, ва зарпараст, ва пурғурур, ва ҳавобаланд, ва бадзабон, ва беитоат ба падарону модарон, ва кӯрнамак, ва осӣ, ва ноаҳл ва номуросо, ва тӯҳматчӣ, ва бепарҳез, ва бераҳм, ва душмани некӣ, ва хоин, ва рӯйнатан, ва бодӣ, ки айшу ишратро бештар аз Худо дӯст медоранд, ва намуди зоҳирии диндориро доранд, вале қуввати онро инкор мекунанд. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо" (2 Тим. 3:1–5).

Агар ба Тимотиюс ду ҳазор сол пеш дар бораи вазъияти ҳозираи мо донистан лозим буд, пас ба мо то чӣ андоза бештару дақиқтар дарк кардани замони худ лозим аст? Диққат диҳед, Павлус намегӯяд, ки душвориҳои мо аз сабаби бӯҳрони иқтисодӣ, заминҷунбӣ ва ҷангҳо ба миён меоянд. Ҳаёти мо на аз ҳолати замин, миллатҳо ва муассисаҳои бонкӣ бадтар мегардад, мубориза мо ба ҳолати тираи дили инсон оварда мерасонад.

Дар саҳни Аҳди Ҷадид калимаҳои огоҳкунанда бофта шудаанд, ба монанди бидон, мушоҳида намо, ҳушёр бош, сарфаҳм рав, ба Каломи Худо ва таълимот бодиққат риоя намо. Навиштаҷот моро на танҳо аз муаллимони козиб, балки аз хавфи худфиребӣ низ огоҳ мекунад.

Агар мо ҳамеша дар тарси худфиребӣ зиндагӣ кунем, мо ҳатман ба поён меафтем. Зиндагӣ дар тарс боиси қарорҳои

даҳшатнок мегардад, зеро ки тарс – маслиҳатчии бад (ба истиснои тарси Худо). Худо ҳеҷ гоҳ ба мо рӯҳи тарсро намедиҳад. Ӯ ба мо “рӯҳи қувват ва муҳаббат ва парҳезгорӣ” додааст (2 Тим. 1:7). Ин бахшоиши рӯҳонӣ дорои се сифат аст, ки ба мо барои дар табъиз ё фарқ кардан рафтор кардан ва Каломи Худоро дуруст иҷро кардан лозим аст.

Каломи Ӯ – чароғдон барои пойҳои мо, он амалҳоро доварӣ мекунад ва ба дилҳо табъиз медиҳад. Бе нури Каломи Худо мо аз чизи ноаён тарсида, дар торикӣ роҳ мегаштем.

> “Оғози каломи Ту нур мепошад, соддадилонро фаҳм мебахшад” (Заб. 118:130).

Ба ман тасвирҳое, ки дар ин ҷои Навиштаҷот истифода шудаанд, писанданд. Ваҳйи Каломи Худо маънои онро дорад, ки мо онро, ҳамчун харитаи қиматбаҳо, боз карда, дарки пурра ва фаҳмишро ба даст меоварем. Дар тафсири дигари тарҷумаи Китоби Муқаддас ба ҷои калимаи “ваҳй” чунин синонимҳо, ба монанди “таълимот”, “кашф”, “воридот” истифода мешаванд.

Бидуни ваҳйи Каломи Худо ба хатогӣ роҳ додан ва душманро ба ҷои дӯст қабул кардан ё гузаштаи касро ба ҷои ояндааш қабул кардан хеле осон аст, зеро соя чашми моро хира мекунад. Аммо вақте ки ба ин ё он вазъият равшанӣ андохта мешавад, мо мебинем, ки воқеан дар пеши мо чӣ истодааст.

> “Зеро ки каломи Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ва то ба ҳадди ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо рафта мерасад, ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад” (Ибр. 4:12).

Бинобар он ба мо лозим аст, ки хеле амиқтар обутоб ёбем, назар ба он ки дар сатҳ намоён аст. Ин чунин маъно дорад, ки одами ботинии мо бояд мустаҳкам гардад. Аз дастони мушакдор, ки шамшерро дар гулӯи иттифоқчӣ нигоҳ медоранд, ё аз пойҳои қавӣ, ки дар хоки бегона қадам мезананд, чӣ фоида? Мо ҳеҷ ҳастем, агар дилу ҷони мо ноком гардад, агар танҳо қуввати мо муваффақ бошад.

Санъати шамшербозиро омӯхта, ман фаҳмидам, ки

шамшербозони хуб пешакӣ мебинанд. Онҳо беихтиёр ҳаракатҳои навбатии рақиби худро медонанд ва ба онҳо мутобиқ мешаванд, то зарбаи ҷавобӣ диҳанд. Дар ояти оянда Павлус ба калисои Қӯринтӯс менависад ва ба онҳо дастур медиҳад, ки бори дигар бо муҳаббат ба наздики худ, ки бар зидди онҳо гуноҳ кардааст, даст дароз кунанд, "то ки шайтон моро фирефта накунад; зеро ки аз дасисаҳои вай бехабар нестем" (2 Қӯр. 2:11).

Барбод додани дасисаҳои шайтон

Барои чӣ душман фитнагарӣ мекунад? Барои ҷудо кардани мо аз Худо ва аз ҳамдигар бо истифода кардани усулҳои ҷудокунӣ ба монанди гуноҳ, маҳкумият, шарм ва шубҳа. Мо бошад, бояд ба ин ҳамлаҳо бо муҳаббат, қувват ва солимақлӣ ҷавоб диҳем.

Пеш аз ҳама, бо муҳаббат, чунон ки дар Навиштаҷот навишта шудааст:

> "...ва дар он хусус дуо мегӯям, ки муҳаббати шумо дар дониш ва мулоҳизакорӣ торафт афзунтар гардад" (Филип. 1:9).

Дар он ҷое, ки муҳаббат кам аст, он ҷо зулмоти фиреб фаро хоҳад расид, дар он ҷое ки муҳаббат рушд мекунад, дониш ва табъиз афзун мешавад. Рости гап, дар ҳаёти ман касе, пеш аз он ки муҳаббат нишон надиҳад, аз донишу табъиз сухане нагуфтааст.

> "Ҳар кӣ гӯяд, ки вай дар нур аст, валекин аз бародари худ нафрат дошта бошад, вай ҳанӯз дар зулмот аст. Касе ки бародари худро дӯст медорад, вай дар нур сокин аст, ва дар вай васвасае нест. Вале касе ки аз бародари худ нафрат дорад, вай дар зулмот аст, ва дар зулмот мегардад, ва намедонад, ки куҷо меравад, чунки зулмот чашмонашро кӯр кардааст" (1 Юҳан. 2:9-11).

Ҳамааш хеле оддӣ аст: нафрат дар зулмот зиндагӣ мекунад, муҳаббат дар рӯшноӣ зиндагӣ мекунад. Нафраткунандагон дар зулмот роҳ мераванд, ва пешпо мехӯранд ва намедонанд, ки ба куҷо мераванд, чунки онҳо кӯранд ё дар худфиребӣ қарор

доранд. Дӯстдорандагон дар рӯшноӣ қадам мезананд, ва медонанд, ки ба кучо мераванд, ва пешпо намехӯранд.

Ҳамааш хеле оддӣ аст: нафрат дар зулмот зиндагӣ мекунад, муҳаббат дар рӯшноӣ зиндагӣ мекунад.

Дар ин соҳаҳои нозукӣ ва эҳсосот занон аксар вақт бартарӣ доранд. Яке аз роҳҳое, ки чӣ гуна духтарони Худо эҳсосоти худро инкишоф диҳанд ва малакаҳои табъиз ё фарқ кардани худро сайқал диҳанд – ин машқ кардан дар муҳаббат. Ана баъзе машқҳои асосӣ барои рӯҳи табъиз (ниг. 1 Қӯр. 13:4-7):

1. Муҳаббат бо бадӣ ҷавоб намедиҳад, вай пуртоқат ва бошафқат аст.
2. Муҳаббат гуноҳҳои гузаштаро ба хотир намеорад.
3. Муҳаббат ба Худо боварӣ мекунад, аз ин рӯ, ҳама чиро тоқат мекунад.
4. Муҳаббат ба ҳақиқат шод мешавад.
5. Муҳаббат бо гузашта маслиҳат намекунад.
6. Муҳаббат беҳтаринро меҷӯяд.
7. Муҳаббат ба оянда боз аст.

Сониян, бо қувва (ё қудрат).

Қудрат бидуни қувва вуҷуд надорад, ва қувваи қонунӣ бидуни қудрат вуҷуд надорад. Ниҳоятан ҳарду – бахшоиш аз ҷониби Худо. Барои дарк кардани қувва ва қудрати худ, мавқеи худро донистан зарур аст.

> “Лекин шумо насли баргузида, каҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо дониста шудаед, то аз камолоти Ӯ, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоиби Худ даъват намудааст, нақл кунед” (1 Пет. 2:9).

Новобаста аз касбу кори шумо ин ҳадафи аслии шумост. Дар Масеҳ шумо насли баргузидаи духтарон, насли каҳонати шоҳона ва фиристодагони халқи муқаддас ҳастед. Шумо ҳамчун тӯҳфа ба Ӯ тааллуқ доред, наҷотёфтагон, то ҳама корҳоеро, ки Ӯ кард, эълон кунед, ҳангоме ки шуморо даъват кард, то аз зулмот ба

ҳаёти равшан берун оед, то дар ҷалоли нури Ӯ то абад зиндагӣ кунед. Чунин аст қудрати шаҳодати шумо.

Сеюмин, ақли равшан ва солим.

Ақли солим доштан чӣ маъно дорад? Мувофиқи луғати Merriam-Webster “солим” маънои “аз осеб, беморӣ, хатогӣ, нуқсон ва камбудӣ озод; қобилияти мантиқан мулоҳиза кардан; бошуур, аниқ асоснок ва муқарраршуда”-ро дорад. Танҳо Худо метавонист чунин дурнаморо ба халқи Худ ато кунад, ки дар миёни ҷаҳони шикаста, маъюб қарор дорад, ки дар тамоми хулосабарориҳояш дарднок аст. Каломи Худо қудрат дорад, ки тафаккури моро нав созад, аз носолим солим гардонад. Вохӯриҳо бо Калом метавонанд шуморо ҳамон тавре тағйир диҳанд, тавре ки як вохӯрӣ бо Исо девонаи бараҳнаро ба марди либоспӯшидаи шоиста, ором ва солим табдил дод (ниг. Марқ. 5:1-15).

Вақте ки ақли шуморо тӯфон меронад, қобилияти табъиз ё фарқ карданро нигоҳ доштан ғайриимкон аст. Табъиз ё фарқ кардан маънои онро дорад, ки парҳези мо аз шири Каломи Худо ба хӯрокҳои сахттаре иваз карда мешавад, ки ба онҳое, ки қобилияти ҳазм кардани онро доранд, қувват мебахшад. Ҳамаи ин ба воситаи таҷдиди тафаккури мо бо нури Каломи Ӯ, ва инчунин дар табъиз машқ кардан, ба миён меояд.

> “Вале ғизои сахт барои касонест, ки ба камол расидаанд,
> ки ҳиссиёташон ба василаи малака ба фарқ кардани неку
> бад омӯхта шудааст” (Ибр. 5:14).

Замоне буд, ки ман бо шубҳа ба ин оят муносибат мекардам. Ҳоло ки ошуфта нашудед ва дар бораи тафсири нодурусти ин оят фикр накардед, ки ба сари ман омад, дониста бошед, ки табъиз ё фарқ кардан дар он маънои маҳкумиятро надорад. Сухан дар бораи маънои баландтар меравад, назар ба тақсим кардани одамони дигар ба гунаҳкор ва бегуноҳ. Камолот, табъиз ва қувватро дар Калом пайдо кардан мумкин аст, онҳо ба ҳамаи мо лозиманд, агар мо хоҳем, ки аз ин обҳо бехатар гузар кунем ва фарқ кардани некиро аз бадӣ омӯзем.

Бештар аз он ки ба чашм намоён аст

Табъиз ё фарқ кардан бо камолот меояд ва аз муносибати мо ба ҳаёт вобаста аст. Дар марҳилаҳои гуногун ва дар давраҳои гуногуни ҳаёти худ мо метавонем камолот ё кӯдакиро зоҳир кунем. Камолот аз он вобаста нест, ки мо то чӣ андоза хуб метавонем ба одамон ва рафтори онҳо тамға овезем. Агар ҳангоми чопи матн ман ба клавиатура нигоҳ кунам, он гоҳ суръати ман ба таври назаррас суст мешавад, ҳамон тавр тамғаҳо моро аз озодона дар рӯҳ ва боварӣ ҳаракат кардан нигоҳ медоранд, ки чизи нонамоён моро ба пеш мебарад.

Гап дар он аст, ки ҳамеша чизи бештаре ҳаст, аз он чизе, ки мо мебинем. Мо медонем, ки ҳама чизе, ки мо ҳоло мебинем, тавассути чизе офарида шудааст, ки мо ҳоло намебинем.

Ҳар як далели табиӣ рамзи ягон далели рӯҳонӣ мебошад.

– Ралф Уолдо Эмерсон

Ҳамчунин қобилияти фарқ кардан дар ҳаёт – ин машқ на дар он, ки баъзе одамон, падидаҳо ва таҷрибаҳоро “хуб”, ва баъзеи дигарро “бад” номем. Фарқ кардан маънои донистани он чиро дорад, ки воқеан чӣ рӯй дода истодааст, то духтарони қаҳрамон тавонанд, он чизеро, ки дигарон ҳамчун камбудӣ мебинанд, ба бартарӣ табдил диҳанд.

Қобилияти фарқ кардани некиро аз бадӣ бо қобилияти дидани нур аз дур муқоиса намудан мумкин аст. Дар фарҳанги кунунии мо хатҳои байни некиву бадӣ баъзан хира ба назар мерасанд, дар пеш чунон зулмот ҳаст, ки он нури уфуқро тира мекунад.

Барои равшан дидан, ба мо зарур аст, ки ба реша назар андозем ва ба садои ботинии дилҳои худ гӯш диҳем. Маҳз аз ҳамон ҷо мо маслиҳати Рӯҳулқудсро мегирем. Эътибор диҳед, ки фарқ кардан – ин қудрате, ки онро бо таҷрибаи доимӣ бояд машқ дод, танҳо дар он сурат мо метавонем рӯшноиро аз зулмот ҷудо ва фарқ кунем.

Ба одамон тавре муносибат кунед, ки агар онҳо ҳамон касоне мебуданд, ки онҳо бояд шаванд, ва ба онон кӯмак кунед онҳое шаванд, ки онҳо шуда метавонанд.

– Иоганн Волфганг Фон Гёте

Аз ҳаёти шахсиам мисол меорам. Як вақтҳо ман ҳаёти бадахлоқона доштам. Онҳое, ки дар тамғагузорӣ усто буданд, омода буданд, ки бо як нигоҳ ба пешонии ман "духтари шаҳватпараст" мӯҳр зананд. Аммо қобилияти намуди зоҳирии қоғазпечро тасвир намудан – ҳоло маънои донистани онро надорад, ки дар дохили он чӣ ниҳон аст. Солҳои зиёд ҳаёти ман осор ва ниқоби кирдорҳои гузаштаро дошт. Аммо, хушбахтона, Худо маро бо падари рӯҳонӣ баракат дод, ки ҳунари фарқ карданро дошт.

Ӯ ва ҳамсараш рӯзе маро ба меҳмонӣ даъват карданд. Дар хонаи онҳо ман худро ором ва комилан бехатар ҳис мекардам, дар ҳоле ки дар дигар хонаҳо ҳамеша дар худ нигоҳҳои бодиққатро эҳсос мекардам. Ӯ ва ҳамсараш тавассути он духтари шикаста нигоҳ мекарданд ва медиданд, ки вай кӣ шуда метавонист.

Онҳо мефаҳмиданд, ки, бо вуҷуди хатогиҳои гузаштаи зиндагии ман, агар дуруст онҳоро дарк кунем, гузаштаи ман метавонист роҳи дигар духтаронро равшан кунад. Ба ҷои он ки чунин рафтор кунанд, ки гӯё дар ҳаёти ман ягон чизи бад рӯй надода бошад, онҳо маро рӯҳбаланд мекарданд, ки ҳамчун маяк ба дигарон роҳ нишон диҳам. Дар он ҷое, ки дигарон шахси нокомро медиданд, ин одамон шахсеро диданд, ки дорои потенсиали бузург аст, ки метавонист барои наҷоти дигарон истифода шавад!

Бо мурури замон ман аз бадии умри гузаштаи худ некӣ гирифтанро ёд гирифтам. Ман интихоби худро бо ибрат барои духтарони дигар кафорат кардам, то онҳоро аз роҳе, ки ба пастӣ мебарад, огоҳ намоям. Мо бояд дар қобилияти фарқ карданамон бештар баркамол гардем. Фарқ кардани ҳақиқӣ дарк мекунад, ки торикии тираи гузашта метавонад ҳамчун як нури дур барои ояндаи шахси дигар хизмат кунад. Ҷанговарон тавассути гузаштаи торик ва ҳозираи аён нигоҳ мекунанд, то ки дар оянда барои худ ва дигарон ваҳйи пурҷалолеро бубинанд! Исо ҳамчун "нурест, ки чашми

халқҳоро кушояд, ва ҷалоли қавми Исроили Ту бошад” (Луқ. 2:32).

Аммо, лутфан, фикр накунед, ки ман ин қадар содда ва бехабар аз зарурияти фаҳмидани онам, ки вақте ки торикӣ бо тасвири рӯшноӣ худро мепӯшонад. Ин қобилияти фарқ кардани меваи хуб аз меваи бад – сифати бениҳоят зарур:

> “Зеро ки ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад; чунки аз буттаи олуча анҷир намегиранд, ва аз мушхор ангур намечинанд. Шахси нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад, ва шахси бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад; зеро ки даҳони вай аз пурии дил сухан мегӯяд” (Луқ. 6:44, 45).

Аён аст, ки суханоне, ки аз даҳони мо мебароянд, равшантарин нишондиҳандаи он ҳастанд, ки дар ботини мо чӣ ниҳон аст. Баъзан шахс метавонад баъзе суханонеро бигӯяд, ки шояд дуруст ба назар расанд, аммо эҳсосоти баде гузоранд. Ё суханоне бигӯяд, ки нодуруст садо медиҳанд, аммо эҳсосоти хубе мегузоранд (чуноне ки баъзан масеҳиёни навимондор мекунанд). Бо дил гӯш кунед ва ба дили худ гӯш диҳед. Эҳсосоти ботинии худро таҳриф накунед.

Санҷиши дил ва тоза кардан аз заҳри шубҳа моро дар ҳолате мегузоранд, ки мо он чизеро, ки қаблан аз даст дода будем, метавонем ба осонӣ пайхас кунем.

Табъиз ва дуо

Шафоат чӣ гуна намуд дорад? Оё гап танҳо дар дуо аст?

Бале, ман боварӣ дорам, ки шафоат бояд аз дуо оғоз шавад, ҳарчанд шафоати ҳақиқӣ на ҳама вақт бо он хотима меёбад. Ана баъзе калимаҳое, ки аз ҷиҳати маъно ба ибораи “шафоат кардан” шабоҳат доранд: “дахолат кардан, андеша кардан, муҳокима кардан, мулоҳиза кардан”, ва дӯстдоштаи ман – “бархостан”. Аз ин рӯ, дар баъзе мавридҳо “шафоат кардан” ба маънои “ба тарафдории шахси дигар ҳамчун ҳимоятгар бархостан, дар мунокишае, ки роҳи ҳал лозим аст, овози худро баланд кардан, ба ҳимояи ситамдидагон ва хомӯшбудагон баромад кардан” аст. Калом ба мо нишон медиҳад, ки кай овози худро баланд кунем,

аз куҷо ҷавобҳо ва воситаҳои ислоҳи он чиро, ки вайрон шуда буд, ёбем, он моро ба рӯшноӣ дар охири роҳ ҳидоят мекунад.

Худо ба мо табъиз ё фарқ карданро на барои
он медиҳад, ки танқид кунем, балки барои он
ки тавонем шафоат кунем.

– Освалд Чемберс

Ҳамин тавр, маънои шафоатро таниста, мо ба он бештар бо масъулият муносибат мекунем. Ман боварӣ дорам, ки он ҳар вақте рӯй медиҳад, ки нур бо зулмот вомехӯрад.

Исо ҳамчун Миёнарав байни Худо ва одам омад, Ӯ ҳар вақте, ки бо қувваҳои торикии беморӣ, зуҳуроти девҳо, рӯҳҳои динӣ ва зулм дучор мешуд, дахолат мекард. Бо шариатдонони мунофиқ ба баҳсҳои динӣ даромада, ба онҳо оқилона ва бо ҳикмати аҷиб посух медод. Ва ҳатто пеш аз он ки аз қабр эҳё шавад, Ӯ ҳар як имконияро истифода мебурд, то ки дигаронро бардорад.

Вақте ки ба назди Исо занеро оварданд, ки дар зино айбдор шуда буд, Ӯ бархост, то ки шафоат кунад, зеро ба воситаи бахшоиши фарқ кардан Ӯ дид, ки пешвоёни дин вайро барои озмудани Ӯ овардаанд. Онҳо Каломи Худоро таҳриф карда, онро асбоби доварӣ карданд. Дар ин ҳолати шафоат Ӯ вазъияти ҳақиқии корҳоро дид ва бо суханони Худ ба дилҳои аз торикӣ пуршудаи онҳо равшанӣ андохт.

> «Чун дар савол исрор намуданд, Ӯ рост шуда, ба онҳо гуфт: “Он ки аз шумо бегуноҳ аст, аввалин касе бошад, ки ба вай санг андозад”» (Юҳан. 8:7).

Сипас Исо мунтазир шуд, ки ҳамаи айбдоркунандагон пароканда шаванд, ва гуфт:

> «“Эй зан! Даъвогарони ту куҷо шуданд? Оё касе туро маҳкум накард?” Зан гуфт: “Ҳеҷ касе, эй оғо!“ Исо ба вай гуфт: “Ман низ туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ накун“. Ва Исо боз [ба мардум] гуфт: “Ман нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ напаймояд, балки нури ҳаётро ёбад“» (Юҳан. 8:10-12).

Ӯ ба вай қувват бахшид, ки бархоста бегуноҳ дар нури ояндаи худ равад, вай худаш худро озод карда наметавонист, вай ба маҳкумияти тираи гузаштааш маҳкум шуда буд. Сангҳо дигар қудрати ба қабр фиристодани ин зани беномро надоштанд!

Хоҳарон, биёед сангҳои маҳкумиятамонро як сӯ гузорем ва шамшери нурро ба даст гирем. Табъиз ё фарқ кардан қудрати барои дигарон равшан кардани ҷаҳонро дорад.

Исо шафоат мекард, вақте ки дар назди даромадгоҳи қабр меистод ва Лаъзорро аз мурдагон эҳё мекард. Ӯ аз дарду муҳаббат нисбати дӯсти Худ мегирист. Сипас Ӯ дуо кард.

> «Пас сангро [аз ғор] аз он ҷое ки мурда гузошта шуда буд, бардоштанд. Исо чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт: “Эй Падар! Туро шукр мекунам, ки сухани Маро шунидӣ; ва Ман медонистам, ки ҳамеша сухани Маро мешунавӣ; лекин барои мардуме ки дар ин ҷо истодаанд, [инро] гуфтам, то имон оваранд, ки Ту Маро фиристодаӣ”. Чун инро гуфт, бо овози баланд нидо кард: “Эй Лаъзор, берун о!” Ва мурда, ки дастҳо ва поҳояш ба кафан печида ва рӯяш бо рӯймоле пӯшида буд, берун омад. Исо ба онҳо гуфт: “Вайро воз кунед ва бигзоред биравад”» (Юҳан. 11:41-44).

Лаъзор торикии қабрро пушти сар гузошт ва дар равшании рӯзи нав озодиро ба даст овард. Табъиз ва шафоати ҳақиқӣ қудрати раҳо кардани асирони маҳкумшударо дорад ва онҳоро ба мақсади худ мерасонад.

Дар давоми тамоми сафари заминии Худ Исо корҳои иблисро пай мебурд, сипас ба рӯзҳои торики замин рӯшноӣ, ҳақиқат ва шифоӣ оварда, шафоат мекард. Ба назари ман, пурқувваттарин кори табъиз ё фарқ кардан вақте ба амал омад, ки Исо гуфт: “Эй Падар! Инҳоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ мекунанд” (Луқ. 23:34).

Табъиз дарк мекунад, вақте дигарон нобино ҳастанд, ва пасон дар асоси ҷаҳолати онҳо шафоат мекунад, на аъмоли худ. Салиб ба ҷудоии мо бо Худо хотима дод, аммо шафоати Ӯ бо он хотима наёфт. Исо на танҳо аз қабр бархост, Ӯ инчунин ба осмон сууд кард.

> “Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунад? Оё Худое ки сафедкунанда аст? Кӣ маҳкум мекунад? Оё Масеҳе ки мурдааст, вале боз эҳё шудааст? Оё Ӯ, ки ба ямини Худо нишастааст? Оё Ӯ, ки дар ҳаққи мо шафоат мекунад?” (Рум. 8:33, 34).

Ба шарофати эҳёи абадии Ӯ ва қудрати табъиз ба мо ваъда дода шудааст:

> “Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё андӯҳ, ё фалокат, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?... Аммо бар ҳамаи ин мо ба воситаи Дӯстдорамон пурра ғолиб меоем” (Рум. 8:35, 37).

Муҷаррадон, вақти он расидааст, ки худро дар Калом мустаҳкам кунед ва ин ҷаҳонро бо табъиз ё фарқ кардани ҳақиқӣ равшан кунед ва дар партави амалҳои шафоат бархезед.

• • •

Падари Осмонӣ,

Ман тайёрам, ки сангҳои довариро гузорам ва духтаре шавам, ки табъиз ё фарқ карда метавонад. Ман бо хондани Каломи Ту, эътирофи он ва дар нур зиндагӣ кардан, ақли худро нав хоҳам кард. Ман мехоҳам бубинам, ки чӣ гуна нури осмонӣ ва ҳикмат ба зулмоти заминӣ ворид мегардад. Ман тайёрам, ки асирони гуноҳро озод карда, ба оядаи онҳо нур ва муҳаббатро эълон кунам. Ман тайёрам, ки барои дар қабрҳои ғуломфурӯшӣ, занҷирҳои динӣ ва ноумедӣ дафншудагон гиря кунам. Ман овозамро баланд мекунам, дастонамро дароз мекунам ва ба ҳимояи одамони дигар бармехезам. Ба номи Исо. Омин.

11

Шамшери суруд

Тараннум ва шодӣ намо, эй духтари Сион!
“Зеро инак, Ман меоям ва андаруни ту сокин
хоҳам шуд”, мегӯяд Худованд.

Закарё 2:10

Шамшер мисли ҷӯр аст... Баъзан барои ба фоидаи худ гардонидани натиҷаи набард, танҳо суруд лозим аст.

Барои ситоиш намудани Худо ба шумо лозим нест, ки пешвои гурӯҳи мадҳкунӣ бошед, ва барои суруд хондан ба шумо лозим нест, ки сароянда бошед. Танҳо духтар будан лозим аст, ки ин хеле хуб аст, зеро бо суруд метавон ғолибиятҳои зиёдеро ба даст овард.

Ман хеле шод шудам, вақте ки шамшереро ёфтам, ки ба воситаи шакл ва амали худ, вақте ки мо суруд мехонем, тасвири воқеаҳоеро, ки дар гирду атрофамон рӯй медиҳад, нишон медиҳад. Ин шамшери қадимист, ки фламберҷе ном дорад, ки аслан маънояш “теғи оташин” аст. Канорҳои ин шамшер нобаробар ва мавҷноканд. Вақте ки теғ ба теғи шамшери дигар бармехӯрад, он гоҳ шакли фламберҷе ларзишро ба шамшери рақиб интиқол дода, онро дар дасти рақиб ба ларза меорад ва ноустувор мегардонад, он гоҳ рақиб чанголи худро суст мекунад, ки ин ба соҳиби фламберҷе бартарӣ меорад.

Ин ба мо чӣ дахл дорад?

Ман дар ҳақиқат боварӣ дорам, ки вақте мо суруд мехонем,

айнан ҳамон чиз рӯй медиҳад... махсусан вақте ки мо Каломро месароем! Мавҷҳои ҳаво бо садо ба ларзиш шурӯъ мекунанд, чанголи душман заиф мегардад, чун байни рӯшноӣ ва торикӣ соиш шиддат гирад. Душман парешон мешавад, ҳуҷуми вай суст мегардад, ва лаънатҳо ва маҳкумиятҳо аз байн мераванд. Чунин як омезиши оличаноби асбобҳои мусиқӣ ва суруд қудрати тағйир додани муҳити атрофи моро ба тарафи мусбат ё манфӣ дорад. Дар ҳаёти ман чунин лаҳзаҳои ибодат буданд, ки ман аслан ҳис мекардам, ки вақт суст мешавад ва қариб ки бозмеистод.

Ба киноаи тақдир маҳз ҳамин шамшери оташин, ки ба ҳама тараф чарх мезанад, садди роҳи Одаму Ҳавво гардида буд, то ки онҳо ба Адан баргашта натавонанд (ниг. Ҳас. 3:24). Чунин ба назар мерасад, ки тавассути суруд ва ибодати шодмонӣ шамшери шабеҳ ба мо даромадгоҳро боз мекунад.

> “Ба дарвозаҳои Ӯ бо шукрона биёед, ба саҳнҳои Ӯ бо ҳамду сано; Ӯро ҳамд гӯед, исми Ӯро муборак хонед” (Заб. 99:4).

Вақте ки мо суханони эҳтиром ва миннатдориро, аксар вақт дар суруд, баён мекунем, он гоҳ мо ба осмон мерасем ва ба дарбори Падари худ ворид мешавем. Мо масофаҳои дарозро дар доираҳои ноаён тай мекунем, дар роҳравҳои осмон қадам мезанем, гарчанде ки пойҳои мо ҳанӯз дар замин устувор истодаанд. Ба ман ҳисоб кардани он душвор аст, ки чанд маротиба ман аслан ҳис кардаам, ки парвоз мекардам, вақте ки дар хона ҳамду сано мехондам.

Ба мо барои ворид шудан ба дарбори Худованд на калид, на даъватнома лозим нест. Ҳама чизе, ки ба мо лозим аст – ин суруд!

Далеле аз санъати шамшербозӣ

“Ҳушёрӣ” маънои на танҳо амали мудофиа, балки амали ҳамларо низ дорад. Дар асл, ин мавқеи омодагӣ аст.

Оғози суруд

Дар китоби Хуруҷ, боби 15, бори аввал суруди динамикӣ зикр гардидааст. Пеш аз ин дар бораи асбобҳои мусиқӣ гуфта шудааст, на дар бораи калимаҳо.

> “Барои Худованд месароям, зеро ки Ӯ азимулмартаба аст; асп ва савори онро дар баҳр вожгун сохт. Худованд қувват ва ҳамду санои ман аст, ва Ӯ наҷоти ман шуд. Ӯ Худои ман аст, ва Ӯро ситоиш менамоям; Ӯ Худои падари ман аст, ва Ӯро болобардор мекунам. Худованд марди ҷангист. Исми Ӯ Худованд аст” (Хур. 15:1–3).

Дар ин суруди ғалаба Мӯсо эълон кард, ки Худо – суруди қуввати ӯ. Ҳамду санои Худо дар сурудхонӣ оиди ҳукмронии Ӯ дар ҳаёти шумо сухан меронад. Сурудхонӣ ба Ӯ дили шуморо мекушояд ва ҳаёти шуморо бо мӯъҷизаҳои Ӯ пур мекунад. Ҳисоб кардан номумкин аст, ки дар ҳаёти ман сурудхонӣ чанд маротиба тамоми вазъиятро тағйир додааст. Вақтҳое мешаванд, ки ман худро зери бори мушкилоти зиндагӣ эҳсос мекунам. Баъзан чунин мешавад, ки ман хабари даҳшатнокро мешунавам ё ягон паёмеро, ки барои тарсонидани ман қодир аст. Агар ҳуҷум хеле сахт бошад, он гоҳ ман ба хонаи холӣ медароям, дарро аз паси худ мебандам, ва на танҳо месароям, балки рақс ҳам мекунам, то он даме, ки эҳсос накунам, ки суруд вазъияти маро фаро гирифтааст.

Дигар вақтҳое ҳастанд, ки ман худро бениҳоят хаста ҳис мекунам, ҳатто хастагии марговарро. Баъзан сафари дур ошуфта мегардонад, аммо як чиз дар ҳаёти ман доимист: ҳамин ки баъд аз сафари тӯлонӣ, баъди парвозҳо ва кӯчиданҳо, то ҳуҷраи меҳмонхона мерасам, ман вазъиятро бо ибодат ва ситоиш тағйир медиҳам. Вориди ҳуҷра гардида, ман дарҳол дуо мекунам, баъдан гӯшмонакро мепӯшам ва суруди ситоишро мемонам.

Тавассути сурудҳои ҳамду сано ман метавонам фазои осмонро эҳсос кунам, новобаста аз он ки дар кадом ҷои рӯи замин қарор дорам. Дар чунин мавридҳо ман медонам, ки ман барои хизматгузорӣ омадаам, ва намегузорам, ки як ҳуҷраи дилгиркунандаи меҳмонхонаи як шаҳри дур аз хона маро аз

қувватам маҳрум созад. Баъзан чунин мешавад, ки ҳуҷраи меҳмонхона хеле бароҳат менамояд, ва аз сабаби хастагӣ ман мехоҳам дароз кашида, бихобам, ба ҷои он ки хурсандона давида дар хизматгузорӣ мавъиза кунам. Он гоҳ ман мефаҳмам, ки ман бояд бахшоишро дар дохили худ афрӯзам.

> “...аз Рӯҳ пур шуда, ба якдигар бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед ва дар дилҳои худ барои Худованд бисароед ва тараннум намоед, ҳамеша барои ҳама чиз Худои Падарро ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед” (Эфс. 5:18–20).

Вақте ки мо суруд мехонем, Худо ҷалол меёбад. Бартарии Ӯ дар вазъияти мо эълон карда мешавад. Вақте ки Ӯ дар ситоиши халқи Худ сокин аст, мо дар назди Ӯ меистем, ҳатто вақте ки Ӯ дар ботини мост. Дили мо аз шуҷоати Ӯ пур шуданро оғоз мекунад, бо миннатдорӣ ба Ӯ лабрез мегардад.

Сурудҳои набард

Як ҳолате буд, ки вақте сарояндагони Яҳудо се лашкари бениҳоят калонеро, ки барои несту нобуд кардани яҳудиён ҷамъ омада буданд, мағлуб карданд (ниг. 2 Вақоеъ. 20). Вақте ки халқи муқаддаси Худо фарёд зада, Худои мағлубнашавандаи худро ҳамду сано мехондад, Худо лашкари душманро ба ошуфтагӣ андохта, шамшерҳои онҳоро ба муқобили ҳамдигар гардонд. Фарёди ҷангии стратегии онҳо чӣ гуна буд?

> “Худовандро ҳамду сано хонед, зеро муҳаббати Ӯ абадӣ аст!” (2 Вақоеъ. 20:21, тарҷ. аз англ.).

Кадом лашкар метавонад ба қудрати муҳаббати абадӣ муқобилият кунад? Ҳеҷ кадом, зеро муҳаббат ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад.

Ана боз яке аз мисолҳои дӯстдоштаи ман, ки чӣ тавр Худо аз номи мо мубориза мебарад:

> “Он гоҳ шумо мисли шаби тақдиси ид сурудгӯӣ хоҳед кард, ва дилшодии шумо мисли касоне хоҳад буд, ки бо найнавозӣ мераванд, то ба кӯҳи Худованд, назди сахраи Исроил биёянд. Ва Худованд кибриёи овози Худро хоҳад шунавонид, ва тазиқи бозуи Худро бо шиддати ғазаб ва алангаи оташи сӯзон, бо тундбод ва сел ва жолаи сангин зоҳир хоҳад намуд. Зеро ки Ашшур аз овози Худованд шикаст хоҳад хӯрд, ҳангоме ки варо бо асои ғазаби Худ зарба занад. Ва ҳар зарбаи чӯбдасти қазо, ки Худованд бар вай фурӯд хоҳад овард, бо дафҳо, ва барбатҳо хоҳад буд, ва Ӯ бо муҳорибаҳои шадид ба муқобили онҳо ҷанг хоҳад кард” (Иш. 30:29–32).

Нақши ман дар ин муодила – даҳон кушодан ва сароидан! Аммо на танҳо ягон сурудро. Ман бояд чунон суруд хонам, ки гӯё ман шабона ба кӯҳи Худо мебаромадам, ва аз он ҷо аз баландиҳои азим медидам, ки Ӯ чӣ гуна мебинад, ва дар хотир медоштам, ки Худои Таоло чӣ гуна тавоност. Вақте ки ман бо чунин қудрати шодмонӣ месароям, Худо гӯшҳо ва чашмони рӯҳи маро мекушояд, то ки овози олиҷанови Ӯро шунавам ва дасти тавонои дар ҷанг дарозкардаи Ӯро бубинам. Овози Ӯ сахраҳоро мешиканад, асояш бошад, ба душман зарба мезанад. Ҳамаи ин бо асбобҳои мусиқии ҳозиразамон дар ҳамоҳангӣ ба амал меояд.

Барои чӣ мо шамшерҳои худро танҳо то нисфаш аз ғилоф берун мекунем? Вақте ки мо бо шодмонӣ ва бо қуввати худ ибодат мекунем, Худо душманро бо шамшери Худ торумор мекунад.

Шумо медонед, ки мо бо ҷисм ва хун мубориза намебарем. Муборизаи мо бо қувваҳои ноаёни зулмот аст, ки ҳама гуна амалро дар рӯи замин, ки ба рӯшноӣ, муҳаббат, ростӣ, имон, умед ва шуҷоат мухолиф аст, роҳбарӣ мекунанд.

Яке аз пурқувваттарин рӯйхати ваъдаҳои Худо дар китоби Ишаъёи набӣ, боби 54, навишта шудааст. Дар ҳамин як боб мо таъминоти Худоро оиди мерос, афзуншавӣ, барқароршавӣ, фидия, раҳмдилӣ, таҳкурсии устувор, озодӣ аз тарс, фарзандони аз ҷониби Худо таълимёфта, ва раҳоӣ аз душман мебинем. Ҳамаи инро шумо метавонед бар ивази як суруд соҳиб шавед!

> “Шод бош, эй безурёт, ки назоидаӣ; тараннум намо ва хурсандӣ бикун, ки дарди зоиш накашидаӣ; зеро писарони зане ки матрук аст, назар ба зани шавҳардор зиёдтаранд, – мегӯяд Худованд” (Иш. 54:1).

Вақте ки шумо суруд мехонед, дарҳои ҳаёти шумо ба ҷараёни осмонӣ боз мешаванд. Вақте ман ҳис мекунам, ки маро шубҳа фаро гирифтааст, тарс ва набудани озодӣ маро иҳота мекунад, ё ман танҳо худро ба замин задашуда эҳсос мекунам, ман шамшери сурудро баровварда, овозамро баланд мекунам.

Боз ман рақс мекунам. Барои чӣ не? Маҳз бо рақси номувофиқи худ шоҳ Довуд ҳамчун марди Худо фарқ кард, ва занаш Микал аз ин сабаб имконияти ҳомиладор шудан ва таваллуд карданро аз даст дод:

> “Ва ҳангоме ки сандуқи Худованд ба шаҳри Довуд дохил мешуд, Микал бинти Шоул аз тиреза нигоҳ карда, подшоҳ Довудро дид, ки ба ҳузури Худованд ҷастухез ва рақс мекунад, ва дар дили худ аз ӯ нафрат намуд” (2 Под. 6:16).

Тамошобинони шумо одамон нестанд, балки Худост. Довуд худро ба даст гирифта натавонист. Ӯро чунон шодӣ пур кард, ки ӯ ба рақс оғоз кард. Сандуқ ба Ерусалим баргашт, ваъдаи Худо иҷро шуд. Умуман, мусиқӣ баданро ба ҳаракат даъват мекунад, аммо ёддоштҳои корҳое, ки Худо кардааст, ҳамчунин шуморо ба рақс водор мекунад. Дарҳои дили худро ба ҳамду сано ва миннатдорӣ барои он чизе, ки Ӯ барои шумо кардааст, боз карда, шумо Ӯро ламс хоҳед кард. Сурудҳои мо дар вақти шаб Ӯро ба рӯзи мо меоранд. Вақте ки шумо суруд мехонед, ҳама ҳаросу ташвишҳои рӯзгори шумо аз байн мераванд, ба ҷои онҳо мавҷи нави интизориҳо фаро мерасад, ҳуҷуми душман боздошта мешавад, ва шумо ба ҳузури Худо ворид мегардед.

Вақте ки шумо суруд мехонед, дарҳои ҳаёти шумо ба ҷараёни осмонӣ боз мешаванд.

Вақте ки мо суруд мехонем, Ӯ моро мешунавад, ва мо ба дидан шурӯъ мекунем, ки ваъдаҳои Худо дар ҳаёти мо чӣ гуна иҷро мешаванд.

• • •

Падари Осмонии азиз

Ман тайёрам, ки бар саҳроҳои холию хароби ҳаёти худ суруд хонам. Ман боварӣ дорам, ки вақте ман суруд мехонам, Ту дили маро бо интизории умед пур хоҳӣ кард, ва вақте ки ба Ту изҳори муҳаббат мекунам, имонам меафзояд. Танҳо Ту дорои қудрате ҳастӣ, ки бо қувваи бузурги шоҳона ва ҳукмфармои Худ дурӯғ ва қалъаҳои душманро шикаст диҳӣ. Маро бубахш, ки ҷалолеро, ки ба исми Ту тааллуқ дорад, нигоҳ медоштам. Аз ин лаҳза ман интихоб мекунам, ки мисли шамшери оташин бошам, ки ба ҳар самт чарх мезанад. Ва шароитҳо дар атрофи ман чи гунае ки набошанд, ман Туро ҳамду сано хоҳам гуфт ва дар бораи муҳаббат ва марҳамати Ту суруд хоҳам хонд, ки то абад пойдор аст. Ба номи Исо. Омин.

12

Шамшери сукут

Як шамшер шамшери дигареро дар ғилофаш нигоҳ медорад.

– Ҷорҷ Герберт

Шамшери сукут аз ҳама беҳтар дар симои шамшере, ки аз ғилоф берун оварда нашудааст, тасвир гардидааст. Он ҳаст, аммо истифода намешавад. Дастаки ин шамшер намоён аст, он нишон медиҳад, ки аз он доштан мумкин аст, аммо теғи он пинҳон аст, ки аз нияти соҳиби он, ки онро аз ғилоф баровардани нест, хабар медиҳад.

Сукут – ин шамшери ноаёне, ки дар сухани ногуфта ё амали иҷронашуда ифода меёбад. Силоҳе, ки шумо бо худ доред, пинҳон мемонад, вақте ки хомӯшӣ лозим аст. Мо ин шамшерро вақте истифода мебарем, ки ҳама чизеро, ки барои наҷот ё муҳофизати худ мехоҳем ё карда метавонем, як сӯ мегузорем. Ин он чизест, ки вақте мо ҷисм ва ҷони худро пеши пойҳои Подшоҳи худ мегузорем, рӯй медиҳад.

Сукут метавонад чизҳои зиёдеро ифода кунад. Масалан он чиро, ки шумо воқеан ба савол, айбдоркунӣ ё таҳқир ҷавоб надоред. Баъзан моро чизи ба фаҳмиши мо дастнорас фаро мегирад, аз ин рӯ, мо чӣ гуна аксуламал карданамонро намедонем. Сукут инчунин маънои онро дошта метавонад, ки шумо ҷавоб доред, аммо қарор кардед, ки онро нагӯед. Агар

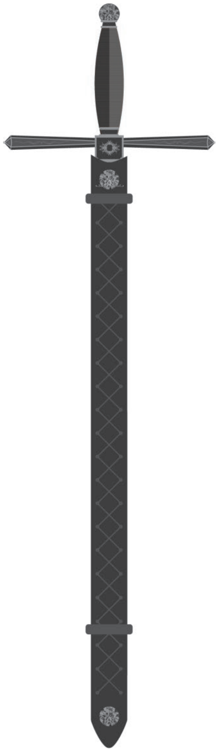

шамшер дар ғилоф монад, пас шояд ин аз барои он ки дастони мо ба навъе бастаанд. Ман ҳоло дар бораи риштаҳои тарс намегӯям, ман дар бораи Худое мегӯям, ки ба мо пичиррос мезанад: “Инро ба Ман вогузор”. Барои нигоҳ доштани оромӣ, назар ба ҳуҷум кардан, аксар вақт қуввати бештар лозим аст.

Хомӯшӣ ва оромӣ – ин беҳтарин мавқее, ки мо метавонем, ҳангоме ки Худоро шунидан мехоҳем, ишғол кунем.

Вақтҳое мешаванд, ки ин мавқеъ аз ҳама беҳтарин мешавад, то мо аз Худо он чизеро қабул кунем, ки Ӯ мехоҳад ба дигарон ошкор кунад. Ҳар ду тактика талаб мекунанд, ки мо рӯҳҳои худро идора кунем. Дар фарҳанги муосир ин маънои қобилияти идора кардани худро дорад: “Касе ки бар рӯҳи худ ҳоким нест, мисли шаҳри вайронаи беҳисор аст” (Мас. 25:28).

Вақте ки мо рӯҳро бо гуфтор ва амалҳои беэҳтиётӣ аз муҳофизат маҳрум месозем, он гоҳ вақти сукут дар андеша ва тавба метавонад ба ислоҳи он чизе, ки вайрон шуда буд, оғоз кунад. (Мо дар ин бора баъдтар бештар сӯҳбат хоҳем кард.)

Вақтҳое низ мешаванд, ки мо худро байни вазъиятҳои таҳдидкунанда мебинем, ва ин айби мо нест. Мо ба Худо итоаткор будем, ба роҳнамоии Ӯ пайравӣ мекардем ва фаҳмидем, ки дар байни набарди рӯшноӣ ва зулмот ҳастем.

Аз ҳама беҳтарин намунаи библиявии набард, вақте ки “ҳама имкониятҳо бар зидди туст” ва “ту ҳеҷ гоҳ онро ноил намегардӣ”, шояд ҳикоя дар бораи он бошад, ки чӣ тавр банӣ-Исроил Мисрро, сарзамини ғуломии худро тарк карданд.

Пас аз як силсилаи гуфтушунидҳои шадид ва дархостҳои боисрор, пас аз чанд ҷазоҳо Худо дахолат кард ва харобкунандаро фиристод, ки тамоми нахустзодагони мисриёнро несту нобуд кард. Фиръавни мотамзада ба исроилиён иҷозат дод, ки рафта,

ба Худои худ саҷда кунанд. Аммо Худо дили ӯро боз сахт кард, ва фиръавн тасмим гирифт, ки банӣ-Исроилро таъқиб кунад, ва лашкари калонеро аз пайи онҳо фиристод.

Албатта, исроилиён, вақте ки дар паси худ аробаҳо ва аспҳоро диданд, мулоимтар карда гӯем, тарсиданд. Ба ҷои он ки фиръавнро айбдор кунанд, онҳо Мӯсоро барои он айбдор карданд, ки онҳоро ба биёбон овард, то онҳоро нобуд созад! Чунин ба назар менамуд, ки ҳама чӣ аз даст рафтааст, ва роҳи халосӣ нест. Аз рӯи ҳама гуна хулосаҳои мантиқӣ онҳо ба дом афтоданд, дар назди онҳо баҳри васеъ ва чуқур тӯл мекашид, ва аз ақиб лашкари тавонотарини ҷаҳон ба онҳо наздик мешуд. Боварӣ дорам, ки шумо дар хотир доред: Худои аҷоиби мо ба озмоишҳое, ки аз онҳо озод шудан мумкин нест, ҳамчун ба имконият нигоҳ мекунад. Исроил маҳз дар ҳамон ҷое қарор дошт, ки Худо мехост, вайро гузорад, ва Мӯсо далерона гуфт:

> “Ҳаросон нашавед! Биистед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки онро Ӯ имрӯз барои шумо ба амал хоҳад овард; зеро мисриёнро, ки имрӯз дидаед, дигар ҳаргиз нахоҳед дид. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо *хомӯш бошед*” (Хур. 14:13, 14, курсиви муаллиф).

Оё шумо розӣ ҳастед, ки хомӯширо дар лаҳзаҳои даҳшатнок пайдо кардан он қадар осон нест?

Ҳангоми хондани ин суханон ман образи эпикии филми “Даҳ аҳком”-ро ба ёд меорам. Сутуни оташи ҳаракаткунанда, ки онҳоро роҳбаладӣ мекард, қафо гашта, роҳи лашкари Мисрро бубаст. Тамоми шаб девори оташин лашкари душманони мисриро бозмедошт. Ҳамзамон шамоли Худо мевазид, то ки баҳри Сурхро аз ҳам ҷудо кунад ва қаъри баҳрро хушк кунад, ва ба банӣ-Исроил роҳ ба сӯи озодӣ, бе ифлосӣ, кушояд.

Чизҳои рӯйдодаистодаро мушоҳида карда, метавон танҳо хитоб кард: ин чунон олист, ки нафаси касро мегирад!

Аммо мӯъҷизаҳо бо ин тамом нашуданд. Пас аз он ки исроилиён оромона ба он тарафи баҳр гузаштанд, мисриён ҷуръат карданд, ки онҳоро таъқиб кунанд. Ҳамин ки тамоми банӣ-Исроил ба соҳили дигар расиданд, Худо оби баҳри Сурхро раҳо кард, ва

тамоми лашкари Миср дар як лаҳза зери он дафн шуд.

Ин лаҳзаи бузург Мӯсоро илҳом бахшид, ки Худовандро ҳамду сано хонад, ва Мириам ва ҳамаи занон ӯро дар рақс дар зери танбӯр дастгирӣ карданд.

Аён аст, ки вақте ки Худованд барои мо мубориза мебарад, мо бояд танҳо дар оромӣ ва хомӯшӣ қарор дошта бошем, то даме ки вақти ҷашн гирифтан фаро нарасад. Оддӣ садо медиҳад, дуруст? Аммо ман *на*мегӯям, ки ин осон аст.

Борҳо худи ман ҳам ба чунин набардҳо дучор шудаам. Шумо аллакай медонед, ки аксари набардҳое, ки мо дучор мешавем, саҳнаҳои эпикии об ва оташро дар бар намегиранд. Шамол намевазад, то ба мо ба воситаи баҳр роҳ кушояд. Сутуни оташе нест, ки шаб барои мо сӯхта, душманро тарсонад. Душмани мо бо аробаҳову найзаҳо моро таъқиб намекунад. Ҳамлаҳои ӯ хеле нозуканд, ва, аниқтараш, ӯ бо дурӯғу тӯҳмат, овозаҳо, ки парокандагӣ мекоранд, ва тарсу ҳарос, ки тамоми ҳаракатҳои моро маҳдуд мекунад, мусаллаҳ аст.

Ягона оби шӯр, ки дар масофаи сад фарсах аст – ашки чашмони мо, ва сутуни оташ – ин шӯълаи милт-милтангези дилҳои мо. Бо вуҷуди он, мо ваъдае дорем, ки Ӯ пушти моро нигоҳ медорад, ва фариштагонро ба мо намефиристад, аммо шахсан ба ҳайси девори муҳофизи мо баромад мекунад. Мо боварии комил дорем, ки Ӯ ҳеҷ гоҳ моро намегузорад ва тарк намекунад.

Биёед мебинем, ки Мӯсо чӣ тавр ором мекунад.

> «Ва Мӯсо ба қавм гуфт: "Ҳаросон нашавед, биистед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки онро Ӯ имрӯз барои шумо ба амал хоҳад овард. Бодиққат имрӯз ба мисриён нигаред, зеро дигар ҳаргиз нахоҳед дид. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, аммо шумо хомӯш бошед!"»
> (Хур. 14:13, 14 тарҷ. аз англ. MSG).

Ва боз:

> «Ва Мӯсо ба мардум ҷавоб дод: "Натарсед, устувор бошед ва раҳокунии Худовандро хоҳед дид, ки Ӯ имрӯз барои шумо ба амал хоҳад овард. Мисриёнеро, ки шумо

имрӯз мебинед, дигар ҳеҷ гоҳ нахоҳед дид. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ба шумо танҳо ором будан мебояд"» (Хур. 14:13, 14, тарҷ. аз англ. NIV).

Дар ин ҷо доимо ҳамин фикр такрор мешавад: тарсидан лозим нест. Мо бояд ҳар гуна аломати тарсро аз фикрҳои худ дур кунем ва ба он иҷозат надиҳем, ки он ақли моро олуда кунад. Боз ба мо гуфта шудааст, ки устувор истода, аз ҷой наҷунбем. Ин маънои онро дорад, ки мо набояд гурезем, таслим шавем ё ақибнишинӣ кунем, ба ҷои ин рост истода, мавқеи ҳозираи худро нигоҳ дорем. Бо риояи ин ду дастур ва нигоҳ доштани мавқеи додашуда, мо мебинем, ки Худо кори аҷибе мекунад. Ӯ моро даъват мекунад, ки мулоҳиза кунем, аниқтараш барои ҳайрон шудан омода шавем, ки чӣ тавр Ӯ моро наҷот медиҳад ва озод мекунад.

Ба ман маъқул аст, ки чӣ тавр Мӯсо бо кашидани тасвир нуқтаи назари тамоми мардумро дигар кард. "Бори охирон ба ин душман нигаред, зеро дигар ӯро намебинед. Ва то даме ки ин тасвири аҷиби қудрат ва садоқати Худо дар пеши назари шумо кушода мешавад, вазифаи шумо ором ва хомӯш будан аст. Тамасхур кардан, дод задан ва саволҳо додан лозим нест – танҳо хомӯшона ин косаро бинӯшед".

Вақте ки ба набард ё рақиб қувваи мо намерасад, он гоҳ Худо имкон пайдо мекунад, ки Худро ҳамчун раҳокунанда нишон диҳад. Вақте ки мо ақибнишинӣ мекунем, он гоҳ Ӯ меояд ва тавоноӣ, садоқат ва қуввати Худро нишон медиҳад.

Аз ин тавсифи Хуруҷ мо мефаҳмем, ки Худо дидаву дониста дили фиръавнро сахттар кард, то ки ҷалоли Худро дар тамоми Миср зоҳир кунад ва номи Худро дар тамоми замин ҷалол диҳад. Раҳоӣ аз Миср Худо ва фарзандони Ӯро машҳур гардонд. Ҳамин як воқеа қудрат ва аҳди Худоро ба ҳамаи халқҳо маълум карда, насли Иброҳимро то абад фарқ кунонд. То ин дам Исроил халқи ғуломе буд, ки дар

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Санъати шамшербозӣ дар он аст, то ки рафторҳои худро зери назорат гирӣ. Ҳама гап дар худидоракунӣ аст.

дохили Мисри озод, рушдкунанда ва пурқудрат ниҳон буд.

Дертар дар таърих Исроил боз бо душвориҳои беандоза рӯ ба рӯ шуд, ин дафъа ба сари вай дасти подшоҳи Ашшур фуруд омад. Ӯ банӣ-Исроилро даъват кард, ки бо ӯ иттифоқи номатлуб банданд, ва ба онҳо дар замини асирӣ ғалла ва токзорҳои фаровонро ваъда кард. Ба таҳдидҳои ӯ гӯш диҳед ва бубинед, ки чӣ гуна фахри ӯ ба Худо имкон дод, ки қудрати Худро бар халқи Худ нишон диҳад.

> "[Мабодо] Ҳизқиё шуморо фирефта карда, гӯяд: Худованд моро раҳо хоҳад намуд! Оё худоёни халқҳо, ҳар яке замини худро, аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо кардаанд?... Аз ҳамаи худоёни ин заминҳо кист, ки замини худро аз дасти ман раҳо карда бошад? Пас наход ки Худованд Ерусалимро аз дасти ман метавонад раҳо кунад?" (Иш. 36:18, 20).

Подшоҳ Ҳизқиё ба халқи худ чӣ гуфт? Чӣ тавр ба онҳо гуфт, ки ба ин истилогари мутакаббиру бераҳм ҷавоб диҳанд?

> «Валекин онҳо хомӯш монда, ба ҷавоби вай сухане нагуфтанд, зеро подшоҳ амр фармуда гуфта буд, ки "ба вай ҷавоб надиҳед"» (Иш. 36:21).

Хомӯшии мардум маънои онро надошт, ки онҳо дар парешонӣ қарор доштанд. Аз назди ин подшоҳи золим берун омада, аз ноумедӣ ҷомаҳои худро даронида ва қосидонро фиристоданд, ки аз ин таҳдидҳо ба подшоҳи мамлакати худ хабар доданд. Ҳизқиё ҳама чизро назди Худованд баён кард ва дуои худро бо чунин суханон анҷом дод:

> "Ва акнун, эй Худованд Худои мо, моро аз дасти вай наҷот деҳ, то ҳамаи мамлакатҳои замин бидонанд, ки Ту Худованди ягона ҳастӣ" (Иш. 37:20).

Ба ман ин оят хеле писанд аст. Он нишон медиҳад, ки ин ҷанг хеле даҳшатноктар аз он буд, ки ҳар яки мо ба худ тасаввур карда метавонад. Ин задухӯрди ошкорои байни халқҳо набуд, ин боз

як ваҳйи Худои ягонаи ҳақиқӣ буд. Ин халқҳо ҳеҷ гоҳ ҳатто ба майдони ҷанг бар зидди якдигар набаромада буданд, чунки Худо стратегияи дигарро омода карда буд.

> “Инак, рӯҳе бар ӯ мефиристам, ва ӯ овозае шунида, ба замини худ хоҳад баргашт, ва ӯро дар заминаш бо дами шамшер нобуд хоҳам кард” (Иш. 37:7).

Он касе, ки аз обрӯи худ дар байни халқҳо лоф мезад, қурбонии қувваи овозаҳо шуд. Ман хеле ин мисолро дӯст медорам, зеро мо аксар вақт ба овозаҳо эътибор дода, ба васвасаи шахсан ба ҷанг даромадан меафтем, аммо чунин рафтор намуда, мо мағлуб мешавем, ҳатто вақте ки ба назарамон чунин менамояд, ки мо ғолибият ба даст меорем.

Сухан – нуқра; сукут –тилло.

– ЗАРБУЛМАСАЛИ ҚАДИМАИ МИСРӢ

Дар хотир доред, ки вақте ки Худо пушти шуморо нигоҳ дорад, дар пеш ояндаи тиллоӣ шуморо интизор аст.

Муҳорибаҳои шахсӣ

Биёед дар бораи ҷангҳои худамон сӯҳбат кунем.

Умуман, ба ман донистани он аҷиб аст, ки Худо чанд маротиба мусаллаҳ буд ва омода буд, ки дар тарафи ман мубориза барад, аммо ман ба раҳоии мӯъҷизавии Ӯ бо даҳони худ монеъ шудам. Росташро гӯям, барои ман аз ҳама мушкилтар мусаллаҳ шудан маҳз бо шамшери сукут аст, аммо ба ҳар ҳол ман дарк мекунам, ки бештару бештар ба он ниёз дорам. Ба назари мо, дар давраи таҳдид сукут кардан, маънои худро аз мавқеи мудофиавӣ маҳрум сохтанро дорад, хусусан агар сукут ҳангоме талаб карда шавад, ки ба сарамон айбномаю лаънат мерезад.

Дар китоби Масалҳо гуфта шудааст: “Ҳезум набошад – оташ хомӯш мешавад, ва бадгӯӣ набошад – ситеза сокит мешавад” (Мас. 26:20). Биёед ҷуръат мекунем, ки хомӯширо нигоҳ дорем, то даме ки чӯби охирин сӯхта, боди замон хокистари низоъро аз байн набарад.

Баъзан сукут маънои канорагирӣ аз сӯҳбатҳои барои шумо хавфнокро дорад. Вақтҳое ҳастанд, ки ин маънои рад кардани кушодани даҳони худро дорад, ҳатто агар ба шумо чунин намояд, ки ҳама дар атрофи шумо дар бораи пӯшидани даҳон ҳатто фикр ҳам намекунанд. Силоҳи пурқувваттаринро аксар вақт дар даст нигоҳ доштан аз ҳама душвортар аст. Забони мо метавонад силоҳи ҳалокати бузург ё воситаи табобат бошад. Ман дар бораи терапияи сукут сухан намегӯям. Ман хуб медонам, ки он чӣ гуна амал мекунад. Ҳоло ман дар бораи он мегӯям, ки чӣ гуна чизе нагуфта ва коре накарда, рафтан мумкин аст, вақте ки бисёр гуфтан ва бисёр кор кардан мехоҳед.

Мо бо Ҷон ба наздикӣ қувватро дар сукут дарёфтем. Мисли ҳар як одами дигар мо аз ғайбат эмин нестем. Одамон ҳар чи мегӯянд. Баъзан аз ғазаб, баъзан танҳо дар кӯшиши фаҳмидани ягон вазъият. Чунин шуд, ки як масъалаи ҳалношуда бо иштироки мо гаштаву баргашта дар назди мо ба миён меомад, он дар байни сӯҳбати дӯстон ва шахсони барои мо комилан бегона ба миён меомад. Дар аввал мо хомӯш будем. Баъдан мо бодиққат ба баёни фикру ақидаҳои худ шурӯъ кардем, вале, чун овозаҳо бештару бештар паҳн мешуданд, ба назари мо чунин намуд, ки бодиққат интихоб кардани калимаҳо, ҳангоме ки дигарон умуман суханони худро назорат намекарданд, як аҳмақӣ буд. Чаро мо низ фикру ақидаи худро ошкоро баён накунем?

Баъдтар ҳодисаи дигаре рӯй дод, ва ман фикр кардам, ки хомӯш мондан фоидае надорад. Ман ҳис кардам, ки ҳама сарҳадҳои қобили қабул аллакай вайрон шудаанд, ва тасмим гирифтам, ки вақти он расидааст, ки ҳамаи он чизеро, ки ман бо он оиди ин масъала пур шудаам, баён кунам.

Мехоҳед, ман бо шумо ростқавл бошам? Дар аввал, сӯҳбати ошкоро эҳсосоти сабукӣ овард! Ниҳоят ман метавонистам ҳама чизро ошкоро баён кунам. Ҳатто дигарон аз шунидани андешаҳои мо худро сабук ҳис карданд. Бовар кунед, ин марҳила кӯтоҳмуддат буд ва, ҳамин ки ман аз баркашидан ва таваҷҷӯҳ ба суханонам сӯи бепарвоии том қадам гузоштам, дарҳол ба охир расид. Чунин эҳсосот буд, ки гӯё сарбанд кафида бошад, ва ман маҷбур будам, ки бо тамоми қувваи худ обро бояд нигоҳ дорам. Он дар ҳама ҷо паҳн шуда, ба ҷараёну ҷӯйборҳо табдил ёфта, ба

чунин ҷойҳое медаромад, ки ман нияти ба он ҷойҳо роҳ додани онро надоштам.

Акнун ба ин ҷараёнҳои ифлос, ки бо ташвиқи ман паҳн шуда буданд, одамони дигар афтода, пойҳояшон дар лойи ман дармемонданд. Ҳар қадаре ки чирк ҷамъ мешуд, ҳамон қадар мехостам тарафи дигарро гунаҳкор кунам, ки онҳо ин лойи ифлосро паҳн карданд. Дере нагузашта ман фаҳмидам, ки ман худам дар он то зону ғӯта задаам. Мо бо Ҷон аз ҳад зиёд гуфтем, ва ҳоло дар миёни оби ифлосу лой қарор доштем.

Мо ҳар ду инро дарк кардем, гарчанде ки он вақт дар иёлоти гуногун қарор доштем. Мо бо телефон ба якдигар занг зада, якҷоя дуо кардем. Бо тавба бахшиш мепурсидем, ва ба аъмоли нодурусти худ то ҳадди имкон иқрор мешудем, ва аз ҳамон вақт инҷониб дар луғати мо ифодаи нави дӯстдошта пайдо шуд: “даҳони баста”.

Шамшери сукути Довуд

Агар мо камтарин шубҳа оиди он доштем, ки қарори дуруст қабул кардем, пас рӯзи дигар дар ҷамъомади якшанбегӣ он тамоман барҳам хӯрд. Он рӯз меҳмон, воизе мавъиза кард, ки ман пештар дар бораи ӯ нашунида будам. Вай оиди ваҳйҳои аҷибе, ки аз ҳикоя дар бораи Довуд ва Шоул гирифта буд, нақл карданро оғоз кард. Дар бораи он ки Довуд чӣ гуна рафтор дошт, вақте ки ӯро дар назди Шоул тӯҳмат карданд, дар бораи он ки Шоул дар бораи ӯ фикри бад карда, ӯро таъқиб кардан гирифт, ва баъд ӯро бахшид, то ба зудӣ бар зидди ӯ боз қасди бадӣ кашад ва боз ӯро таъқиб кунад, пас Довуд маҷбур шуд, ки аз ин шоҳ аз як ғор ба дигараш, аз як паноҳгоҳ ба дигараш, пинҳон шавад. Довуд бегуноҳӣ ва садоқати худро исбот мекард, аммо боз айбдоркуниҳои бардурӯғ ва таъқиботро мегирифт.

Ман ин саргузаштро хеле хуб медонистам ва худро чунон ҳис мекардам, ки гӯё ин тасвирро боз аз сар гузаронидам.

Дар ин меҳмон воиз бознаистод. Ӯ шарҳ доданро идома дод, ки чӣ тавр Довуд қариб он касе шуд, ки аз кӣ ӯ пинҳон мешуд. Аз ин таъқиботҳо хаста шуда, ӯ умед дошт, ки мардум ва гӯсфандони Нобалро муҳофизат карда, паноҳгоҳе пайдо кунад. Ӯ қосидони

худро фиристода, хоҳиш кард, ки дар ҷашни гӯсфандтарошӣ онҳоро пазирой кунанд. Танҳо пурсидан боқӣ мемонад, ки оё Довуд дар ҳақиқат мехост, ки ӯро қабул кунанд. Ба дархости ӯ хурсанд нагардиданд. Ба онҳо на танҳо ба ид омаданро манъ карданд, балки боз обрӯи Довудро зери шубҳа гузоштанд:

> «Ва Нобол ба навкарони Довуд ҷавоб гардонида, гуфт: "Довуд кист, ва писари Йисой кист? Имрӯз ғуломони зиёде ҳастанд, ки ҳар яке аз пеши оғоёни худ гурехта рафтаанд"... Ва ҷавонони Довуд тоб хӯрда, ба роҳи худ рафтанд; ва гашта омада, ҳамаи ин суханонро ба ӯ хабар доданд» (1 Под. 25:10, 12).

Шумо худро чӣ гуна ҳис мекардед? Довудро дар пеши назари одамони худаш таҳқир карда, ба он айбдор карданд, ки гуреза буд, ва бо ин обрӯи ӯ ва оилаашро паст заданд. Вақте ки вай ин суханонро шунид, дар ҳайрат афтод, ва ба ин таҳқир хеле сахт посух дод!

> «Ва Довуд ба одамони худ гуфт: "Ҳар яке шамшери худро ба миён бандед!" Ва ҳар яке шамшери худро бастанд, ва Довуд низ шамшери худро баст. Ва тақрибан чорсад кас аз ақиби Довуд рафтанд, ва дусад кас назди ашё монданд» (1 Под. 25:13).

Довуд худидоракуниро гум кард. Ӯ нисбати худ дар бораи он ки ӯ ғуломи беитоат буд, айбдоркуниҳои кофӣ шунида буд, гарчанде ки ба Худо содиқона хизмат мекард. Ӯ нагурехта буд, ӯро маҷбур сохтанд, ки пинҳон шавад. Нобол дар хавфи он буд, ки тамоми хашмро, ки дар ҷони Довуд дар тӯли тамоми солҳо ҷамъ шуда буд, ба худ қабул кунад. Ӯ ончунон шикаста шуда буд, ки ҳатто ба мукофот барои парҳезгорӣ шубҳа мекард. Ба суханони ӯ гӯш диҳед:

> «*Ва Довуд мегуфт: "Ҳақиқатан, ман тамоми дороии ин шахсро дар биёбон беҳуда нигаҳбонӣ намудаам, ва аз тамоми дороии вай чизе талаф нашудааст*; валекин вай ба бадали некӣ ба ман бо бадӣ подош додааст. Худованд ба душманони Довуд ҷазо диҳад ва зиёда аз ин бикунад, агар ман то субҳидам аз тамоми дороии вай як наринае боқӣ бигузорам"» (1 Под. 25:21, 22, курсиви муаллиф).

Довуд аз чӯпони муҳофизаткунанда ба пешвое табдил ёфт, ки фарёд мезад, ки “биёед ӯро бикушем”, ки ин кори осон аст, вақте фаромӯш мекунӣ, ки мукофотро Худо медиҳад, на инсон. Азбаски Довуд пешво буд, тамоми мардум ҷамъ омада, аз паи пешвои ранҷидаи худ рафтанд. Бе дудилагӣ ва шубҳа ба аспҳояшон савор шуда, шамшерҳоро аз ғилоф баровmarданд.

Ман шуморо ба нуқтаи оянда меорам. Ҳатто агар ҳамаи одамон ба шумо пайравӣ кунанд, ин маънои онро надорад, ки шумо ҳатман ҳақ ҳастед. Мардум ба пешвоёни худ пайравӣ мекунанд, ва, ба он нигоҳ накарда ки Довуд пешвои бузург буд, ба ӯ ҳикмат лозим буд, чунки ӯ дар вазъияти душвор қарор дошт.

Чӣ тавр ӯ ба чунин ҳолат афтод? Шояд ӯ ба суханони як одами паст иҷозат дод, ки рӯъёи ӯро тира кунад. Бо баъзе сабабҳо ин таҳқиру пастзанӣ хавфи ба гумроҳӣ бурдани ӯро доштанд. Пас аз солҳои тӯлонии боварӣ ба Худо ва бо оқибатҳои аз он баромада Довуд омода буд ҳама чиро ба дасти худ гирад.

Агар шумо ҳушёр буданро бас кунед, суханони дигарон метавонанд шуморо фаромӯш кунонанд, ки шумо дар асл кӣ ҳастед.

Новобаста аз он ки Довуд чӣ гуна бегуноҳии худро ба Шоул исбот мекард, вай ба тахти подшоҳӣ нишаста натавонист. Ва ба Шоул низ тахт аллакай тааллуқ надошт, бинобар ин ӯ наметавонист онро ба каси дигар диҳад. Подшоҳӣ аз дасти ӯ кашида гирифта шуда буд. Худо Довудро ба воситаи пок сохтан аз радшавӣ тасдиқ мекард, ки дар ин озмоиш Шоул ноком гардид.

Ҳамаи моро касе танқид мекунад ва парешон мекунад. Ман ягон соҳаи ҳаётро намедонам, ки одамон дар бораи он фикру ақидаи худро баён накунанд. Чизи асосӣ он аст, ки танқидро тавре истифода бурда тавонем, ки он моро муайян накунад, балки пок созад.

Довудро Самуил барои куштани Шоул ва Нобол тадҳин накарда буд, балки вай барои ҳукмронӣ бар Исроил тадҳин шуда буд. Ӯ дар канори ваъдаи Худо, ки амалӣ гардидани он наздик буд, истода буд, ва танҳо аз боиси он ки Ноболи нодон фикри ӯро парешон намуд, онро қариб аз даст медод.

Суханони дигарон метавонанд шуморо фаромӯш кунонанд, ки шумо дар асл кӣ ҳастед.

Ин огоҳиро қабул кунед: нодонҳо пайдо мешаванд, ки шуморо гумроҳ кунанд ва шуморо ба он ҷое, ки Худо даъват кардааст, роҳ надиҳанд. Нодонҳо чӣ мегӯянд? Онҳо мавҷудият ва ҳузури Худоро зери шубҳа мегузоранд. Онҳо, масалан, чунин суханонро мегӯянд: "Худо туро тарк кардааст", "Худотарсӣ ҳеҷ фоидае надорад", "Худо тарафдори ту нест".

Куштори одамоне, ки худи Довуд як вақтҳо ҳимоя мекард, ҷавоби даҳшатноке ба саволи Нобол "Довуд кист?" мебуд.

Ба фикри шумо, баъд аз чунин таркиши эҳсосот Довуд ва одамони ӯро оё зуд-зуд ба базмҳои гӯсфандтарошӣ даъват мекарданд? Фикр мекунам, ки ҳеҷ гоҳ даъват намекарданд. Довуд қариб ба беақлии Нобол иҷозат дод, ки кӣ буданашро муайян кунад.

Ҷалол ба Худо барои Абиҷайл, зани ҷасур, ки бо шамшери хирад камар бастааст. Вай пеши Довуд афтод, ва бо ин ҳама он чиро, ки шавҳараш беобрӯ карда буд, эҳтиром кард, ва ба Довуд хотиррасон кард, ки ӯ кӣ аст ва аз они кӣ буд.

> "Яқинан Худованд барои оғоям хонадони матине барқарор хоҳад кард, зеро ки оғоям ҷангҳои Худовандро мебарад, ва тамоми айёми умрат дар ту бадӣ ёфт нахоҳад шуд. Ва агар касе бархоста, туро таъқиб намояд ва қасди ҷони ту кунад, ҷони оғоям бо риштаи ҳаёт назди Худованд Худои ту баста хоҳад буд, вале ҷони душманонатро Ӯ мисли он ки аз даруни фалахмон бошад, дур хоҳад андохт. Ва ҳангоме ки Худованд ба оғоям, мувофиқи ҳар он чи дар бораи ту гуфтааст, некӣ бикунад, ва туро бар Исроил раис таъин намояд, он гоҳ ин барои ту сабаби таассуф ва барои оғоям азоби виҷдон нахоҳад шуд, ки хуни ноҳақ рехтааст, ва оғоям интиқомро ба дасти худ раво дидааст. Ва ҳангоме ки Худованд ба оғоям некӣ кунад, канизи худро ба ёд хоҳӣ овард"
> (1 Под. 25:28-31).

Инҳоянд якчанд нуқтаҳои асосӣ барои ҳамаи мо:

1. Танҳо ягона Худо хонаҳоро обод мекунад.

2. Вақте ки мо таҳти роҳнамоии Рӯҳулқудс мегардем, Худо моро муҳофизат мекунад.
3. Худо медонад, ки бо душманонамон баҳсҳоро чӣ гуна ҳал кунад.
4. Аз мавқее, ки Худо ба мо додааст, бо мақсади худмуҳофизаткунӣ истифода бурдан мумкин нест.
5. Доварӣ ва масъалаҳои наҷотро ба дӯши худ гирифтан мумкин нест, ҳардуи он ба Худои мо тааллуқ дорад.

Ҷалол ба Худо, ки суханони Абиҷайл Довудро боздоштанд, ӯ дасти Худо ва ваъдаҳоро барои ҳаёти худ ба ёд овард. Ҳамаи ин чанд муддат пеш аз он рӯй дод, ки Абиҷайл арӯси Довуд шуд, ва ғуломи радшуда подшоҳ шуд.

Сукут – ин унсуре, ки дар он корҳои бузург
худашон ба тартиб медароянд; бо мурури
замон онҳо, пурра ташаккулёфта ва
боҳашамат гардида, метавонанд ба нури
Ҳаёт гузаранд, ки дар он ҳукмрон мемонанд.

– Томас Карлайл

Навъи нави силоҳ

Модарон, хоҳарон, духтарон ва дугонаҳои азиз, эҳтимолияте вуҷуд дорад, ки шуморо ягон вақте ранҷонида бошанд. Шояд номи шумо бо ҳар гуна айбдоркуниҳои нангин доғдор шуда бошад. Шояд даъват ба ин ё он хонадон ҳаргиз ба остонаи дари шумо намерасад. Лутфан ба ман бовар кунед, ман шуморо мефаҳмам. Аммо оё шумо дар ҳақиқат мехоҳед, ки хафагӣ ё ягон намуди нофаҳмӣ тақдири шуморо барбод диҳад? Шумо мехоҳед корпартоӣ кунед, лекин шамшере, ки ҳоло шумо дар даст доред, фикр карда, ки ба ҳамин ҳолат мувофиқ меояд, номаш қасд аст, ва он умуман муносиби шумо нест. Ин шамшерро аз камарбанди худ бикашед ва ба замин гузоред.

Шояд шумо аз барои як шиноси наздики худ, ки ранҷидаву таҳқир шудааст, озурдаҳол ҳастед. Пас зуд ба назди вай биравед, ваъдаҳои Худоро ба ӯ хотиррасон кунед, ба ӯ бигӯед, ки устувор

истода, мушоҳида кунад, ки Худо, муҳофизи ҳақиқии мо, чӣ гуна Худро нишон медиҳад. Азизам, Худо хонаи туро мустаҳкам мегардонад ва туро дар ҳама роҳҳоят ҳифз менамояд. Ба ту лозим нест, ки барои онҳое, ки ту душман меҳисобӣ, намудҳои ҷазоро фикр карда барой. Худо ҳама чизро аллакай тартиб додааст; ором бош ва яқин бидон, ки танҳо Ӯ Довари одил аст. Вақти он расидааст, ки мо мавқеи муҳофизатии худро тағйир диҳем. Худо барои мо мубориза мебарад, вақте ки мо барои дигарон мубориза мебарем.

Силоҳи дигареро бигиред – шамшереро таҳти унвони сукут. Он ҳоло дар ғилоф аст. Исо ин шамшерро моҳирона соҳибӣ мекард. Вай ин силоҳро мадди назар намекард. Ӯ ҳаёти моро хомӯшона наҷот дод, ва ҷони Худро барои он фидо кард. Ба худ тасаввур кунед, ки сукут кардан чӣ гуна буд, бо донистани он ки агар Ӯ овози Худро баланд кунад ё дасти Худро бардорад, тамоми тавоногии осмон метавонист ба замин фурӯ резад. Ба худ тасаввур кунед, ки сукут кардан чӣ гуна буд, вақте ки ҳокимони заминии нотавон аз болои Офаридгори худ механдиданд. Ба худ тасаввур кунед, гӯш кардани айбдоркуниҳои бардурӯғ ба Ӯ чӣ гуна буд, дар ҳоле ки Ӯ таҷассуми адолат буд (ниг. Юҳан. 5:22). Исо на аз он сабаб хомӯш буд, ки чизе барои гуфтан надошт, балки барои он ки Худи Ӯ ҷавоб буд.

> «Ва саркоҳин бархоста, ба Ӯ гуфт: “Ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?” Аммо Исо хомӯш монд. Ва саркоҳин ба Ӯ гуфт: “Туро ба Худои Ҳай қасам медиҳам, ба мо бигӯ, ки оё Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ?”» (Мат. 26:62, 63).

На сухане, на пичирросе, на оҳи вазнин, на ишора бо сар, на як чархи чашм. Танҳо сукут... мисли Барра. Гап на дар он буд, ки Исо чизи гуфтанӣ надошт, балки дар он буд, ки Ӯ интихоб кард, ки чизе нагӯяд.

Айнан ба ҳамин монанд вақтҳое мешаванд, ки мо эҳсос мекунем, ки гуфтаниҳои зиёде дорем. Моро беадолатона айбдор карданд, нодуруст фаҳмиданд ва ҳатто дар назди одамони дигар, ки аслан ҳақиқатро намеҷӯянд, дар намуди бад нишон доданд.

Ҳукми худро дар худ нигоҳ доред ва нигаред, ки Худо чӣ гуна ҷавоб медиҳад. Ҳангоми боздошти шахсе, ки эҳтимолан гунаҳкор аст, барои ҳимояаш ба ӯ ҳуқуқҳои Миранда, огоҳии машҳури “шумо ҳуқуқи хомӯш монданро доред”, хонда мешавад, то ки бидуни маслиҳати ҳуқуқӣ бар зидди худ шаҳодат надиҳад. Баъзан ба ҳамаи мо бояд хотиррасон кард, ки хомӯш мондан – ин ҳуқуқи мо.

Даст кашидан аз татбиқи усулҳои зӯроварӣ – ин силоҳи пурқувват ва одилона, ки бе расонидани осеб зарба мезанад, ва касеро, ки онро соҳиб аст, бонуфуз мегардонад. Ин шамшерест, ки шифоӣ мебахшад.

– Мартин Лютер Кинги хурдӣ

Агар Исо, Писари ҳақиқии Худо, ягона бегуноҳ, аз ҳуқуқи хомӯш мондан истифода бурд, вақте ки Ӯ Худро дар рӯ ба рӯи марг муҳофизат кардан нахост, он гоҳ албатта мо низ метавонем дар рӯ ба рӯи ҳаёт чунин рафтор кунем. Исо хомӯшона ба пеш баромада, ҷои моро дар мубориза барои мо гирифт.

Ба он нигоҳ накарда ки Ӯ бегуноҳ буд, гуноҳи мо мисли либос дар Ӯ овезон буд, ва Ӯ хоҳиши кашидани онро накард.

> “Ҳамаамон мисли гӯсфандон гумроҳ будем: ҳар яке ба роҳи худ мерафтем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани Ӯ монд. Ӯ ситам кашид, вале гардан фуровард, ва даҳони Худро воз накард; мисли гӯсфанде ки барои забҳ бурда мешавад, ва мисли баррае ки назди пашмтарошонаш безабон аст, Ӯ ҳамчунон даҳони Худро воз накард” (Иш. 53:6, 7).

Ҷаҳон аз он Касе, ки ба вай роҳ нишон дод, рӯй гардонд. Дар асл, Исо маҳз ҳангоми хомӯш буданаш аз ҳама баландтар сухан мегуфт. Вақте ки каломи осмон дар пеши Ӯ истода буд, гуфтани суханони заминӣ зарурат надошт, вақте ки онҳо худро маҳкум мекарданд, Ӯ хомӯш буд, то ки ба воситаи Ӯ ҳама наҷот ёбанд.

Ба кадом набард ба шумо лозим аст, ки бо сукут ҷавоб диҳед? Барои фаҳмидани ин, ба он соҳаҳои ҳаётатон нигаред, ки дар онҳо хомӯш мондани шумо душвор аст.

> “Гирифтори бадгӯӣ гардида, Ӯ ҷавобан бадгӯӣ намекард; азоб кашида, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд” (1 Пет. 2:23).

Оё шумо омодаед ором истода, мушоҳида кунед? Ба Худо боварӣ кардан ҳангоми таҳдидҳову таҳқирҳо ва айбдоркуниҳо – ин як ҷараёни мунтазам, қатънашаванда ва дар баъзан ҳолатҳо ҳаррӯза. Хоҳарони азиз, мо инро аз сар гузаронида метавонем. Зеро ки Ӯ аллакай пеш аз мо гузашт, ва ба мо роҳро омода намуд.

• • •

Падари Осмонии азиз,

Ман ба номи Исо назди Ту меоям. Имрӯз ман тасмим мегирам, ки ҳуқуқи худро барои гуфтани он чи ки фикр мекунам, як сӯ гузорам, ва аз ҳуқуқи сукут истифода барам. Рӯҳулқудс, ба ман ҳикмат бидеҳ, то бидонам, ки кай хомӯш бошам ва кай сухан гӯям. Дар назди Ту диламро ором мекунам ва аз Ту хоҳиш мекунам, ки бо ман сухан гӯӣ. Даҳони маро назорат кун, то бар зидди Ту гуноҳ накунам. Маро барои он ҳолатҳое бубахш, ки ман овозаҳо паҳн мекардам. Ман ба ҳикмати Ту итоат мекунам ва ҷонамро бо маслиҳати Каломи Ту идора мекунам. Ман дигар намегузорам, ки суханони дигарон табиати маро муайян кунанд. Ту ҷони Худро додӣ, то маро ҳифз намоӣ ва танҳо Ту ҳақиқат ва адолат ҳастӣ. Маро бубахш, барои он ҳолатҳое, ки маслиҳати шахсии худро меҷустам ва дидаю дониста он чиро, ки фикр мекардам, мегуфтам. Ба ҳар набарде биё, ки ҳоло таҳдид мекунад маро шикаст диҳад. Ман дигар оташи низоъро дар байни одамон намеафрӯзам. Вақте ки ҳуҷуми душман таҳдиди шикаст додани маро мекунад, ман ба Ту боварӣ мекунам. Ман аз ҷой намеҷунбам, ман дар боварӣ хомӯш мемонам, ки Ту дар ин набард аллакай ғолиб омадӣ. Ба номи Исо. Омин.

13

Шамшери омурзиш ва барқарорсозӣ

Баъзан мағлубият дар як набард роҳи наверо ба сӯи ғалаба дар ҷанг мекушояд.

– Доналд Трамп

Биёед тасаввур мекунем, ки шамшер дар пояи тахт қарор дорад. Шамшер ба муддате поён карда шудааст, то ки дертар барои ҳадафи бузурге дар дасти касе боло бардошта шавад. Феодалон-истилогарон аз ҳамон вассалҳое, ки як вақтҳо ба муқобили онҳо шӯриш бардошта буданд, садоқатро талаб мекарданд. Ҳар як ашрофзодаи нав худро ба подшоҳ нишон дода, шамшери худро назди ӯ мегузошт, ва худаш пеши пойи оғои худ саҷда мекард. Баъзан подшоҳ ба гардани вассали худ пой мегузошт. Дар ҳамин ҳолат вассал пеш аз бозпас гирифтани шамшери худ, ба хӯҷаини нави худ савганд ёд мекард.

Дар ин боб мо барои баркашидани ниятҳои худ имконият дорем. Барои мо фаҳмидани он муҳим аст, ки оё мо бар зидди касе ё чизе мубориза мебарем, ё воқеан танҳо манфиатҳои худро пайгирӣ мекунем.

Масалан, шумо метавонед зидди исқоти ҳамл бошед, аммо ин маънои онро надорад, ки шумо ҳатман тарафдори ҳаёт ҳастед. Дар назди клиникаи исқоти ҳамл бо плакатҳо истодан як

чиз асту, боз кардани дилу хонаи худ барои модари бешавҳар ё кӯдаки номатлуб тамоман чизи дигар. Шумо метавонед зидди куштор бошед, лекин ин маънои онро надорад, ки баҳри ҳифзи ҳаёт ҳама коре, ки талаб карда мешавад, ҳатман иҷро мекунед.

Ин гуна намуди гузаришҳо дар ниятҳои мо вақте рӯй медиҳанд, ки вақте мо дарк мекунем, ки мо, нисбат ба ҳуқуқҳо ва ақидаҳои шахсии худ, худро ба ҳадафи бузургтаре бахшидаем. Ба мо шамшери Рӯҳ боварӣ карда шудааст, аммо мо барои захмӣ кардан мусаллаҳ карда нашудем. Мо асирон ва маҳбусонро озод мекунем, ва онҳоро наметарсонем ва намебандем. Ҳамеша як чизи бештаре рӯй медиҳад.

Силоҳи ҷангии мо на барои мубориза бо мавҷудоти фаноӣ дар ин ҷаҳон тез карда шудааст, ва мо муборизаро мувофиқи қоидаҳои на он сайёрае, ки дар он тавлид шудаем, пеш мебарем. Силоҳ бояд мувофиқи қонунҳои ҳамон соҳае, ки дар он вай сохта шудааст, истифода бурда шавад, силоҳи мо аз ҷое бармеояд, ки дар он ҷо “металл” тоза карда шуда, ба нури ҳақиқӣ мубаддал мешавад, ва канорҳои шамшер дар як вақт ҳам сӯрох карда, ҳам шифо дода, бехато халонида мешаванд. Бинобар он ангезаи бардоштани ин силоҳи рӯҳонии сӯрохкунанда ҳамеша бояд танҳо барои поксозӣ бошад.

Дар Нома ба Ғалотиён намудҳои силоҳи инсонӣ ва ангезаи онҳо ба таври муфассал тасвир карда шудааст: ҷодугарӣ, кина ё адоват, оташи хашм ва ғазаб, ҷанҷол, ихтилофот, бидъатҳо, ҳасад ва куштор. Инҳо ҳама асбобҳои заминӣ мебошанд, ки мо аз боиси гунаҳкоршавӣ мерос гирифтаем.

Баръакси амали ин силоҳҳои “палид”, Павлуси ҳавворӣ пардаро мекушояд, то ба мо сабаби қудрати моро нишон диҳад.

> “Зеро агар ман як қадар зиёдтар фахр намоям аз ихтиёре ки Худованд барои бунёдкорӣ, на барои харобкории шумо, ба мо додааст, хиҷил нахоҳам шуд” (2 Қӯр. 10:8).

Мо на аз барои нест кардани ҳама чиз мубориза мебарем, балки барои бино кардан. Қудрате, ки осмон ба мо дар рӯи замин медиҳад, барои нест кардани бадӣ таъин карда шудааст. Агар

ман шамшери Каломи Худоро дар тӯли се даҳсола дар камари худ дошта бошам, ин маънои онро надорад, ки ман онро ҳамеша хуб истифода мебурдам. Баъзан ман онро дар хашму ғазаб олуда мекардам, ва он чиро, ки шифо додан мебоист, теғ мезадам. Дар мавридҳои дигар ман шамшерамро дар ғилофаш мегузоштам, ҳангоме лозим буд, ки ман онро аз ғилоф берун карда, бо он риштаҳоеро, ки маҳбусонро баста буданд, мебуридам.

То он даме, ки фарзандонам хурд буданд, муддати дароз шамшери ман, гӯё ки истироҳат мекард, дар назди кати хоб мехобид. Ман саҳифаҳои Китоби Муқаддасро варақ мезадам, то таронаҳои Забурро бихонам, ва ба осонӣ ба олами орзуҳо меафтодам. Моҳҳо мегузаштанд, ва ман то ҳол аз нӯги тези шамшерам канораҷӯӣ мекардам, ва онро аз ғилоф набароварда, реҷаву ташвишҳои худро халалдор намекардам.

Дар ин саҳифаҳо ман мехоҳам шуморо аз як мусобиқаи тӯлонии шамшербозии шахсиам, ки пур аз ҳамлаҳои ногувор буда, вале бо ғалаба анҷом ёфтааст, гузаронам.

• • •

Дере нагузашта пас аз он ки ман масеҳӣ шудам, ман фаҳмидам, ки дасти Худо бар ман аст ва маро барои хизмат ба дигарон равона мекунад. Ман самимона омодагӣ медидам, гарчанде ки намедонистам, ки хизматгузории ман чӣ гуна мешавад. Ман Китоби Муқаддас мехондам, ба калисо мерафтам, дар семинарҳо иштирок мекардам ва хизмат мекардам. Дар яке аз хизматгузориҳои сершумор, як меҳмон, воиз, ба таври боварибахш хитоб кард, ки агар тамоми оилаи ту наҷот наёфта бошад, он гоҳ ҳатто дар бораи мавъиза кардани Каломи Худо ба одамон фикр ҳам накун. Вай инро чунин шарҳ дод, ки агар ҳаёти шахсии мо ба қадри кофӣ боварибахш набошад, то ба хешу табори мо ҳақиқати Инҷилро исбот кунад, пас барои чӣ дигарон бояд туро гӯш кунанд. Акнун ман мефаҳмам, ки он суханони дилчасп аз ҳақиқат дур буданд, аммо дар он лаҳза ман онҳоро ба дил наздик қабул кардам.

Азбаски падарам дур аз наҷот буд, ман барои ба ӯ дуо гуфтан боз вақти зиёдтар мегузаронидам. Ӯ як намунаи классикии чунин

одаме буд, ки осмон ӯро гунаҳкори гумшуда номида метавонист. Вай беист тамоку мекашид, беист менӯшид ва ақаллан як ҷумларо бе истифодаи калимаи қабеҳ гуфта наметавонист. То ҷое ки ман мефаҳмидам, ӯ ба модарам хиёнат мекард. Ва ӯ ба фарзандонаш эътибор намедод.

Мо бо Ҷон дар Даллас зиндагӣ мекардем, вақте ки падарам бори аввал ба хонаи мо омад. Ман ӯро дарҳол ба калисо бурдам. Дар давоми тамоми хизматгузорӣ ман ба ӯ бо умеде нигоҳ мекардам, ки ӯ тамоми вазнинии гуноҳи худ, норозигии духтараш ва фошкунии Рӯҳулқудсро эҳсос мекунад. Ман мехостам, ки вай дар ин бора заррае ҳам шубҳа надошта бошад, вақте ки пастор савол дод: “Агар шумо имшаб вафот мекардед, ба куҷо мерафтед?”

Ман фикр кардам, ки падарам ақаллан бояд дар андешаҳо сар хам кунад, вале дар ҷавоб ӯ бепарво ба сӯи хизматгузор назар дӯхта, гӯё мегуфт: “Ман ба дӯзах меравам, ба ҳамон ҷое, ки ту ҳам меравӣ!”

Падарам дар вақти даъват ба тавба ҳатто наҷунбид. Дар ноумедӣ дасташро гирифтам, то ӯро ба пеш барорам. Вай бо як нафрат дастамро дур кард. “Шояд ӯ намефаҳмад, ки чиро аз даст доданаш мумкин аст”, – фикре аз сарам гузашт. Барои равшанӣ андохтан, ман сӯи ӯ хам шудам ва пичиррос задам: “Падар, Исо – ин роҳи ягона. Агар ту бо ин дуо дуохонӣ накунӣ, ту ба дӯзах меравӣ”.

Ин ваҳй деворро шикаста натавонист. Ёд дорам, ки он мавҷи куфрро ба миён овард. Ҳама гуна дар ба дили ӯ, ки фикр мекардам, кушода буда метавонист, мехкӯб шуда буд.

Падарам нафаси озод кашид, вақте ки ӯ ба ҳаёти бепарвоёнаи худ дар Флоридаи офтобӣ баргашт ва духтари ба Китоби Муқаддас дилбастаашро дар Техас тарк кард.

Аммо аз ман халос шудан он қадар осон набуд, ман бо ҳамаи дӯстони дугонаам дар Флорида тамос гирифтам ва рақами телефони падарамро ба онҳо додам. Имони ман болотар мерафт, вақте ки ман дуо мекардам, то ки ин одамони тамоман бегона ба таври комил барои падарам кор кунанд. Вақте ки ин кӯшиш ноком шуд, ман қарор додам, ки вақти он расидааст, ки силоҳи вазнинро барорам. Ман як рӯзи истироҳатро пурра барои рӯза гирифтан ва дуо кардан барои тавбаи падарам ҷудо кардам. Ман таслим

намешудам. Ман хонаро бо қадам чен мекардам, дуо мекардам, рӯи фарш хобида, гиря мекардам, бо Китоби Муқаддаси кушода ба зону меистодам ва ваъдаҳои Худоро қироат мекардам. Дере нагузашта ман пай бурдам, ки пайваста ба телефон менигарам, бо умеди он ки он занг мезанад. Ман бо ҳаяҷон интизор будам, ки кай овози падари худро мешунавам, ва ӯ оиди наҷоти худ аз чанголи шайтон ба ман нақл мекунад.

Телефон ҳамин тавр занг назад, аммо ман овози Падари Осмониамро шунидам, ки бо пичиррос маро пурсид: "Лиза, ту медонӣ, ки Ман падари туро аз ту ҳам бештар дӯст медорам?"

Ман ростқавлона мегӯям, ки ин ваҳй барои ман ҳайратовар буд, бинобар ин чанд муддат хомӯш мондам. Пичиррос идома дод: "Ман аз ту дида, бештар мехоҳам, ки ӯ бо Ман бошад, аз оне ки ту мехоҳӣ, ки ӯ бо Ман бошад. Лиза, ӯро ба Ман деҳ... Ту ӯро наҷот дода наметавонӣ".

Сониян Худо ваъдаи дар Каломи Ӯ бударо ба ман хотиррасон кард: «Магар Ман нагуфтаам: "Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту бо аҳли байти худ наҷот хоҳӣ ёфт" (Аъм. 16:31). Ин ваъдаи Ман ба ту дар бораи падарат аст. Ба он бовар бикун ва ғалатӣ рафтор карданро бас кун. Танҳо ӯро дӯст бидор».

Ман ин оятро дар Китоби Муқаддаси худ пайдо кардам ва зери он хат кашидам, ва ҳамин тавр умеди худро ба Каломи Ӯ гузоштам.

Имон – ин қарори ба хислати Худо бовар кардан, ки роҳҳои Ӯро шумо шояд айни замон намефаҳмед.

– Освалд Чемберс

• • •

Чанде пас аз ин ман писари аввалинам Эддисонро таваллуд кардам, ва оилаи мо ба Флорида, ҳамон шаҳре, ки падарам дар он зиндагӣ мекард, кӯчид. Баъдан, пеш аз таваллуди Алек, падарам корашро аз даст дод ва ба шаҳри дигар, чанд соат дуртар ба тарафи соҳили Флорида, кӯчид. Ӯ ба оғози нав умед дошт, аммо барои шахси синну соли ӯ кори нав пайдо кардан душвор аст.

Як вақтҳо вай хонаю клубҳои берун аз шаҳрӣ месохт, аммо ҳоло бошад, бо таъмир машғул буд. Вай ба афсурдаҳолӣ афтода, акнун на фақат бегоҳиҳо, балки рӯзона низ менӯшид. Ӯ ба назди мо омаданро бас кард, ва вақте ки мо ба назди ӯ меомадем, аз субҳ ӯ аллакай маст буд. Ташрифҳои мо барои дидани ӯ кӯдаконро метарсонданд, онҳо намефаҳмиданд, ки бобои онҳо барои чӣ ин қадар суханҳои қабеҳро истифода мебарад ва чаро ин қадар ғавғо карда, модари онҳоро бо номи собиқ ҳамсараш меномад.

Рӯзе дар моҳи декабр ҳама чиз тағйир ёфт. Рӯзи ояндаи ҷашни Мавлуди Исо мо барои хабаргирӣ ба хонаи падарам рафтем, ки дар он ӯ ҳамроҳи дӯстдухтари худ зиндагӣ мекард. Мо интизор будем, ки онҳоро дар назди даромадгоҳ мебинем, аммо танҳо коғазхатеро ёфтем, ки дар дари шишагин часпонида шуда буд. Бо ҳусни хатти каҷ дар он навишта шуда буд: “Бубахшед, нақшаҳои ман тағйир ёфтанд”.

Дар қоғазхат нишон дода нашуда буд, ки он барои кӣ пешбинӣ шудааст, ва имзо ҳам набуд. Мо пеш аз баромадан аз хона ба ӯ занг зада, омадани худро тасдиқ карда будем, ва чанд соатро дар роҳ гузаронидем. Нақшаҳо тағйир ёфтанд? Ман он ҷо хомӯш монда, бо қоғазхати дар даст қаткардашуда меистодам. Ман мешунидам, ки кӯдакон мепурсиданд: “Бобоямон дар куҷост?”

Дар назди мо хатти соҳил намоён буд, ва ман тасаввур мекардам, ки падарам дар куҷое дар наздикӣ ба ҳоли мо механдад. Ман намедонистам, ки чӣ гӯям. Вақте ки мо ба сӯи мошин бармегаштем, Ҷон ба писарон чизе ҷавоб медод.

Ман шикаста будам ва аз шарм месӯхтам. Ман аз Ҷон ва писаронам гаштаю баргашта узр мепурсидам ва тамоми роҳ гиря мекардам, ва ба худ фикр мекардам: “Ба ақли падару модари Ҷон ҳеҷ гоҳ намеомад, ки ба сӯи бар гурезанд, махсусан агар оиди ташрифи фарзандон ва наберагонашон медонистанд”.

Панҷ соатро дар роҳ сарф кардан – барои кӯдакон ин кам не, хусусан бо назардошти он ки ҳадафи сафар амалӣ ҳам нашуд, ва модарашон тамоми роҳ гиря кард. Ду писарам, ки дастҳояшон аз ҷои нишасташон ба ман мерасиданд, китфонамро сила карда, ба таври худ маро тасаллӣ дода, мепурсиданд: “Ҳамааш хуб аст? Модар, ҳамааш хуб аст”.

Ман кӯшиш мекардам, ки ҷасур бошам, аммо ҳеҷ чизи хубе набуд.

Рӯзи дигар Ҷон ба Шветсия парвоз кард. Пас аз гусел кардани ӯ ба парвоз ва хайрухуш кардан, ман ба хона баргаштам, бачаҳоро ба сайругашт фиристодам, ва мусиқии парастишро гирон карда, ба рӯи фарш хобидам, ва дуо карда, аз Худо мепурсидам: "Барои чӣ падарам маро дӯст намедорад? Барои чӣ ӯ нахост, ки бо фарзандони ман бошад? Ваъдаи Ту кай иҷро мешавад?"

Ман рӯямро ба гилем гузошта, мегиристам. Ногаҳон чизе ба ман фуруд омад... Ман бепадар будам! Падари ман вуҷуд дошт, аммо ӯ намехост, ки ӯро нороҳат кунанд! Ӯ маро шинохтан намехост. Ман ҳатто фикрҳои худро бо овози баланд гуфтам ва ба ашкҳо озодӣ додам, аммо ҳамин ки сахт гиристам, садоҳоеро шунидам, ки метавонам онҳоро танҳо хандаи Худо номам. Он дар он лаҳза чунон аниқу равшан шунида шуд, ки сарамро бардошта, ба атроф нигаристам. Сипас ман шунидам, ки чӣ тавр Ӯ пичиррос зад: "Ту ҳама чизро нодуруст мебинӣ. Ту инро ҳамчун радкунӣ мебинӣ, аммо Ман онро ҳамчун фарзандхонӣ мебинам".

– Чӣ?

– Вақте ки туро падари заминиат пурра рад мекунад, Ман туро комилан ба фарзандхонӣ қабул мекунам. Ба кадом маъно падарат ту ва фарзандонатро рад кард. Акнун байни мо чизе намеистад. Ту пурра аз они Ман ҳастӣ.

– Ҷиддӣ? Оё ман дуруст шунидам?

– Агар ба Ҷон чизе лозим шавад, ӯ метавонад ба падараш занг занад. Ҳар вақте, ки ба ту чизе лозим шуд, рост ба назди Ман биё.

– Хуб. Ин аҷоиб!

Дар ҳамон лаҳзае, ки бепадар буданамро фаҳмидам, ман инчунин фаҳмидам, ки маро ба фарзандхонӣ қабул кардаанд! Ман эҳсосоти сахте доштам, ки Худо аз имконияти бо ман тақсим кардани ин ҳақиқат хеле шод буд. Ман ногаҳон пай бурдам, ки аз мӯъҷизаи ваҳйи худ баланд механдам. Ман ашкҳоямро пок кардам, аз ҷоям бархостам, дастонамро боло бардоштам ва бо тамоми ҳастиам ба ибодати Худо сар кардам. Танҳо Падари ҳақиқии нек метавонад бароям чунин ғамхорӣ кунад.

Аз ҳамон вақт инҷониб ман аз падарам чизе интизор шуданро

бас кардам. Вай ба ман чизе қарздор нест – на ташрифҳо, на таҳсинҳо, на муҳаббат, на тӯҳфаҳо, на ҳатто суханони нек.

Дере нагузашта пас аз он ки ман инро дарк кардам, оилаи мо аз Флорида ба Колорадо кӯчид, ва ману падарам хеле кам ба дидорбинии ҳамдигар мерафтем. Аз сабаби алоқамандии ӯ ба машрубот ҳангоми вохӯрӣ бо ӯ ман худро бехатар ҳис намекардам. Пеш аз он ки мо ниҳоят аз иёлат рафтанӣ шудем, ман ӯро даъват кардам, ки дар хонаи мо меҳмон шавад, то ки хайрухуш кунем. Ӯ мулоимона рад кард. Ҳамин тавр, ман Флоридаро тарк кардам, мисли пештара бо боварӣ ба ваъдаи Худо, ки падарам рӯзе наҷот хоҳад ёфт.

• • •

Дафъаи дигар вақте ки ман бо бародарам Ҷоуи ба дидани падарам рафтем, ӯ аниқ намефаҳмид, ки ман кӣ ҳастам. Майзадагии чандинсола ба шуур ва хотираи ӯ таъсир расонидааст. Дар давоми аксари будубоши мо бо ӯ ба назари ӯ чунин менамуд, ки ман собиқ дӯстдухтари ӯ ё ҳамсари собиқи ӯ ҳастам. Вақте ки вай билохира ба худ омад ва фаҳмид, ки ман духтараш ҳастам, ба ман аз сар то пой нигарист ва ташаккур гуфт, ки вазни худро гум кардам. Аён аст, ӯ аз он ки ман дар акси Мавлуди охирин чӣ гуна фарбеҳак менамудам, дар даҳшат буд. Айнан ҳамин гуна муносибатро ӯ нисбати ман дар синни понздаҳсолагӣ нишон дода буд, ки аз барои он реҷаи хӯрокхӯрии ман вайрон шуда буд.

Ман кӯшиш мекардам, ки ба ӯ аксҳои писаронамро нишон диҳам, аз рӯзгори мо ба ӯ нақлҳо кунам, аммо ӯ гӯш намекард. Бародарам кӯшиш мекард, ки ӯро наворбардорӣ кунад, то ки ман тавонам ба кӯдакон бобояшонро нишон диҳам. Аммо падарам дашном медод ва камераро кашида мегирифт. Ин лаҳза дар ёди ман ҳамчун як ноумедии талх боқӣ бимонд.

Ба хона баргашта, ман шунидам, ки Худо боз ба ҳаёти ман ваъдаро пичиррос зад:

> “Бишнав, эй духтар, ва бубин, ва гӯши худро дор, ва қавми худ ва хонаи падаратро фаромӯш кун. Ва ҳангоме ки Подшоҳ иштиёқманди ҷамоли ту гардад, зеро ки Ӯ Худованди туст, ба Ӯ саҷда намо” (Заб. 44:11, 12).

Ман медонистам, ки дигар ҳеҷ гоҳ фишори парешон шуданро назди симои падари хамидаи худ эҳсос намекунам. Чунин буд хоҳиши Подшоҳи ман.

• • •

Солҳо мегузаштанд, бемории падарам ба дараҷае авҷ гирифт, ки дӯстдухтараш дигар чорае надошт, ба ҷуз он ки ӯро дар беморхона бистарӣ кунад. Моҳи декабри соли 2009 ба дидори ӯ бори охирин рафтам. Ман писари калониам Эддисон, зани зебои ӯ Ҷулианна ва нахустзодаи онҳо Ашерро ҳамроҳи худ гирифтам. Ман мехостам, ки падарам абераи аввалинашро бубинад. Вақте ки мо ба маркази нигоҳубини пиронсолон расидем, ки падарам дар он ҷо буд, ман дар назди ӯ дар рӯи миз аксҳоро гузоштам, бо умеди он ки ӯ моро аз рӯи онҳо мешиносад. Дар яке аз аксҳо падарам ва Эддисон буд, ки он вақт ӯ яксола буд. Ман ба ҷавоне, ки акнун аз падарам баланд буд, ишора кардам, ва фаҳмонидам, ки ин писари ман аст – набераи ӯ. Падарам сар ҷунбонд, ва оҳиста-оҳиста аксҳоро даст мезад, гӯё ки ҳамаашро якбора ҷо ба ҷо карданӣ мешуд.

Ва он гоҳ маҳз ҳамон лаҳзае фаро расид, ки ман мушоҳида кардам, ки риштаҳои хотираҳо дар ӯ ба ҳам мепайванданд, ва нақшаи оилаи ӯро эҷод мекунанд. Вай сарашро бардошта, ба ман, ба Ҷули, ба Ашер, ба Эддисон, ба ҳар нафар бо навбат нигоҳ кард. Ногаҳон ман фаҳмидам, ки ӯ ҳамаро шинохт. Вай сарашро оҳиста хам кард ва ба аксе ишора кард, ки онро дар даст дошт, баъд ба Эддисон. Вақте ки ӯ ҳамаи моро шинохт, ман гӯё аз паси пардаи нозук нигоҳ карда, шахсеро дидам, ки ӯ як вақтҳо буд. Ӯ назди мо баргашт, аммо ман намедонистам, ки то чанд муддат.

Ман паст дуо кардам: “Падари Осмонӣ, ман чӣ гӯям?”

Дарҳол ҷавоб омад ва маро дар ҳайрат гузошт: “Ба ӯ бигӯй, ки ӯ падари хуб буд”.

“Чӣ? – Ман мисли раъду барқ зада меистодам. – Ин дурӯғ! Ман ба ӯ дурӯғ намегӯям... хусусан ҳоло! Ӯ падари хуб набуд”.

Баъдан ман як тасдиқи қатъиро шунидам: “Ӯ то ба ҳадде ки метавонист, хуб буд”.

Бо нобоварӣ ман ба баҳс шурӯъ кардам: “Ӯ метавонист беҳтар шуданро биомӯзад”. Дар ақл ман ба пайдо кардани вариантҳои гуногун сар кардам, ӯ метавонист бо ҳамсояҳо дӯстӣ кунад, китобҳо хонад. То ҷое ки ман дар ёд дорам, ӯ ҳеҷ гоҳ ҳатто кӯшиш ҳам намекард, ки ин корро кунад!

Ҳамаи ҳуҷумҳои ҷавобии ман бо сукут вомехӯрданд. Дар тӯли якчанд даҳсолаҳо ман фаҳмидам, ки Худо баҳс намекунад. Ман метавонам чи қадаре ки лозим бошад, баҳс кунам, аммо ба ҳар ҳол сухани охирини Ӯ ҷавоби ниҳоӣ хоҳад буд. Вақти ба даст гирифтани шамшери барқарорсозӣ расидааст, то шифоӣ дода шавад.

Ман нафаси чуқур кашидам, ба сӯи ӯ хам шудам, дастҳояшро ба дастам гирифтам ва онҳоро боло бардоштам, то диққаташро ҷалб кунам, ба чашмони ӯ нигоҳ кардам ва суханони нав шунидаамро такрор кардам: “Падарҷон, ту падари хуб будӣ”.

Падарам шах шуд. Гӯё тамоми баданашро ларзиш фаро гирифт, ва чашмонаш пур аз ашк гардиданд. Ӯ кафи дастонамро бӯсида, бо саъю кӯшиши зиёд чунин суханонро ба забон овард: “Раҳмат... ба ту”.

Бо ин суханон ҳама чиз тағйир ёфт. Фазои золими хонаи пиронсолон сабуктар шуд, ва ман фаҳмидам, ки дили падарам худи ҳозир кушода шуд. Ҷулианна ба гиря сар кард, Эддисон зуд дар паси курсие, ки падарам нишаста буд, истод. Мо ҳама мувофиқи ваъдае, ки Худо ба ман аз китоби Аъмол якчанд сол пеш дода буд, барои ӯ дуо гуфтанро сар кардем. Мо барои наҷоти падарам ба Худо миннатдорӣ мекардем ва барои ҳар чизе, ки ӯ худро гунаҳкор ҳис мекард, омурзишро эълон мекардем, чуноне ки дар Инҷили Юҳанно гуфта шудааст:

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Ду шамшербози ботаҷриба, ки якҷоя амал мекунанд, аз дастҳо дида, бештар бо сари худ кор мекунанд.

> “Гуноҳи касеро, ки афв намоед, омурзида мешавад; ва касеро, ки афв накунед, омурзида намешавад” (Юҳан. 20:23).

Тамоми вақт, ки мо дуо мехондем, падарам ангуштонамро бо меҳрубонӣ фишурда, бӯсидани кафи дастонамро бас намекард. Он як лаҳзаи муқаддаси муҳаббат ва омурзиш буд. Имову ишораҳояш мисли тифли поку бегуноҳ буданд. Ягон ишораи дурӯягӣ набуд, ки ман ҳангоми боздидҳои охирин аз ӯ эҳсос мекардам.

Дар охири вохӯриамон маълум буд, ки падарам хеле хаста шуд. Ҷулианна бо Ашер монд, ва ману Эддисон ӯро ба ҳуҷраи камҷиҳоз гуселондем ва ӯро ба бистар гузоштем. Пеш аз рафтан ман аз ҳамшираи шафқат хоҳиш кардам, ки дурустии суроға ва рақами телефонамро тафтиш кунад, то маро осон пайдо карда тавонанд. То даме ки ман коғазеро пур мекардам, ки вай ба ҷузвдони ҳуҷҷатҳои ӯ илова кард, падарам аз ҳуҷраи худ баромад. Ман ӯро фарёд кардам, аммо ӯ аз назди мо чунон гузашта рафт, ки гӯё мо барои ӯ тамоман бегонаем, ва ба назди як гурӯҳи занон нишаст, ки намоиши такрории барномаи телевизионии The Lawrence Welk Show-ро тамошо мекарданд. Ҳангоми вохӯрии мо бо ӯ чизе рӯй дод, аммо акнун падар боз дур буд.

• • •

Як сол гузашт, Иди Мавлуди соли 2010 фаро расид. Дар ёд дорам, ки ҳар боре, ки дар бораи падарам фикр мекардам, маро ҳаяҷон ва изтироб фаро мегирифт. Нисфи шаб аз хоб бедор мешудам ва фикр мекардам, наход ки ӯ дар дами марг бошад. Ба модарам хавотирии худро гуфтам, аммо вай маро таскин дода гуфт, ки ба наздикӣ аммаву амакам аз ҳоли ӯ хабар гирифта буданд, ва ӯ худро хуб ҳис мекард. Вале ман ба ҳар ҳол аз эҳсосоти хавотирӣ халос шуда наметавонистам. Ман ба Ҷоуи гуфтам, ки ӯ бояд ҳарчи зудтар назди падар рафта, аз ҳоли ӯ хабар гирад.

Дар шаби Соли нав ҳангоми омода кардани хӯроки шом, ман ахборро тамошо мекардам, ва баранда дар бораи даргузашти падараш ва чӣ қадар ӯро пазмон шуданаш нақл мекард. Ашк аз рухсораҳоям ҷорӣ шуд. Ман гӯё шах шудам. Чаро ман гиря мекунам? Ман на ин занро мешинохтам, на падари ӯро. Ногаҳон ман шунидам, ки чӣ тавр Рӯҳ ба ман пичиррос зад: “Ту гиря мекунӣ, чунки имсол бо падарат хайрбод мегӯӣ”.

Рӯзи шашуми январ ман дар Канада будам, дар он ҷо

хизматгузорӣ мегузаронидам. Ман дар ҳуҷраи худ бо эҳсоси шадиди хавотирӣ бедор шудам. Ақрабаки соат сеи шабро нишон медод, аммо, ба он нигоҳ накарда ки хеле сахт хаста будам, ман ягон хел хоб карда наметавонистам. Дертари субҳи ҳамон рӯз ман мебоист панҷ барномаи телевизионӣ ва як силсила дарсҳоро сабт мекардам, ки он равшании ақлро талаб мекард. Ман дуо мекардам, китоб мехондам, мусиқӣ гӯш мекардам – аммо ҳамааш беҳуда буд.

Тамоми субҳ дар баданам ларзиш ва ҳаяҷонро ҳис мекардам, ки соат ба соат зиёд мешуд.

Вақте ки барномаҳо сабт шуданд, ман ба фурудгоҳ рафтам ва, дар роҳ телефони мобилиамро тафтиш карда, чанд занги беҷавоб ва дар ҷавобгӯи автоматӣ якчанд паёмакҳоро дидам. Паёмаки аввал аз хона аз писари хурдиам буд. Вай ретейнери худро гум карда буд ва аз ман хоҳиш кард, ки ба дандонпизишк занг занам, то оиди насби наваш маслиҳат кунам. Ман ҳама паёмакҳоро гӯш кардам, то даме ки, ниҳоят, ба охиринаш расидам. Ман ба ҳавопаймо саросема будам ва он лаҳза аз назорати гумрукӣ мегузаштам, бинобар он тасмим гирифтам, ки охирин паёмакро дар вақти ба назди дарвозаи ҳавопаймо рафтан гӯш мекунам.

Пас аз ҷамъ кардани чизҳои худ, ман "Гӯш кардан"-ро пахш кардам. Овози занона хабар дод: "Чи хеле ки медонед, падаратон дар дами марг аст. Агар бо ӯ хайрухуш карданӣ бошед, бояд имрӯз биёед..."

Ман ин рақами телефонро, ҳатто паёмакро то охир гӯш накарда, рақамчинӣ кардам. Ақли ман чарх мезад. "Ман аз куҷо doниста метавонистам? Ҳеҷ кас ба ман нагуфта буд, ки падарам дар дами марг аст". Хушбахтона, ман ба ин зане, ки паёмакро фирсонда буд, занг зада тавонистам. Вай бо мошин ба беморхонае, ки падарам он ҷо буд, равона буд. Ман ба вай фаҳмонидам, ки ман дар фурудгоҳи Канада интизори хатсайр ба Денвер ҳастам. Вай ваъда дод, ки баробари назди бистари падарам расиданаш занг мезанад. Сипас кӯшиш кардам ба бародарам занг занам, аммо ӯ дар вохӯрӣ буд. Ман ба Ҷон ва якчанд дӯстон занг задам. Ҷаҳони ман ногаҳон чарх зад. Ман мавҷудияти парвозҳои мустақимро ба Орландо тафтиш кардам, аммо ба ягонтои онҳо чипта набуд.

Вақт аллакай намемонд, ва ман дар қатори яке аз мусофирони охирин ба ҳавопаймо савор шудам, ва ба Денвер парвоз мекардам. То даме ки мусофирон ҷойҳои худро ишғол менамуданд, ман занги вайро интизор будам. Ҳамин ки роҳбаладони ҳавопаймо дарҳоро бастанд ва эълон карда шуд, ки телефонҳоро бояд хомӯш намуд, вай занг зад. Вай фаҳмонд, ки падарам худашро хуб ҳис намекунад, ва пешниҳод кард, ки телефонро ба гӯшаш наздик дорад, то ман ба ӯ якчанд сухан гуфта тавонам. Аз одамон худро ҷудо карданӣ шуда, рӯямро ба тиреза гардонидам ва гуфтам:

"Падар, ин Лиза аст". Овози ман паст ва суст садо дод, аммо ман давом додам: "Ман туро дӯст медорам. Дар хотир дорӣ, ки чӣ гуна ту маро ба моҳидорӣ мебурдӣ ва ба ман шиноварӣ ва ба об ғӯтазаниро ёд медодӣ? Ман пагоҳ меоям, аммо агар нафасат барои каме бештар дар зери об бимондан нарасад, ту метавонӣ биравӣ".

Ман хомӯш шудам, ва фикр мекардам, ки боз чӣ гӯям. Дар телефон боз овози занона шунида шуд. Ман аз ӯ пурсидам, ки оё вай ягон аломатеро мушоҳида кард, ки падарам маро шунидааст? Вай гуфт, ки аксуламали намоёнро надидааст, аммо дар назараш чунин намуд, ки ӯ маро шунидааст. Ногаҳон ман фаҳмидам, ки бояд кайҳо телефонро хомӯш мекардам, ва он гоҳ бо ӯ хайрухуш кардам.

Тамоми сеюним соат, ки парвоз тӯл мекашид, ман китоб мехондам. Рости гап, ман ҳатто дар хотир надорам, ки он чӣ гуна китоб буд. Ҳамин ки фуруд омадем, ман кӯшиш кардам ба бародарам занг занам. Якчанд маротиба пай дар пай ӯро рақамчинӣ менамудам, то даме ки, ниҳоят, овозашро шунидам.

Ман ба ӯ оиди ҳолати рӯйдода нақл кардам. Ҷоуи ба нақша гирифтани сафари худро аз Калифорния ба Флорида оғоз кард. Дар роҳ ба сӯи хона дар шаби торик ва сарди зимистони Колорадо ман низ ба ҳама ширкатҳои ҳавопаймоӣ занг мезадам ва соати ҳафти субҳи дигар парвозро пайдо кардам. Ба хона расида, дарҳол ҳамаи писаронамро ҷамъ карда, дар бораи он чизе, ки рӯй дод, нақл кардам. То даме ки онҳо нақли маро гӯш мекарданд, ман фаҳмидам, ки падари ман барои онҳо мисли бегона аст. Ман ба онҳо гуфтам, ки афсӯс ки меравам, гарчанде ки худи ҳозир аз сафар баргаштам ва падарашон дар шаҳр нест.

Дар ҳамин вақт телефони хонагӣ ва телефони мобилиам занг зад. Аз як хат писари оиладорам занг мезад, ва аз дуюмаш бародарам. Ба ман хабар доданд, ки падарам дигар нест. Ана тамом. Маросими дафн баргузор нашуд, зеро падарам васият карда буд, ки ҷасадаш сӯзонда шавад. Дигар вохӯрдани ману ӯ дар тақдирамон набуд. Ман боз бо корманди иҷтимоӣ, ки падарамро ғамхорӣ мекард, гап задам, ва гиря карда гуфтам, ки ӯ дигар нест.

Он шаб ман бо алам дар дил хобидам. Дар бистар худро печонда, ман кӯтоҳ дуо кардам: “Худо, Ту бовафо ҳастӣ”.

Ман бо хоби сахт хобидам ва ҳайратовар аст, ки ман истироҳаткарда бедор шудам.

• • •

Ман тамоми ҳафтаи оянда дар хона будам, ва сипас силсилаи парвозҳо аз нав оғоз ёфт. Дар давоми моҳҳои январ, феврал, март ва апрел ман дар ҷамъомадҳои гуногун мавъиза мекардам, ки садҳо ва ҳазорон одамон дар онҳо ҷамъ меомаданд, ва ҳар бегоҳ ман бовафогии Худоро эълон мекардам. Ман кӯшиш мекардам, ки дар бораи падари худ фикр накунам. Ман дигар барои ӯ чизе карда наметавонистам. Ногаҳон дар моҳи майи соли 2011 ман бо вафодории Худо рӯ ба рӯ шудам.

Ман дар конфронси занон дар Ҷексонвилл, иёлати Флорида, мавъиза мекардам. Дар ҷамъомади аввал ман ҷавонзани зебоеро, ки мӯйҳои зардинаи дурахшон дошт, мушоҳида кардам. Аз чӣ сабаб бошад, ки дар байни зиёда аз ҳазор нафар занони ҷамъомада танҳо ӯро дар хотир доштам. Дар танаффус пас аз хизматгузории рӯзона ман бори дигар ба ӯ эътибор додам.

Ҳангоми рафтан ба хизматгузории бегоҳӣ, дар фойеи меҳмонхона ман бори дигар ин хонуми зардинамӯйро дидам. Хоҳиши муаррифӣ намудани худро ҳис намуда, ба ӯ наздик шудам, вале ҳоло як калима ҳам нагуфта, вай аввал худро муаррифӣ намуд:

– Лиза, ман Эйприл ҳастам. Мо бо телефон сӯҳбат карда будем.

Ман ҳадди ақал баъзе хотираҳои сӯҳбатро бо духтаре бо номи

Эйприл аз Ҷексонвилл ба ёд оварданро сар кардам. Вай фаҳмид, ки ман сӯҳбатро бо ӯ дар ёд надорам, ва ба ман кӯмак кард, ки онро ба ёд орам.

– Ин ман ба шумо он рӯзе, ки падаратон вафот кард, занг зада будам.

“Чӣ тавр Эйприл дар он ҷо пайдо шуда метавонист?” – Дар сари ман ин занҷир пайваст шуда наметавонист, масофаи байни хонаи пиронсолон, ки падари ман дар он ҷо буд, ва Ҷексонвилл – роҳи панҷ-шаш соатинаи мошинсавор.

– Ман бо дугонаҳоям ба ин конфронс омадам, вақте шунидам, ки шумо дар ин ҷо хоҳед буд.

Ман аз сухангӯӣ бозмондам.

– Ман панҷ соли охир корманди иҷтимоии падари шумо будам. Ӯ бемори даҳшатнок буд. Аз хонаи пиронсолон, ки дар аввал ӯро дар он ҷо ҷойгир карда буданд, вайро ронданд. Ӯ фирор кард, мошинро дуздид, вале кормандони полис ӯро ёфтанд ва латукӯб карданд. Аммо як соли охир ӯ мисли фаришта буд.

Ман то ҳол ҳарфе гуфта наметавонистам, ман ба ӯ мижжаназада нигоҳ мекардам.

– Ҳар боре, ки маро медид, дастонамро мебӯсид, – гуфт ӯ.

Ба ман тасаввур кардани он чизе, ки ӯ мегуфт, душвор буд. Наход ки худи ҳозир вай гуфт, ки падарам дар соли охирини умри худ фаришта буд?

– Эйприл, ман як сол пеш аз маргаш ба диданаш омада будам.

– Ман медонам, дар корти ӯ номи шуморо дида будам. Ман китобҳои шуморо мутолиа карда будам, аммо то омадани шумо ман намедонистам, ки ӯ падари шумост. Ман барои ӯ якчанд сол дуо карда будам ва мехостам ҳама корро кунам, то ки шумо бо ӯ имконияти хайрухуш карданро дошта бошед.

Худо бовафо аст. Ӯ на танҳо падарамро бо дуо иҳота мекард, вақте ки ман дар наздаш набудам, балки ман ҳамаи асосҳоро дорам, то бовар кунам, ки падарам ҳангоми дуо гуфтан, на танҳо омурзишро гирифта буд. Боварӣ дорам, ки гӯё дар ҳамон лаҳза ӯ ҳамчунин омурзиши осмонро гирифта буд. Дар як рӯз падарам дигаргуниҳоро аз сар гузаронида, аз пирамарди душвор, хашмгин

ва хира ба кӯдаки гапдаро, меҳрубон ва дилсӯз табдил ёфт.

Аён аст, ки дар соли охири умри худ вай самараи тавбаро овардааст. Ман бисёр чизҳоро намефаҳмам ва дарк намекунам, то даме ки ба абадият ворид нагардам, аммо ба як чиз боварии қатъӣ дорам – ман падари худро дар он ҷо хоҳам дид.

Омурзиш – ин бахшидани гуноҳҳо. Маҳз
ба шарофати он гумшуда ва ёфтшуда аз
дубора гум шудан эмин дошта мешавад.

– Августин

Ман аксар вақт дар бораи он фикр мекунам, ки ҳамон бегоҳ, вақте ки мо ба аёдати падарам рафта будем, ӯ ҳама чизи гумкардаашро ба хотир овард. Ман фикр мекунам, ки шояд бегуноҳии аберааш Ашер ӯро ба меросе умед бахшид, ки дар назараш тамоман гум шуда буд. Ман фикр мекунам, ки шояд вай ба тавоноӣ ва камолоти Эддисон, зебоӣ ва лутфи Ҷулия нигоҳ карда, муҳаббати ҷавонро дидааст. Ман дар бораи он фикр мекунам, ки шояд ман тасвири оилаи гумшудааш будам. Он бегоҳ мо ӯро дар ҷое ёфтем, ки дигар аз он ҷо аллакай гурехта наметавонист. Мо дардеро дидем, ки ӯ солҳои тӯлонӣ дар машрубот ғарқ кардан мехост, ва танҳо ӯро дӯст медоштем.

Саргузашти ту чӣ гуна аст?

Азизам, дар бобати ту чӣ гуфтан мумкин аст? Ман саргузашти туро намедонам, аммо ба ту гуфта метавонам, ки Худо вафодор аст. Кадом сояҳои ноумедӣ ва талхии зиндагии ту таҳдид мекунанд, ки шамшерро аз дасти ту кашида гиранд? Ҳақиқат дар он аст, ки ман маҳкум кардани падарамро давом медодам, ҳатто дар вақти гуфтани суханоне, ки Худо ба ман дода буд. Онҳоро аз даҳони худ раҳо карда, ман гӯё худро ба озодӣ баровардам. Подшоҳи мо роҳи шифоии ҳарду тарафро ба воситаи амали як тараф дорад.

Ҷароҳатҳои амиқе, ки шифонаёфта боқӣ мемонанд, метавонанд моро водор созанд, ки азоб кашем ва он одамонеро, ки осмон ташнаи шифо бахшидани онҳост, ранҷонем. Подшоҳ

дили шуморо ба даст овардааст, акнун Ӯ мехоҳад, ки ҳаёти шуморо барои мақсади Худ шифо бахшидан ва барқарор сохтан истифода барад.

Дигар роҳи пурраи қасосгирӣ, ба ҷуз
бахшидан вуҷуд надорад.

– Ҷош Биллингс

Биёед шамшери радшавӣ ва ноумедиро ба пеши пойҳои Падар гузорем ва ба Ӯ иҷозат диҳем, ки онро ба шамшери қабул, барқарорсозӣ ва вохӯриҳои илоҳӣ табдил диҳад. Чӣ гуна Худо мехоҳад туро ҳамчун миёнарави барқарорсозӣ истифода барад? Подшоҳ туро ба куҷо фиристода метавонад, то суханонеро бигӯӣ, ки одамон онро барои қабули шифоӣ ва ҳаёти худ бояд шунаванд? Оё ту омода ҳастӣ, ба ҷои гуфтани суханоне, ки машқ кардаӣ, маслиҳати Ӯро ба забон орӣ? Оё ту омода ҳастӣ, касеро, ки туро ранҷонидааст, баракат диҳӣ? Ман аз ту хоҳиш намекунам, ки суханони маро такрор бикунӣ, ман аз ту хоҳиш мекунам, ки суханони Падарро дар он ҳолатҳо ва ба он одамоне, ки барои барқароршавӣ фарёд мекунанд, ба забон орӣ.

• • •

Падари Осмонии азиз,

Ман ҷони худро пеши Ту ҳамчун як амали вафодорӣ мегузорам. Ман аз муборизa бурдан дар мавқеи ноумедӣ хаста шудам. Ту ба каломи Худ ва муҳаббати Худ вафодор ҳастӣ, ва Ту ҳама корҳоро барои беҳбудӣ мекунӣ. Ман ҳар он чиро, ки бо қуввати худ бар дӯш доштам, ба Ту медиҳам. Ман ба Ту вақт медиҳам ва аз Ту хоҳиш мекунам, ки ба ман ҳикмат ва каломи Худро бидиҳӣ. Ман мехоҳам ба Ту тамоми бовафогӣ ва садоқати худро тӯҳфа кунам. Маро ба номи Исо пурра муҷаҳҳаз гардон, то ки шифо диҳам, ва захмдор накунам. Омин.

• • •

Ба боби охирин гузашта, ман мефаҳмам, ки барои тавсифи ҳар шамшере, ки мо бардошта метавонем, ҷой кофӣ нест, зеро шамшер – ин ба маънои томаш аслиҳаи шахсӣ. Дар қисми навбатӣ ман умед дорам шуморо даъват кунам, ки шумо ҳеҷ гоҳ аз хона бе силоҳ берун набароед.

ҚИСМИ ЯКУМ

ФИРИСТОДА

14

Салибро бардоштан

Ба мо зарур аст, ки худамонро бедор кунем! Ё ин ки каси дигар ҷои моро мегирад ва салиби моро мебардорад, ва ҳамин тавр тоҷи моро аз мо медуздад.

– Уилям Бут

Мову шумо соҳиби ҳам салиб, ва ҳам тоҷ ҳастем. Аксар вақт мо салиби ноаёнро мебардорем. Мо амали онро мебинем, аммо шакли онро намебинем. Инчунин дар Масеҳ мо тоҷи ноаёнро гирифтаем.

> «“Чист инсон, ки ӯро ёд кунӣ, ва фарзанди одам, ки ӯро тафаққуд намоӣ? Ӯро аз фariштагон фақат андак кам кардаӣ; ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ӯ гузоштаӣ; ӯро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардаӣ; ҳама чизро зери пои ӯ гузоштаӣ”. Модоме ки ҳама чизро ба ӯ мутеъ кардааст, пас ҳеҷ чизе намондааст, ки мутеи ӯ набошад. Вале ҳоло ҳанӯз намебинем, ки ҳама чиз мутеи ӯ бошад» (Ибр. 2:6-8).

Дар рӯи замин тоҷ мавқеи қудрати моро муаррифӣ мекунад. Ҳамчун фиристодагони осмон, мо дастгирии қудрати ин подшоҳиро дорем.

Дарк кардани Масеҳро омӯзед, махсусан маслубшударо. Ба Ӯ суруд хондан ва гуфтани

онро ёд гиред: “Худованд Исо, Ту адолати ман ҳастӣ, ман – гуноҳи Ту. Ту он чиро, ки ба ман тааллуқ дошт, ба Худ гирифтӣ, ва он чиро, ки ба Ту тааллуқ дорад, ба ман додӣ. Ту он касе шудӣ, ки Ту набудӣ, то ки ман он касе шавам, ки ман набудам”.

– Мартин Лютер

Мо тоҷ бар сар дорем ва салибро бар дӯш дорем. Исо салиби моро бар дӯш гирифт, то ки мо тоҷро бар сар кунем. Ӯ мисли мо шуд. Оё вақти он нарасидааст, ки мисли Ӯ шавем?

> «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: “Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд”» (Мат. 16:24).

Чӣ тавр мо ин супориши бениҳоят шахсиро иҷро карда метавонем? Он се унсур дорад: худро инкор кардан, салибро бардоштан ва Исоро пайравӣ кардан. Хоҳишҳои худхоҳонаи ман аз хоҳишҳои шумо фарқ доранд, ва салиби ман ҳам ҳамон қадар беназир аст. Ман салиби шуморо бар дӯш надорам, чуноне ки шумо салиби маро бар дӯш надоред.

Барои фаҳмидани он ки чӣ тавр салиби худро бардорем, мо бояд пеш аз ҳама ба якчанд саволҳое, ки ба салиб дахл доранд, ҷавоб диҳем. Исо мушаххас аз мо бурдани чиро талаб мекунад? Салиби худро аз куҷо бояд ёфт? Оё салиб юғест, ки мо дар давоми ҳаёт мебарем? Ё салиб аз ду ғӯлачӯби чӯбини ба ҳам мехкӯбшуда дида, маънои пурасрортареро дорад? Салиб чунон зебогии бузургеро дорад, ки ҳеҷ як гарданбанд ё ороиши занҷира бо он баробар шуда наметавонад. Ман самимона боварӣ дорам, ки салиб дар худ ҳама чизеро, ки кори наҷот ба дасти мо додааст, дар бар мегирад.

Салиб – ин на ороиш. Бардоштани салиб – ин вазифае, ки ба мо вогузор шудааст. Дар ин қисми ниҳоӣ ман мехоҳам бо шумо нақл кунам, ки салиби худро қаҳрамонона бурдан чӣ маъно дорад.

Сӯҳбат дар бораи салиб

Боре, тақрибан соатҳои дуи шаб пеш аз иди фисҳ, вақте ки ман аллакай дар хоб будам, Рӯҳулқудс аз ман пурсид: “Лиза, салиби худро бардоштан чӣ маъно дорад?” Дар хоб ман ғур-ғур кардам: “Худро инкор кардан”, бар ҷавоби ин ман баръало шунидам: “Не, худро инкор кардан – ин танҳо қадами аввал”. Он гоҳ ман бо дудилагӣ тахмин кардам: “Иродаи худро таслим кардан?” “Худро инкор кардан маънои таслим намудани идораи худро дорад, салиби худро бардоштан бошад, чӣ маъно дорад?”

Он лаҳза ман фаҳмидам, ки ман ҷавоб надоштам, аммо саволҳо қатъ намешуданд.

“Ту чӣ гуна фаҳмида метавонӣ, ки оё ту салиби худро бардоштаӣ ё онро дар хона гузоштаӣ?”

“Лиза, салиби ту чӣ қадар вазн дорад?”

“Салиби худро ту дар куҷо нигоҳ медорӣ?”

Пеши назари ман тасвирҳои чизҳои бетартиб дар ҷевон хобида, ҷой дар назди дари даромад, менамуданд. Бо кӯшиши он ки чашмонамро боз кунам, ман дар бистар нишастам ва бо овози баланд пичиррос задам: “Ман намедонам”.

Ҳамин ки ман надонистани худро эътироф намудам, саволҳо қатъ шуданд. Рости гап, ман дар ҳар як китобам дар бораи салиб то ин ё он дараҷа менавиштам, акнун бошад, ба назар чунин менамуд, ки ман ҳатто дар куҷо будани салиби худро муайян карда наметавонистам, ҳоло ин ки дар бораи тавсифи он нагуфта.

Ба ман бисёр маъқул аст, ки вақте ки мо эҳтиёҷоти худро эътироф мекунем, Худо онро дарҳол қонеъ мегардонад. Ҳамту ки ман нодонии худро эътироф намудам, ҷавобҳо рехтанд. Ман шунидам: “Рӯйхатеро, ки ту аллакай қаблан тартиб дода будӣ, биёб”.

Тавре ки ман аллакай дар боби панҷум гуфта будам, ман як пурсиш гузаронидам ва якчанд таърифҳои оддии салибро ҷамъ овардам. Ман ба шумо нагуфтам, ки ман зиёда аз панҷсад ҷавобро рӯи коғаз дастнавис кардам. Ман ба утоқи кории Ҷон рафтам, ин коғазро ёфтам ва бо худ ба тахти хоб бурдам, ва ҳама таърифҳоро ба iPad-и худ гузаронидам. Инҳоянд якчанд калимаҳое, ки ман ба таври графикӣ ҷойгир кардам:

Ман ҳамаи ҷавобҳои дар рафти пурсиш ба даст овардаро гирифта, як ҷавоби мушаххасро ҷустуҷӯ мекардам, аммо касе онро надод, бинобар он худам онро навиштам: силоҳ. Рӯйхати калимаҳоеро, ки одамони гуногун фиристодаанд, аз назар гузаронида, ман шунидам, ки чӣ тавр Рӯҳулқудс пичиррос зад: “Салиби худро бардор. Ҳамаи ин калимаҳо ва бисёр дигаре, ки дар ин ҷо навишта нашудаанд, салибро муаррифӣ мекунанд. Ҳамаи инҳоро ҳар рӯз дар ҷаҳон бо худ бигир”.

Ман рӯйхатеро, ки бо дастони ларзон дошта истода будам, тез аз назар гузаронидам. Дар ҳақиқат ҳам чунин аст! Салиб ҳамаи он чизеро, ки мағлуб кардааст, медиҳад, тавре ки Исо ҳама чизеро, ки Ӯ ҳаст, медиҳад! Тавассути салиб Масеҳ ба мо муҳаббат, омурзиш, озодӣ ва наҷотро харид. Вақти он расидааст, ки ҳамаи он чизеро, ки худам аз сар гузарондаам, ба одамон расонам. Ҳар яке аз ин калимаҳо дорои баъзе унсурҳо ва сояҳои салиб буданд, ки бояд ба ҷаҳони нобудшудаистода тӯҳфа мешуданд. (Ва ҳатто ба баъзе калисоҳо.) Дар ояти зерин Павлус тасвир мекунад, ки чӣ тавр ӯ салиби худро мебарад:

> “Лекин ин паёми гаронбаҳоро [дар бораи салиб] мо дар зарфҳои гилини оддии ҳаёти ҳаррӯзаи худ мебарем”
> (2 Қӯр. 4:7, тарҷ. аз англ. MSG).

Салиберо, ки ман мебарам, ин ҳамаи он чизест, ки Ӯ барои ман кардааст, тавре ки салиберо, ки шумо мебаред, – ин Инҷили шумо, ё шаҳодати он чизе, ки Ӯ барои шумо кардааст. Аммо мо дар ин ҷо таваққуф намекунем. Мо зарфҳое ҳастем, ки бахшоиши гаронбаҳои осмониро мерезанд. Мо Инҷилро аз ғалбер намегузаронем, мо танҳо онро мебарем. Ҳамин тавр дар реҷаи рӯзҳои ҳаррӯзаи мо чизи ғайриоддӣ интиқол дода мешавад. Ҳар рӯз ман умед, муҳаббат ва омурзиши салибро ба мағоза, ба ҳавопаймо, ба офис бо худ мебарам. Ман онҳоро ба ҳама ҷо мебарам, ба куҷое, ки ҳаётам маро набарад. Дар он ҷо ман қудрат ва мӯъҷизаи салибро пешниҳод мекунам.

Гӯш кунед, Павлус ба навимондорон дар Рум дар бораи чӣ гуна бурдани салиби худ чӣ мегӯяд:

> “Пас, шуморо, эй бародарон, ба марҳамати Худо даъват менамоям, ки ҳаёти оддии ҳаррӯзаи худро – хоб, хӯроки нисфирӯзӣ, кор ва дигар корҳои боқимондаро гиред ва ба Худо ҳамчун қурбонӣ оред. *Қабул кардани ҳамаи он чизе, ки Худо ба шумо кардааст, – ин беҳтарин коре, ки шумо барои Ӯ карда метавонед*. Ба фарҳанги худ он қадар мутобиқ нашавед, то ки ҳатто фикр накарда, бо он омехта шавед. Ба ҷои ин диққати худро ба Худо ҷалб созед, ва шумо аз ботин ба зоҳир тағйир хоҳед ёфт. Омода бошед, то бидонед, ки Ӯ аз шумо чӣ мехоҳад, ва зуд ба Ӯ ҷавоб гардонед” (Рум. 12:1, 2, тарҷ. аз англ. MSG, курсиви муаллиф).

Исо башоратдиҳиҳои расмӣ, конфронсҳо ва ҳатто хизматгузориҳои ҳарҳафтаина баргузор намекард. Ба ҳар ҳол, ҳар як сонияи ҳаёти Ӯ, вақте ки Ӯ бедор буд, як паём буд. (Дар конфронсҳо ва ҷамъомадҳо ҳеҷ бадӣ нест, аммо онҳо на он қадар қисми зиёди ҳаёти моро ишғол мекунанд.) Исо ҳар рӯз ба куҷое, ки наравад, Худоро бо Худ мебурд. Ӯ аз шумо хоҳиш мекунад, ки чунин кунед. Қабул кардани ҳар он чизе, ки Худо барои шумо кардааст, ва ин ҳаёти навро барои одамони дигар инъикос кардан, ҳамин аст бурдани салиби худ. Вақте ки мо ин ҳақиқатро ба даст меорем, онгоҳ мо ба таври дигар зиндагӣ мекунем ва ба ҷаҳон менигарем. Чӣ мешуд, агар мо ҳар рӯз дуо мегуфтем: “Эй Падари Осмонӣ, бигзор он чизе, ки

Далеле аз санъати шамшербозӣ

Вақте ки ту хаста шудӣ, вақте ки ту бемор ҳастӣ, вақте ки ба ту хеле гарм аст, вақте ки хеле сард аст, вақте ки борон меборад, вақте ки муборизаро хеле бад мебинӣ, мубориза бар.

маслубшавии Писари Ту барои мо ба даст оварда буд, имрӯз дар ҳаёти ман ва тавассути он пурра ифода ёбад. Ман интихоб мекунам, ки аз гуноҳ ва маҳдудиятҳои гузаштаи худ рӯй гардонам, то ки кори Туро ҷалол диҳам ва Туро пайравӣ намоям"?

Он гоҳ ҷаҳони мо медид, ки Исо то чӣ андоза бузург аст.

Вақте ки ин мубодила ба вуқӯъ меояд, пас нигоҳи мо тағйир меёбад. Ба ҷои он ки ба худ нигоҳ кунем, мо ба ҳаёти Исо бодиққат мешавем. Бо хондани Китоби Муқаддас, мо роҳеро дарк мекунем, ки Ӯ дар замони Худ тай кардааст. Он чиро, ки муфт гирифтем, муфт медиҳем.

Салиби худро мебарем

Биёед ин роҳро якҷоя тай мекунем. Оё мо розӣ ҳастем, ки салиб муҳаббати бечунучарои Худоро нисбати мо комилан ифода намуд? Оё шумо ягон шубҳае доред, ки миллионҳо одамоне, ки ба онҳо ҳанӯз дар бораи Исо чизе нагуфтаанд, интизоранд, ки мо ба онҳо изҳори ин муҳаббати бечунучароро оварем? Инро чӣ тавр бояд кард? Биёед ба ибрати Ӯ пайравӣ кунем.

Исо ба одамон суханони ростро гуфта, ба гуруснагон ғизо дода, девҳоро ронда, беморонро шифо дода, диндориро мазаммат карда ва мурдагонро эҳё намуда, онҳоро дӯст медошт.

> "Ва Исо дар тамоми Ҷалил мегашт ва дар куништҳои онҳо *таълим дода*, *Инҷили Малакутро мавъиза мекард* ва *ҳар беморӣ ва ҳар дарди мардумро шифо мебахшид*" (Мат. 4:23, курсиви муаллиф).

Ӯро пайравӣ намо.

Дар бобати омурзиш бошад-чӣ? Магар имрӯз эҳтиёҷ ба омурзиш кам аст, магар одамони кам дар асорати айб ва нангу

номус зиндагӣ мекунанд? Салиби омурзишро ба онҳо бубар, ва онҳоро муфт омурзиш бикун ва хушхабарро мавъиза намо, то ки онҳо омурзишро муфт қабул кунанд.

> «“Далер бош, эй фарзанд! Гуноҳҳои ту омурзида шуд”. Дар айни ҳол баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: “Ӯ куфр мегӯяд”. Лекин Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, гуфт: “Барои чӣ дар дили худ андешаҳои бад доред? Зеро кадомаш осонтар аст: гуфтани ин ки “гуноҳҳои ту омурзида шуд”, ё гуфтани он ки “бархез ва равона шав”? *Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад*”, – он гоҳ ба мафлуҷ гуфт: “*Бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав”.* Дарҳол бархоста, [ҷойгаҳи худро гирифта], ба хонаи худ равона шуд. Чун мардум инро диданд, ҳайрон шуданд ва *Худоро, ки ба одамизод чунин қудрате бахшидааст, ҳамду сано хонданд»* (Мат. 9:2–8, курсиви муаллиф).

Ӯро пайравӣ намо.

Ӯ чунин рафтор кард, то мо бидонем, ки ба мо қудрати шифо додан ва бахшидан дода шудааст. Ӯ ин мӯъҷизаро ҳамчун Писари Одам ба амал овард! Чӣ қадар бештар мо бояд ҳамчун духтарони Худо амал кунем?

Ғайр аз ин, масъалаҳои озодӣ вуҷуд доранд. Оё ягон вақт насле вуҷуд дошт, ки ин қадар бо шаҳват, хасисӣ, бутпарастӣ ва бадкорӣ фаро гирифта шудааст? Ва нафароне ҳастанд, ки онҳоро аслан ба ғуломӣ фурӯхтаанд, то ки барои кор ё танфурӯшӣ истифода баранд. Ба онҳо салиби озодиро бубар. Ту мепурсӣ, ки чӣ тавр? Исо суханони ростро гуфта, ба гуруснагон ғизо дода, девҳоро ронда, беморонро шифо дода, диндориро мазаммат карда ва мурдагонро эҳё намуда, ба одамон нишон медод, ки онҳо озоданд.

> “Исои Носириро Худо бо Рӯҳулқудс ва қуввати Худ тадҳин кард, ва Ӯ ба ҳама ҷо рафта, корҳои нек мекард ва ба ҳамаи онҳое ки дар қайди иблис буданд, шифо мебахшид, зеро ки *Худо бо Ӯ буд*” (Аъм. 10:38, курсиви муаллиф).

Ӯро пайравӣ намо.

Исо некӣ мекард ва ҳамаи онҳоеро, ки дар зулми иблис буданд, шифо медод, зеро ки Худо бо Ӯ буд. Барои интихоби адолати иҷтимоӣ ва ғайритабиӣ ягон сабабе вуҷуд надорад. Исо ҳардуи онро мекард. Биёед номи худро аз баробарӣ берун мекунем, ва Ӯро Эммануэл меномем – "Худо бо мо" – ва айнан ҳамон корро мекунем.

Дар ҳар ҷое, ки одамон ҳастанд, эҳтиёҷ ба фидия дида мешавад. Калимаи "фидия" дорои доираи тавоное мебошад, ва аз рӯи таърифаш наҷот, мубодила, озодшавӣ, раҳоӣ, тағйирот, барқароршавӣ ва шифоёбиро дар бар мегирад. Магар эҳтиёҷ ба ҳамаи ин суханон кам шудааст? Дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ салиби ин наҷоти фидияшударо ба дигарон изҳор намоед.

Ва бори дигар, Исо суханони ростро гуфта, ба гуруснагон ғизо дода, девҳоро ронда, беморонро шифо дода, диндориро мазаммат карда ва мурдагонро эҳё намуда, ба одамон нишон медод, ки онҳо *фидия шудаанд*.

> "Растагорони Худованд бигӯянд, ки онҳоро Ӯ аз дасти аду раҳо кардааст" (Заб. 106:2).

Баъд аз ин насиҳат дар Забур 106 рӯйхати вазъиятҳое номбар шудаанд, ки халқи Худоро ба мусибат овардааст. Он ба шумо итминон медиҳад, ки шумо танҳо нестед, бинобар он онро бихонед. Азбаски он хеле дароз аст, ман ҳамаи онро дар саҳифаҳои ин китоб наовардаам! Бидонед, ки новобаста аз он ки шумо худ хато кардаед ё на бо айби худ ба мусибат дучор шудаед, Худо фидиядиҳандаи мост. Новобаста аз он ки чӣ гуна ба ҷои мусибат афтодаем, Ӯ моро ба ҷои файзи Худ мебарорад. Танҳо Ӯ қудрати наҷот доданро дорад, ва ҳамаи фидияшудагон бояд дар бораи ин бигӯянд! Ин ҳам як роҳи бардоштани салиби худ аст.

> "Зеро ки Ту ҷони маро дар дӯзах нахоҳӣ андохт; нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Ту фаноро бубинад. Тариқи ҳаётро ба ман биомӯз: камоли шодиҳо ба ҳузури Туст, ва хушиҳо ба ямини Туст то абад" (Заб. 15:10, 11).

Ин суханон ба Довуд тааллуқ доранд, аммо пештар ин ваъдаи Исо буд, аммо акнун он аз они мост.

Ӯро пайравӣ намо.

Новобаста аз он ки шумо ҳоло дар куҷо ҳастед, ин ваъдаи фидияшудагон аст. Ин қуввати салиб аст. Оё ягон рамзи дигар барои эълон кардани Инҷили Подшоҳӣ қуввати бештаре дорад? Оё қурбонии Масеҳ дар салиб ҳаёт, ҷисм ва муносибатҳои шуморо шифо бахшид? Оё шумо боварӣ доред, ки он то ҳол қуввати табобати ҳар як беморӣ ва заифиро дорад? Мо медонем, ки Исо дирӯз, имрӯз ва то абад айни ҳамон аст. Магар дар бораи салиб айнан ҳаминро гуфтан мумкин нест? Исо бори дигар ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки пас аз эҳё шуданаш ба ибрати Ӯ пайравӣ кунанд.

> «Ва Ӯро дида, ба Ӯ саҷда карданд; лекин баъзе аз онҳо ба шубҳа афтоданд. Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: “Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст. Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам”» (Мат. 28:17–20).

Агар Ӯ бо мо бошад, ва Ӯ айни ҳамон бошад, пас Ӯ мехоҳад ба тамоми замин нишон диҳад, ки салиб чиро ба даст овардааст.

> «Ниҳоят ба он ёздаҳ, ки дар сари суфра [дар Таоми шом] нишаста буданд, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва дилсахтиашон сарзаниш кард, зеро ба онҳое ки Ӯро эҳёшуда дида буданд, бовар накарданд. Ва ба онҳо гуфт: “Ба тамоми олам биравед ва Инҷилро ба ҳамаи махлуқот мавъиза кунед. Ҳар кӣ имон оварда, таъмид ёбад, наҷот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд. Ва ин аломот ҳамроҳи имондорон хоҳад буд: ба исми Ман девҳоро берун кунанд ва ба забонҳои нав сухан гӯянд; ва морҳоро гиранд; ва агар заҳри қотиле бихӯранд, ба онҳо осеб нарасонад; ва даст бар беморон ниҳанд, онҳо шифо ёбанд”» (Марқ. 16:14-18).

Пеш аз он ки ҳамаи шогирдони Исо аз паи Ӯ рафта тавонанд ва мӯъҷизаву аломотро бубинанд, Ӯ аввал бо шубҳа, беимонӣ ва дилҳои сахт сарукор дошт. Ба мо лозим нест, ки девҳоро таъқиб кунем, аммо агар шумо ба қадри кофӣ ба Исо пайравӣ кунед, шояд шумо онҳоро вомехӯред. Бо онҳо ба гуфтугӯ надароед. Шамшери Каломи Худоро истифода баред, то онҳоро ба хомӯшӣ маҷбур созед, ва сипас онҳоро ба номи Исо биронед.

Ҳақиқати осмонро бо ҳар забони ба шумо маълум бигӯед.

Морро дидавуדониста ба даст гирифтан ё заҳр нӯшидан аблаҳӣ аст. Азбаски Худи Исо Худро аз кӯҳ напартофтааст, Ӯ, албатта, шогирдонро ба бозӣ бо морҳои заҳролуд ва нӯшидани эликсирҳои марговар даъват намекунад. Дар ин порча ваъдаи муҳофизат дода шудааст. Ӯ ваъда додааст, ки вақте мо беморонро ламс мекунем, онҳо шифоӣ хоҳанд ёфт. Беморон дигар нопок ҳисобида намешаванд, ки одамон аз сироят ёфтан аз онҳо метарсанд. Исо нопоконро ламс мекард, ва онҳо Ӯро ламс мекарданд, аммо дар баробари ин онҳо шифо меёфтанд. Шумо мегӯед: “Бале, лекин вай Исо буд”. Дар ёд дорам, чӣ тавр боре хонда будам, ки вақте ки модар Тереза тасмим гирифт, ки ба махавиён даст мерасонад, он гоҳ воситае пайдо шуда буд, ки паҳншавии ин инфексияи хатарнокро пешгирӣ менамуд.

> “Ҳаввориён аломоту мӯъҷизоти зиёде дар миёни қавм ба амал меоварданд ва ҳама якдилона дар равоқи Сулаймон ҷамъ мешуданд... Ва ҳар рӯз дар маъбад ва дар хонаҳо дар бораи Исои Масеҳ таълим ва башорат медоданд” (Аъм. 5:12, 42).

Аломот ва мӯъҷизот, таълим ва мавъиза бояд корҳои ҳаррӯза бошанд. Дар ин лаҳза ман бояд эътироф намоям... Ман мехоҳам, ки ғайритабиӣ бештар табиӣ гардад, ва бузургии исми Ӯ ҳар рӯз эълон карда шавад. Инак, ман исми Ӯро то охир мавъиза хоҳам кард ва ба роҳнамоии Исо пайравӣ хоҳам кард. Агар Калисои аввал паёми салиброба ҳар куҷое, ки наравад, мегирифт, ва дилҳои одамон рӯҳбаланд мешуд, беморон шифо меёфтанд ва мазлумон озод мешуданд, пас чаро дар ҳаёти мо низ чунин нашавад?

Оё шумо аломотро меҷӯед, ки Исо то ҳол мӯъҷизаҳо кардан

мехоҳад? Салиб – аломати мо, ва шумо – мӯъҷизаи он!

Ман боварӣ дорам, ки мо чи қадаре ки салиби Масеҳро мавъиза кунем ва бо Каломи Худо зиндагӣ кунем, ҳамон қадар аломатҳо ва мӯъҷизаҳоро хоҳем дид. Инҷили минималистӣ натиҷаҳои камтарин медиҳад. Мавъиза танҳо дар бораи нисфи афзалиятҳои салиб, танҳо нисфи афзалиятҳои онро ба амал меорад. Интизор шудан ғайриимкон аст, ки ҳосилаҳо ҳамон натиҷае диҳанд, ки аслии бо иқтидори пурра коркунанда медиҳад.

> “Ва калому мавъизаи ман на дар суханони исботкоронаи ҳикмати инсон, балки дар зуҳури рӯҳ ва қувват буд, то ки имони шумо на бар ҳикмати инсон, балки бар қуввати Худо [қарор ёбад]” (1 Қӯр. 2:4, 5).

Мавъизаи Инҷили беқувват қуввати камтаринро истеҳсол мекунад. Хуни Исо роҳро сӯи тахти файз омода сохт, ки сӯи он мо ҷасурона омада метавонем, то ки тамоми қуввати ба мо заруриро аз осмон дарёфт намоем.

> “Ва эътирофи умеди худро собитқадамона нигоҳ дорем, зеро ки Ваъдадиҳанда амин аст; ва диққат кунем, ки якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем, ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки [якдигарро] насиҳат диҳем, ва бештар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед” (Ибр. 10:23–25).

Шамшерҳои зинда

Ҳамаи инро ман ба умеди андаруни шумо афрӯхтани оташ навиштам. Муддати тӯлонӣ мо пушти сарҳоямонро хорида, аз худқаноатмандии инсонии худ лаззат мебурдем. Вақти он расидааст, ки васеътар ба камол расида, шамшери Ӯ гардем.

> “Ба истеҳком баргардед, эй асирони умедвор! Имрӯз
> низ эълон менамоям: дучандон ба ту талофӣ хоҳам дод.
> Зеро ки Яҳудоро барои Худ ҳамчун камон хоҳам кашид,

> ва онро бо тири Эфроим пур хоҳам кард, ва писарони туро, эй Сион, ба муқобили писарони ту, эй Юнон, хоҳам барангехт, ва *туро мисли шамшери баҳодур хоҳам гардонид*" (Зак. 9:12, 13, курсиви муаллиф).

Чи хеле ки Исо Каломи Падар буд, ки ҷисм гардида буд, ҳаёти мо ҳам бояд Каломи Исо гардад.

Чи хеле ки Исо Каломи Падар буд, ки ҷисм гардида буд, ҳаёти мо ҳам бояд Каломи Исо гардад, ки ҷисм гардид, зеро Каломи Худо – ин шамшери Рӯҳ, ва Исо Каломе буд, ки ҷисм гардид, ҳамчун Бадани Ӯ, мо низ бояд шамшерҳои зинда гардем. "Бодҳоро ба фариштагони Худ табдил медиҳӣ, хизматгорони Худро ба оташи сӯзон" (Заб. 103:4). Мо шамшерҳои сӯзонем, ки эълон мекунанд, ки Ӯ роҳ аст.

Рӯҳи Ӯ – ин боде, ки моро равон мекунад, паёми Ӯ – ин оташе, ки дар устухонҳои мо фурӯзон аст. Ҳамаи он чи ки Ӯ барои мо кардааст, ва ҳамаи он чи ки Ӯ ҳанӯз ҳам кардан мехоҳад, набояд бо шубҳаҳои шахсии мо ва анъанаҳои динӣ махдуд гардад. Салиб ҳеҷ чизро нотамом нагузошт. Барои чӣ бошад, ки мо ин қадар кам мекунем?

Салиб шуморо ба қаҳрамон будан гузоштааст. Шумо бояд онро бо умеде дар дил, имон ба имконнопазир ва муҳаббат ба ҳама одамон баред. Шогирдон на вақт ва на ҷой доштанд, ки ҳар чизеро, ки Исо кард, бинависанд.

> "Боз бисёр аъмоли дигаре Исо ба ҷо овард, ки агар муфассал навишта шавад, ба гумонам, тамоми дунё ҳам он китобҳои навишташударо ғунҷоиш дода наметавонист" (Юҳан. 21:25).

Ин маънои онро дорад, ки мӯъҷизаи Исо беандоза аст. Аммо ман боварӣ дорам, ки ҳар яки мо барои ифодаи зиндаи мӯъҷизаи Ӯ интихоб шудаем. Бо Ӯ як шуда, чунон ки Ӯ бо Падар як аст, мо ба тамоми дунё ҷилои арӯси Ӯро бо тамоми қувваташ нишон медиҳем ва одамони зиёдеро дастрас мекунем.

Духтари Худо, акси худро гузор, аз маҳдудиятҳои худ рӯй гардон ва Ӯро инъикос намо. Ҳар рӯз ба худ оиди некӣ, кафорат

ва марҳамати Ӯ хотиррасон намо. Ба Рӯҳулқудс гӯш деҳ, вақте ки ҳамаи он чиро мебарӣ, ки салиб ба онҳое, ки бо умед интизоранд, додааст. Оятҳои Подшоҳи худро бихон ва иқтибос овар, то он даме, ки онҳо тамоми паҳлӯҳои ҳаёти туро чун ту Ӯро пайравӣ мекунӣ, пурра кунанд. Азизам, дигар дар бораи худ ҳамчун ҳадаф фикр накун, зеро ки, пеш аз ҳама, ту интихоб шудаӣ, то шамшере бошӣ, ки дасти Ӯ боло мебардорад. Мисли қаҳрамон зиндагӣ бикун, ва ту аниқ ба душман зарба мезанӣ ва асиронро озод мекунӣ.

Бисёриҳо мегӯянд, ки салиби Масеҳ амали
қаҳрамонона набуд, аммо ман ба шумо
мегӯям, ки салиби Исои Масеҳ, нисбат ба дигар
ҳодисаҳои таърихи башар, бештар қаҳрамониро
дар рӯҳи одамон ҷойгир намудааст.

– Ҷон Ҷ. Лейк

БЕРУН АЗ РАҚОБАТ

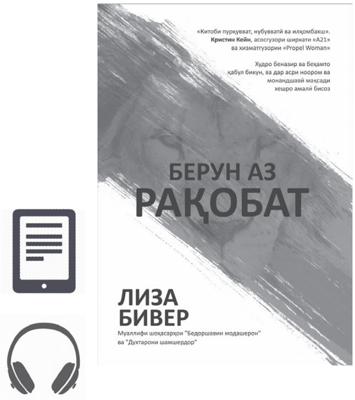

Сабабе ҳаст, ки мо аз боиси он ба одамони дигар чун ба рақиб менигарем ва худро бо муқоиса ва рақобат маҳдуд мекунем. Мо душмане дорем, ки ба ақл, ирода ва эҳсосоти мо ҳамла мекунад, бо умеди он ки мо муқобили худ ва ҳамдигар мегардем. Вай моро ба як ҳалқаи бераҳмона ворид мегардонад, ки моро аз робитаҳои наздик маҳрум мекунад, нисбати шахсияти мо нофаҳмиҳо эҷод мекунад ва моро дар даъватамон маҳдуд мегардонад.

Дар китоби “Берун аз рақобат” муаллифи шоҳасарҳо Лиза Бивер нақл мекунад, ки чӣ гуна ваҳй дар бораи муҳаббати Худо ин бандҳоро вайрон месозад. Шумо мефаҳмед, ки чӣ гуна дар одамон дидани рақибонро бояд бас кард ва муносибатҳои амиқро бо Офаридгори худ бисохт, муносибатҳое, ки ваъдаи аслии фардият ва наздикии ҳақиқиро дар худ нигоҳ медоранд. Дар ин таълимоти солими библиявӣ, ки пур аз ҳикмати нубувватӣ аст, ки ба замони мо дахл дорад, Лиза бо ҳазлу ҳавас шуморо даъват мекунад.

– Рақобатро як сӯ гузошта, дар худ беҳтаринро ошкор намудан – Аз сӯҳбатҳое, ки шумо бояд дар он иштирок намоед, пинҳон шуданро бас кардан – Изҳоротро дар бораи он ки занон ношоиста, зудбовар ва соддалавҳ ҳастанд, рад кардан – Рақобати ҷинсиро дар ҳаёти худ безарар сохта, дар баробари мардон меҳнат кардан.

Вақти он расидааст, ки сӯи ҳаёти берун аз рақобат як қадам ба пеш гузорем.

Дар **MessengerX.com** дастрас аст

MessengerX

Роҳ ба шогирдӣ барои ҳар кас, дар ҳар ҷо

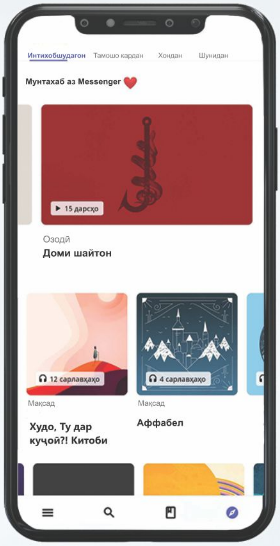

- **Ройгон бо бештар аз 130 забонҳо**
- Ҳамчун барнома ва онлайн дастрас аст
- Маводҳое, ки барои такомули рӯҳонии шумо нигаронида шудаанд
- Саргузашти ҳаёт ва роҳи шогирдии худро тадқиқ кунед

Китобхонаи пурраи маводҳоро барои шогирдсозии Messenger дастрас мекунед – китобҳои электронӣ, дарсҳои видео ва аудиоӣ, аудиокитобҳо, Китоби Муқаддас... Дар тамоми дастгоҳҳои худ тамошо кунед, хонед ва шунавед.

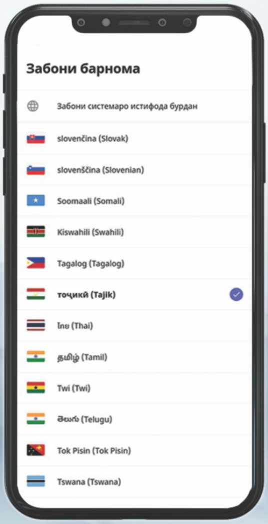

MessengerX.com

Зеркашӣ дар App Store

Инро гиред Google Play

Дар тамоми ҷаҳон дар App Store ва Google Play дастрас аст.

Чӣ мешуд, агар шумо **хабардор мешудед**, ки ба шумо силоҳи ноаён, мағлубнашаванда ва абадӣ бовар карда шудааст? Оё шумо аз он истифода мебурдед? Таваққуф накунед, дар давом ҳаракат кунед ва татбиқ намудани КАЛОМИ ХУДОРО оғоз кунед!

Дар тамоми ҷаҳон занҳо ҳадафи бадгумонӣ, ғуломии ҷинсӣ, таҳқир ва гендерсид қарор мегиранд. Душмани рӯҳонӣ дар ҳар сатҳ имконияти бесилоҳгардонии занонро меҷӯяд. Лиза Бивер амали Каломи Худоро ҳамчун шамшере мефаҳмонад, ки онро истифода ва татбиқ карда тавонистан лозим аст. Агар ягон вақт ба занон вақти мусаллаҳ гардидан расида бошад, он гоҳ маҳз ҳоло аст.

Китоби "Духтарони шамшердор" тавассути инкишофи эҷодии образи бадеии шамшерҳо (Каломи Худо ва салиб) шуморо таълим медиҳад:

- чӣ тавр дар рӯи замин ба забони осмонӣ сухан рондан;
- тазаррӯъ кардан чӣ маъно дорад;
- салиби худро бардоштан чӣ маъно дорад;
- қобилияти фарқ кардан чӣ маъно дорад;
- чӣ тавр душманро бесилоҳ гардонидан;
- чаро занон ҳадафи душман ҳастанд, ва чаро ба Худо лозим аст, ки мо қаҳрамон шавем.

Беназир. Шадид. Хеле шахсӣ. Хандаовар. Ин суханон услуби Лиза Биверро, сухангӯи байналмилалӣ ва муаллифи шоҳасарҳо ва барандаи барномаи телевизионии "The Messenger"-ро, ки дар зиёда аз дусад мамлакат намоиш дода мешавад, тавсиф мекунанд.
Лиза Каломи Худоро равшан ва фаҳмо мубодила мекунад, бо овардани мисолҳо аз таҷрибаи шахсӣ, то ки ҳаёти моро бо озодӣ ва дигаргунӣ пур гардонад. Қалби ӯ аз хоҳиши мубориза бар зидди беадолатии иҷтимоӣ месӯзад ва, ҳамчун тарафдори дигаргуниҳо, вай одамонро рӯҳбаланд мекунад, ки ба ноумедӣ ва вазъиятҳои душвори дигар одамони ҳам дуру ҳам наздик ҷавоб гардан.

MessengerX

Барои сабткуниҳои ройгон ва сабти видеоии пайдарҳам ба **MessengerX.com** ташриф оред.

Бисёртар мехоҳед? Скан кунед

Ин китоб – тӯҳфа аз ҷониби муаллиф ва на барои фурӯш.

Messenger INTERNATIONAL